

ஓம் தத் சத் பரப் பிரஹ்மணே நம :

பக்தி (வைராக்ய) சதுகம்,

பத உரை - பொழிப் புரை.

அயம் ஆத்மா பிரஹ்மம்.

பிரஞ்ஞாநம் பிரஹ்மம்.

சுத நதத்

அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி.

ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாச்சார்ய ஸ்வாமிகள்

வேதாந்த மடம், திருப் பூ வணம்.

காப்பிரைட்]

1953.

[விலை ரூபா 1-8-0]

பிரஹ்ம சத்யம் ஜகத் மித்யா இதி வேதாந்த டிண்டிம்.

உ சிவமயம்.

பேரை யூர்

ஸ்ரீ சாந்த லிங்க சுவாமிகள் இயற்றிய

பக்தி (வைராக்ய) சதக மூலமும்,

திருப் போ ரூர்

ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் இயற்றிய

பொழிப் புரையும்,

திருப் பூவண மடம், சத சாஸ்திர கர்த்தா,

ஸ்ரீ காசிகாந்த ஞானாசார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய

பத உரையும்.

சர்வ ஜித்ஸ்ர ஆவணிச் 25உ புதன் கிழமை

(10—9—1947) முற்றுப் பெற்றது.

சிதம்பரம், கோ. சித. மடம்

ஸ்ரீ சித. நீலகண்ட சுவாமிகளாலும்,

மேற்படி மடம்

சங்கத்து ஸ்ரீ சித. நாராயண ஸ்வாமிகளாலும்,

பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

மதுரை இந்துஸ்தான் பிரிண்டிங் ஆபீஸ்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

விலை அபா ஒன் றரை.] 1953

[அபிரைட்

பக்தி (வைராக்கிய) சதகம் கவி 100. முதற் குறிப்பு அகராதி.

அகலுயிர்வுடன்	50	என் தும் வீட	101	தாயுமாங்	111	ப்ராணேதிரு	117
அறிவாமையிற் க	181	என் னாயக	148	தானேயேதா	6	பிறவா நெல்	164
அறியாமையிற் றீ	159	என்னை கண்டு	119	தானே ஞ்	17	புகலும்	71
அன்றெனக்கு	31	எலக் குழலார்	153	தில்லைப்பதி	162	பூசை செய்து	35
அன்றிறதயி	156	எனை தூல்பல	113	தீராதலோ	149	பெறுவ தென்னே	121
ஆதரித்தனை	124	ஒழித்திடும்	134	துணையதா	11	பேணு கக்கொரு	172
ஆமென்னிச்சையே	58	ஒன்றுநஞ்	94	தெரிவுயிக்	89	பொய்ப் பற்றவர்	160
ஆமையாதுருப்	109	ஒரினுள்ளமே	29	தேரின்விஷ்டல்	83	பொய் ளாதலே	143
ஆலநீழலி	117	கண்டவைப்புலக்	69	தோகிலா	23	பொற் றிரீ	131
ஆனேறிவார்	151	கண்டேன் களி	174	தேவேயுனை	158	மதித்தென்	168
இகழும்பொரு	170	கண்ணார் தூத	154	தொடக்கா	174	மறைத்தலு	92
இனையின் ஞாந	98	கண்ணுன்மதனைப்	175	தோன்றாத்தனை	163	மாறாயலோ	156
இருந்தோரு	167	காணுத பவக்கட	172	தோன்றாமல்	163	மாற்றையெனக்	183
இருப்பைபா	106	காணீயீதெம	20	நயலாதுதிவ்	186	யானுருடற்	177
இன்றுஞ்சுரு	128	காசார் பிடற்	178	நலிலினிம்	9	வந்தித்திடு	146
இன்றென்னை	179	கெடுவதாம்	14	நாமற்கருச்சனை	61	வழங்கெற்	161
உயது நெஞ்சமே	79	கொள்ளேனெனி	184	நாலுலேதமு	41	வாயினுற்பல	38
உடையேநனி	150	சுதர்மறை	115	நினைப்பினுங்	126	வாய்மை	53
உவந்தாயென	180	சார்ந்தாய	163	நின்றாய்திருத்	145	வாழலாமரன்	133
உன்னுகின்றனை	26	சாற்றாந்திருத	155	நின்றதுறதலை	66	வாழிநெஞ்ச	1
உன்னும் முணர்	166	செய்யாய் கரியான்	171	நீமெய்ஞ்ஞாந	63	வாழ்த்தேனுனை	176
எண்ணும்வடி	165	செய்பநந்	86	நீயே யருள்	144	விரும்பமா	136
எல்லாமறி	152	செய்விப்பான்	183	நெஞ்சமேயினி	75	விளங்குமெழிற்	145
எற்கோவுன	157	தடுத்தேமேலுயிவ்	47	நெஞ்சமேபுட	44	விளம்பற்கருந்	188
எனக்கீந்தினி	188	தருவதீமைபு	55	பாவாற்பெரி	186	வீடுகூட்டு	104

சுவமயம்.

வைராக்கிய சதக முக வுரை.

அம்புயாசநன் அமைத்த அம்புவிதனில் “பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம். பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்” என்பது ஏததற் குரிய பே ரறிஞரின் பெரு வாக்கு. ஆகலின், அறிவு செறிந்த ஆன்றோர்கள் அதுத்தற் கரிய பிறவித தோ அதுத்து, இறவாப் பெரும் பேற்றினை எய்த விரும்புகின்றனர்.

‘சுலா மரச் சங்கற்பத்தினாலேயே இம் மாணப் பிறவி வந் தியைந்தது’ என்பது வேத முடிபு. ஆகவே, அம் மரத்தினை அவசியம் அடக்கல் வேண்டும். அஃதே பிரஹ்ம ஞானம் அடை தற்கும், இறவா வீடு எய்தற்கும், ஏற்ற ஏது வாம். அம் மர வடக்கமோ, அப்பியாசம் வைராக்கியம் எனும் இரண்டினையே எய்தத் தக்க தாம். மற்ற நெவ் வாற்றானும் அதனை மருவல் இயலாது. இவ் வுண்மையினை, யோக சூத்திரம்:- “அப்யாச வைராக்யாப்யாம் தந்நிரோத:” என ஒதுகின்றது. பகவற் கீதையும்:- “அப்யாசேன ச கௌந்தேய வைராக்யேண ச கிருஹ்யதே” எனப் பகர்கின்றது.

அப்பியாசம் வைராக்கியம் என்னும் இரண்டினுள், உலக போகங்களிலும், உடலிலும், வைராக்கியம் உறுதோர்க்கு அப்பியாசம் யா தொரு பயனையும் அளிக்காது. வைராக்கியத்தில் வள முற் றோரே சுபேச்சையாதி ஞான பூயிகளைச் சுவப மாய் நண்ணுவர். சீர் பெறு சேவந் முக்தி நிலை சீக்கிரத்தில் சேர்வர். அவ் வைராக்கிய மில்லாதோர் அள வறு பல முயற்சிகள் செய்யினும், அரிய அப் பே ரின்பத்தினை எவ்வாறானும் எய்தற்கு இயலாதவரே யாவர்.

இது பற்றியே, அரிப சேவரிடத்து அருள், சீரிய சிவ பக்தி, திருந்தி துறவு, மெய்து ஞானம் ஆயவைகளே ஒரு வடிவான தவ்விய திருப் போ ருர் ஸ்ரீமத்-சாந்த லிங்க சுவாமிகள், தாம் கொண்டுள்ள இந் நான்கினையும் அருள் கொண்டு ஏனையோரும் அடைந் துய்வான் விடைந்தனர். அதனால், முறையே கொலை மறுத்தல் (ஜீவ காருண்னியம்), வைராக்கிய சதகம் (சிவ பக்தி), வைராக்கிய தீபம் (துறவு), அவிரோத லங்கியார் (ஞானம்) என்னும் நான்கு தூல்களையும் இயற்றி யருளினர். அவற்றுள் வைராக்கிய சதகம் என்பது அதனைக் கற்போர்க்கு வைராக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவதில் ஒப் புயர் வற்றது. இது பெரும்பாலும் வைராக்கியத் தைக் கூறும் துறு விருத்தப் பாக்களை உடைமையின், “வைராக்கிய சதகம்” எனப் பெயர் பெற் துள்ளது.

இந் தூல், மறத்தி லுள்ள பற்றுக்க ளனைத்தையும் பாழாக்க வேண்டி; மூட மறத்தினை முன்னில யாக்கி, விவேகங் கூறலாக விளம்பப் பெற்றது. இது, மறத்திற்கு எவ் வெவ் விடயங்களில் பற் துண்டாமோ, அவ் வவ் விடயங்களால் நன்மை இன்மையையும், தீமை உண்மையையும், தெளிவுறுத்தி, வரு பொருள் ஒவ் வொன் றிலும் வைராக்கியத்தினை வருவிக்கின்றது. மேலும், மற மானது வே ரென்றைப் பற்றினா லன்றி, முன் பற்றிய பற்றினை முற்றாய் விடாது. ஆதலின், உய்யு நெறி யாய உயர் சாதகங்களில், இன்ன இன்னவற்றைப் பற்றி, இன்ன இன்னவற்றை விடல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றது.

ஒவ் வொரு விதச் சாதகங்களிலும் மிக உயர்ந்தது இது வாகலின், இதனையே செய்தல் வேண்டும். இது இயலாதாயின், மற்றொன்றாய் இதனைச் செய்தல் வேண்டும். இதுவும் இயலாதாயின், அடுத்த இதனைச் செய்தல் வேண்டும் என்று படிப் படியாகக் கீ முள்ள எல்லாச் சாதகங்களையும் இயம்புகின்றது.

உதாரணமாக:- 26-வது பாட்டில் “ஒன்றினையும் சுட்டிப் பாலியாது பாவநாதீத மாய்நில். அதற்கு உலி யின்றேல், பூண பாவனை செய். இஃதும் முடியாதாயின், யாவும் இறைவன் திரு மேனி என்று ஒர்ந்து நில். இன்றேல், குருவின் திரு வருவத்தை பாவது தியானஞ் செய்” என்று கூறுகின்றது.

இவ் விதம் அதில், முன் ஐம்பது பாக்கள் அமைந் துள்ளன. விவேக மானது, மனம் தானு மன்று, பற் றதுப்பான் தன் வயத் தது மன்று என் றறிந்து, அதனை விடுத்துத், தன்னையும் அதனை யும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தினை நோக்கிப்,

“ பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்,

பற்றுக் பற்று விடற்கு ” எனப் (குறள்) பொய்யா மொழிப் புலவர் புகன்ற வாறே, மனத்தினை விதுத்திப் பற் றினைத் தையும் போக்கி முழு வைராக்கிய முற்று, முக்தி யெய்தற்கு முன்னே னாம் இறைவனைப் பற்ற வேண்டு மாகலானும், இறையரு ளின்றி இவ் வைராக்கியாதிகளை எய்துதல் இயலா தாகலானும், அவ் விறைவனைப் பற்றித் துதித்து, அவ னருள் பெற்று உய்வான் வேண்டி, அவனைத் துதிக்கின்றது. இங்ஙன் இறுதி ஐம்பது பாக்கள் ஸ்ரீமத் நடராஜப் பெருமானின் தோத்திர ரூப மாய் அமைந் துள்ளன. இத் தகை அரிய தூலா மிதினைப் பக்தி சிந்தையோடு ஒருவன் பயில்வா னாயின், மிக்க வைராக்கியத்தை மேவித், தீவிர முழுட்சவாய்ச், சற் குருவைத் தேடி யடைந்து, சிவவண மநநாதி கள் செய்து சிறந்த சேவக் முக்த னாவது திண்ணம்.

இந் தூ லாசிரியரின் சீடர் ஏர் பெறு விருத்தாசலம், ஸ்ரீமத் குமார தேவ சுவாமிகள் அப் பெரியாரின் சீடர் அழகிய திருப் போளூர் ஸ்ரீமத் சிதம்பர சுவாமிகள். சாற்றும் இப் பெரியார் சற் குண சம்பன்னர். சீரிய சேலர். கவினிய கவிஞர். பண் பார் பண்டிதர். அகன்ற அறிவினர். புகழுறு புனிதர். இத் தகைப் பெரியார் இந் தூற்கு இனி தியற்றிய பொழிப் புரை ஒன்று பொற்

புற் றெளிகின்றது. எவரும் பத ஷுரை இயற்றின ரில்லை. அஃ
தொன் றிருப்பின் அனைவர்க்கும் பயன்படும். இதனை உணர்நகனர்
உயர் திரு காசிகாந்த ஞானாசார்ய சுவாமிகள். இப் பெரியாரோ,
குலவு கோய் ஓர்க் குல குரு விமல ராம் ஸ்ரீமத் வீரசேகர ஞான
தேசிக சுவாமிகளின் சீடர். மன்னு திருப் பூவண மடாதிபதி.
மதிப்புறு தென் மொழி வட மொழி வல்லுனர். துவலுறு தூறு
தூவின் கர்த்தா. பகாதிரி பாஷாப் பண்டித மணி. குன்றெனக
குலவு பாசமய கோளரி. விளம்பற் கரிய வேதாந்த வித்தகர்.
இத்தகை யாதி இயம்புதற் குரிய பட்டங்கள் பல படைத்துள்
பண்பினர். கருத்தொடு இந் தூலினைக் கற்றிடு வோர்க்குப் பயன்
படு மாறு பத ஷுரை ஒன்று இனி துறப் பற் பல இலக்கணக் குறிப்
பொடு ஆற்றி அழகுற அச்சிட்டருளினர். இதனை வாங்கி இச்சை
யாய்க் கற்போர்க்கு ஐயம் திரிபுகள் அனைத்து மின்றி, அர்த்த
மனைத்தும் அநிகலப மாக விளங்கும் என்பது வெள்ளிடை மலையே.
ஆகவே, முக்தி யடையும் அவாவினர் அனைவரும் இதனை வாங்கி
ஆர்வமொடு கற்கின் உய்வார்கள் என்பது உறுதி உறுதி. சுபம்.

S. நீலகண்டன் ,

ஆந்தாச்சரமம்,

சேன்னை.

பக்தி சதுகம்.

முதல் நினைப்புக் கவி 50. உதாரண நினைப்புக் கவி 99.

ஆகக் கவி 149.

பன் னிரு சீர்க் கழி நெடி லடி ஆசிரிய வீருத்தம்.

ஆத்யே வாழிஎறி, உறபெறுதற் தானையு அடுத்தா
கவிலின உடலை — அகாதுணை ஆர்பெரியர் கெடுஇன்ன யாத
செல் வதானையா னையெருத்த, ஒத்தே மெதஅண்ணல்
காணிமண் ணினுபுக்கில் தேர்கிநா யேறிஓடும் — உன்னுநாம்
பெரியஒ ரினுதீய வசுதேவின் அன்றெனக்(கு) என்றென்றெணி,
மோத்தேய அங்கிகரு பாணவந் திகெருவி ஆடுகின் றிலேபூசை
செய் — முத்தவலி வாயினால் ஒதியுண விரிந்தநல் நாலுசின
சமயாசார, போத்தேய நெஞ்சமே வில்வேண்டு தடுமந்திர
கையினால் அகலுகாய — பூத்தாரும் வாய்மைஒரு உண்பதரு
தில்லினப ஆமுன்அவா இச்சையாம். (1)

வாடிநா மாற்(கு)எப்பொ நீமெய்துஞா செம்மான்ம மிகமுயன்
வென்றுறாத — வாங்கிமந் திரகண்ட வினவிபுக வரும்பார்த்த
எங்குஞ்சு நெஞ்சமேயி, பூடியோ அறிவெனும் அண்டகில உள்ளத்து
உயதுயா காபுறந்தாய் — பொய்விரும் வெறுத்தேரின் செவ்வேயு
உடற்(கு)அறிவி பொத்தையுண் செய்யுநந்தொ, மாடியே
அந்நமய ஊசமுட தனக்குஇண சேருஞ்ச தெளிவுயிர்க்க —
நாயிமறைத தலும்அராப் பத்திதற் போதஒன் தானலா இணை
அமைத்த, ஆடிதே னைஎன்றும் இறுமற்று வீடுநன் கடஇருப்
பைதொடங்கி — ஆமைபுல னடபாக தாயுமா தந்தைதா யாஆடு
யே. (2)

ஏரிலா ஏனைஆ தாபிறவி சதுர்மறைமெய் ஆலவாழ்
கின்வீடொழி — என்னைகுட பெறுஅரு ஆதரிநல் நினைண்ணு
முறையின்று சூழ்தருவணி, வேரிலாப் பெண்தீர்த்த போற்றிரீ
வாழலாம் இல்லேஒ றித்திஇருள்சேர் — விருப்பமா சங்ககிதி
தூய்சதக கவிமுதல் எளிதீமைந திற்றேணுமே.

ஆக விருத்தம் 2½க்கு நினைவுக் கவி 149.

உ. சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்ய) சதுகம்.

பாயிரம்

1. பொருள்வைநன் னகர்வா முகந்தலிங் கேச புனிதனைக்
கோவிழார் மேவும், அருடரு முக்தி ராமலிங் கேச வமலனைத்
திருக்கள சமர்ந்து, தெருளுது மடியர் பவக்கெட வருளிச் சிந்மய
சொருபமாய்ச் செய்த, இருளிரி வீர சேகர விழையை யேத்தினின்
றறுதிகம் பணிவாம்.

2. களரினி விலங்கும் வலம்புரிக் களிற்றைக் கறையிடற்
றண்ணவா சானை, அளவறப் பிறங்கு மமுதவல் வியினை யண்ணல்பா
ரிஜாதக்காட் டிறையை, உளமிகத் தெளிந்தோங் குபாதி யுடைய
வுததம் சிடனுக் கருளும், வளமமர் வீர சேகர விழையின் வானடி
களைத்திடம் பணிவாம்.

3. அருளினை யருள வைகைநற் கரையி லமர்ந்திடு மானைமா
முகனைத், தெருளொடு பத்தி மேவுறக் கருனை செய்திடுஞ் சண்முக
விழையை, மருளடி பூவ ணத்துறை யிழையை மாசெளந் தரியநா
யகியைக், கருணைநன் கமைந்த வீரசே கரனைக் காதலாய்க்
கருத்தினில் வைப்பாம்.

4. தோத்தலிற் சிவமுஞ் சத்திபு மொன்றாய்த் திகழ்தலாற்
பொருளொன்றே யென்று, பேர்தலிற் பத்தி சதகமென் னாலிற்
பிறங்கவே கூறியும் பின்ன, சார்தலை யொழிவை சாகதி பத்து
மவ்வித மறைந்தபே ரருளாஞ், சோர்தலிற் சாந்த லிங்கதே
சிகனற் றுயதா மரையடி தொழுவாம்.

5. பேரையூர்ச் சாந்த லிங்கதே சிகனற் பெறும்பத்தி
சதகமென் னாலுக், காந்திருப் போரூர்ச் சிதம்பரா சானன்
களித்தனன் பொழிப்புரை பின்னர்க், காற்பொழில் சூழும் பூவண
முறையுங் காசிகா நந்தனாற் துறவோன், பார்புக முறவோர்
பதவுரை தந்தான் பத்திமே லீட்டினான் மாதோ.

கோவி லுர் மடத்தில், பாடம் நடக்கும் 16 நூன் முறை.

ஸ்ரீ காசிகாந்த ஞானாச்சாரிய ஸ்வாமிகள் இயற்றியது

தாக்குறாகா நாலீவ வாதக்கட் டனாகே — தாசாரத் தாலாட்டுச் சசிவந் போதம், வாக்குமகா ராஜத்தற அபத்திசத் கம்நல் — வைராக்ய தீபயிலக் கணுவிருத்தி யரிய, வாங்குஞ் வதைப்பரணி வேதாந்த சூடா — மணிவிவே கசூடா மணிபஞ்ச தசியும், பாக்கமழ்கை வல்யநவ நீதமீ சுரகீதை — பகவற்கீ தைபிரம கீதைவா சிட்டமே.

பதி னறு நூற்குத்துப் பன் னிருவர் கர்த்த ராவர்.

1. நானா லீவ வாதக் கட்டனாகே, சேஷாதத்திரி சிவன்.
 2. தோ சாரத் தாலாட்டு, திரு வேங்கட நாதர்.
 3. சசி வந்ந போதம், அஞ்ஞ வதைப் பரணி, ஈசுவர கீதை, பிரஹ்ம கீதை, (நான்கும்) தத்துவ ராய சுவாமிகள்.
 4. மகா ராஜத் துறவு, குமாரச தேவர்.
 5. பக்தி (வைராக்ய) சதகம், வைராக்ய தீபம், (இரண்டும்) சாந்த லிங்க சுவாமிகள்.
 6. வேதாந்த சூடாமணி, சிவப் பிரகாச சுவாமிகள்.
 7. விவேக சூடாமணி, உலக நாத சுவாமிகள்.
 8. இலக்ஷணுவிருத்தி, சிதம்பர சுவாமிகள்.
 9. பஞ்ச தசி, சித்தியாநந்த சுவாமிகள்.
 10. பகவற் கீதை, சேம நகர் பட்டர்.
 11. வாசிட்டம், ஜன வந்தான்.
 12. கைவல்ய நவநீதம், தாண்டவ ராய சுவாமிகள்.
- எட்டு நூல் தமிழ், எட்டு நூல் மொழி பெயர்ப்பு.

எட்டு நூல், சக்தி விசிஷ்ட அத்வைதம்.

1. நானா லீவ வாதக் கட்டனாகே. 2. சசி வந்ந போதம். 3. மகா ராஜத் துறவு. 4. பக்தி சதகம். 5. வைராக்ய தீபம். 6. அஞ்ஞ வதைப் பரணி. 7. இலக்ஷணுவிருத்தி. 8. ஈசுவர கீதை என்னும் இவ் வெட்டு மாம்.

எட்டு நூல், சுத்த அத்வைதம், கேவல அத்வைதம்.

1. தோ சாரத் தாலாட்டு. 2. வேதாந்த சூடாமணி. 3. விவேக சூடாமணி. 4. பஞ்ச தசி. 5. பகவற் கீதை. 6. கைவல்ய நவநீதம். 7. வாசிட்டம் (கீடா பிரமச வாதம்) 8. பிரஹ்ம கீதை. என்னும் இவ் வெட்டு மாம்.

நு ன் மு க ம்

—*—

எறுவகைத் தோற்றத்துள் மாசுட வாக்கைத் தோற்றமே உயர்வு உடைய தாம். அதன்கண்ணே மோகி மடைதற்குச் சாதாரணர் உண்டுகின்றமையால், ஏனை அறு வகைத் தோற்றங்களும் டோகத்தினை மாதிரி அடைதல் தகுதி உடையன ஆம். மோகி சாதாரணம், சாமம் பகதி ஞானம் என முதல்திறப்படும். அவற்றின, பகதியும், ஞானமும், சத்த அந்தக் கண்ண முடையவர்களால், எதிதில் அடையப்படும் எனபதனை உணர்ந்து, திருப்பேரை யூரில் சமாதியுற்றிலங்கும் சாந்த லிங்க சுவாமிகள் முன்னாறு வருஷங்கட்கு முன்னர் பத்தியினைப் பிரதானமாகவும், ஞானத்தினைக் கெளணை மாசவும், கொண்டு பத்தி சநகம் என தூறு செட்டிக்கனால் ஒரு தூல் செய்தார்கள். அதற்குத் திருப் போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் ஓர் பொழிப் புரை இயற்றினார்கள். அதற்கு மேற்கோளாக தூறு செட்டிகள் கொடுத்து அலங்கரித்திருக்கின்றார்கள். “பொழிப் புரை கொண்டு பதப் பொருளைக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது” என்று பல அடியார் குளாங்கள் “பத உரை ஒன்று செய்ய வேண்டும்” என்று பல முறை விருமயிக் கேட்டிக் கொண்டதனால், திருப் போரூர், சிதம்பர சுவாமிகள் பொழிப் புரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பத உரை, இலக்கணக் குறிப்பு முதலிய வற்றோடு எழுதி முடித்தோம்.

பத உரை, பொழிப் புரை இரண்டும் சேர்த்து அச்சிட்டிருந்தால், படிப்பவர்களுக்கு உரையின் அருமை நன்கு விளங்கு மெனக் கருதி, இரண்டையும் ஒன்றாக அச்சிட்டிருக்கின்றோம். விஷய அட்டவணை உதாரண துற் குறிப்பு, உதாரணச் செய்யுள் முதற் குறிப்பு, முதலியவற்றோடு அலங்கரிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

செய்யுள் முகற் குறிப்பு, உதாரணச் செய்யுள் முகற் குறிப்பு. உபாசனை பிரதீகம் எனவும், அகங்கிரகம் எனவும்; திரு உரைகள் பஃம். அவ் விரண்டினுள் இதில், பிரதீக உபாசனை விவரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இது, ஐக்கிய வாத வீர சைவக் கொள்கையைக் கொண்ட சக்தி விசிஷ்ட சதத அதவைத சூ லாகும். சூலின் இறுதியில், “ஒங்கு அறி வாகி, காண்பவன், காட்சியும் அற்ற அபேத வாட்டி, எனக்கு ஈந்திடல் வேண்டும்” என்று கூறுகின்றமையின், திரி படி நீக்கிப் பிரஹ்ம மாக இருப்பதே தங்களுத தாக விளக்கிக் காட்டுகின்றார்கள் என்பதை உணர வேண்டும்.

அதனால் கோவிலுள் மடத்தில் சாநதி பாடம் நடக்கும் முறை யில் இதனை ஐந் தாவது பாட மாகப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள்.

**காசிகாந்த் ரூநாச்சார்ய ஸ்வாமிகள்,
திருப் பூ வணம்.**

பக்கி சதக உதாரண நூல் 37 கவி 102.

தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி எண்	தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி எண்
1.	அருணகிரி அகநாதி	1	13.	சிவாகந்த மாலை	4
2.	அறிவாகந்த சித்தியார்	6	14.	சிவாதுபுதி விளக்கம்	1
3.	ஆகந்தத் திரட்டு	3	15.	சுந்தர மூர்த்தி தேவாரம்	1
4.	ஒழிவில் ஓடுக்கம்	2	16.	ஞான சூரியன் முறை	1
5.	கந்தர் அதுபுதி	3	17.	தத்துவ ராயர் அடங்கன	3
6.	கந்தர் அலங்காரம்	1	18.	மேற்படி பாடு துறை	1
7.	காசி காண்டம்	1	19.	திரு அம்மாலை	2
8.	சம்பந்தர் தேவாரம்	1	20.	திரு அருட் பயன	2
9.	சிவ ஞான தீபம்	1	21.	திருக்குறள்	15
10.	சிவ ஞான வள்ளலார்	2	22.	திரு காவல் கச்சா தேவாரம்	4
11.	சிவ தரு மோத்தரம்	4	23.	திரு வாசகம்	10
12.	சிவ போக சாரம்	3	24.	தேவி காலோத்தரம்	2

ஆக நூல் 37க்கு கவி 102.

வைராக்ய சதக உதாரண சாஸ்திரம் 37க்குக் கவி 102க்கு அட்டவணை.

தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி எண்	தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி எண்
1	மிகமுயனது	1	3	கையிறு லையுண்ணு	4-4-30
2	இயற்கைகளுகு	210	4	தாரதந மிகுமனை	4-4-44
		4-4-12	5	அறிவே னுமலிதை சந	4 4-104

6	மெத்தென்ற	5-1-6	20	முத்தனே முதல்வா (அருட பதன)	8
7	இச்சையாம விறகு	5-3-4	21	பூததாரும் பொய்கை (தோனோக்ககம்	1
8	ஏறியுங் கடலி	6 இதோ 9	22	நிலநீர் நெருப்புயிர் (மேற்படி)	5
9	2. பகவற் கீதை 1		23	நாயிற் கடைபயமா (குழைத்த பதன)	8
	வாங்கி ஐம்பொறி	6-1	24	பொத்தை யூன (அதிசயப் பதன)	7
	3. தங்குவ ராயர் அடங்கல் முறை 3		25	மெய்தா னருமபி (திருச் சத்தம்)	1
	(அமிர்த் சாரம்)		26	வாழ்கின்றூய (மேற்படி)	20
10	செவிலை யுடலுஞ்	111	27	பததி விலையிற் படு (அண்டப் பகுதி)	42
11	உள்ளத்தி ருநது	183	28	8. கந்தர்வ ழநீந்தி கவாமிகர் தேவாரம் 1	7
	மோக வதைப் பரணி - சசி வந்த் போதம்.			தேனைக் காவல் (ஊர்த் தொலை)	
12	வினவிற்ப ரததையறி	81	29	9 திரு நாவுட் கரசர் தேவாரம் 4	11
	4. பாடு துறை 1		30	இறுமாந்தி ருப்பன (அங்க மால)	9
13	தந்தைதா யாவானுஞ்		31	நங்க டம்பனை (கடம்பூர்)	5
	5. பட்டினத்தார் பாடல் 2		32	அருப்புப் போல் (அரிசில் கரை புத்தூர்)	10
14	சினந்தனை யறது (கைலாயம்)	3		சங்கநிதி பதுமநிதி (தாண்டகம்)	
15	அணமன வீதி (பொது)	27	33	10. சம்பந்தர் தேவாரம் 1	5
16	உடற்குயிர் போற்	1-15		செவ்வ ரெமொட்கு (கோயில்)	
17	நாயேறி	1-56	34	11. கந்தர் அறுபூதி 3	
	7. திரு வாசகம் 10		35	செமமான மகளை	12
18	ஆடுகின்றிலை (ஆதம சததி)		36	ஆதா சமிலை	26
19	மேற்படி	1		இல்லே யெனு	29
	மேற்படி	கே	37	12. கந்தர் அலங்காரம் 1	74
				அரப்பனை வேணியன்	

38	பாசகதிக்கு வித்தா	58	58	தீய வகரா	58	தீய வகரா	93
39	14 பிரபு லிங்க லீலை 1	18-19	59	பாண மாசிய	60	பாண மாசிய	55
40	15 திருத் துறவர் 15	1-4	61	மந்திரஞ் செபநது யாநய	62	மந்திரஞ் செபநது யாநய	46
41	இருளசே நிருவினையுஞ்	1-5	63	யாரோயெ நுதகம்	64	யாரோயெ நுதகம்	8-21
42	பிறவிப பெருங்கடல்	1-10	65	குடருங் கொழுநிலம்	66	குடருங் கொழுநிலம்	8-22
43	யாக்காவா ராயினு	13-7	67	19 நீதி வேண்பா 1	68	19 நீதி வேண்பா 1	8-23
44	வலியினி லைமையான	28-3	69	இணைநரும	70	இணைநரும	8-24
45	பெமாயமையும	30-2	71	20 சிவ சநுமோத்தரம் 4	72	20 சிவ சநுமோத்தரம் 4	8-25
46	புறந் தாயமை	30-8	73	எனெறென றெணைணி	74	எனெறென றெணைணி	8-26
47	அறிவினனஞ்ஞக துண்டோ	32-5	75	ஆங்கி யதளிற்	76	ஆங்கி யதளிற்	8-27
48	ஒருபொழுதும் வாழ்வ	34-7	77	சுருப்பா சயமே	78	சுருப்பா சயமே	8-28
49	உறங்குவது போலுஞ்	34-9	79	மணனிணை	80	மணனிணை	8-29
50	புககிலமைநதினது	34-10	81	21 சிவா பூத மார்பை 1	82	21 சிவா பூத மார்பை 1	8-30
51	யாதனின யாதனி	35-1	83	எங்குஞ்சி வமொழிய	84	எங்குஞ்சி வமொழிய	8-31
52	மறதுநதொ டாப்பாடு	35-5	85	வீடொழிய	86	வீடொழிய	8-32
53	அவாவெனப்	37-1	87	சுல்ல வதுக்கவை	88	சுல்ல வதுக்கவை	8-33
54	ஒதியுணைநானும	84-4	89	ஊனுழை நையு	90	ஊனுழை நையு	8-34
55	16 பெருந் தீரட்டு 6		91	ஆரபெரிய சார	92	ஆரபெரிய சார	8-35
56	காப்பநீரக குமிழி		93	சிவ போர் வாரம் 3	94	சிவ போர் வாரம் 3	8-36
57	இலவினப் பிகழந்து		95		96		8-37
58	அண்டமெனடி		97		98		8-38

75	நாமபெரிய ரொ	84	89	பாசுமுடலினு	75
76	அமைத்த வினைக	98	90	தளக்கும ந்து	77
77	23. சீவாநுபூதி விளக்கம் 1		91	இணங்குக வகுண	79
78	வீரபு வெறுப		92	செருஞ்சு கம்பொ	81
79	24. சிவ ஞாந நீபம் 1			31 திரு அம்மாலை 2	
80	வீரபுமற்ற		93	தற்போதமற்றி	
81	25 ஞாந சூரியன் 1		94	பாத்த விட	
82	உடலை யொண			32 வீர ஆமம் 1	
83	26. மெய்ஞ் ஞாந விளக்கம் 2		95	அடுத்தகிவ நனமை	
84	தேவினமா றுட			33 திரு அருட் பயன் 2	
85	வந்திடு மரணத		96	அகர வயிர	1
86	27. ஆநந்தத் தீரட்டு 3		97	புலனடக்கி	94
87	பெறுதற் கரிய			34 பொன் வண்ணத் தந்தாதி 1	
88	மந்திரவாட்		98	தொடங்கிய	64
89	எப்பொருள களுக			35 நல் வறி 1	
90	28. காசி காண்டம் 1		99	உண்பது காழி	28
91	கருவிடை			36 சிவ ஞாந வள்ளலார் 2	
92	29 மெய்ம் மொழி 1		100	தீரத்தம் பிரசாதம்	23
93	தானலா தொனது		101	பொண்ணுடை	24
94	30. அறிவாநந்த சித்தியார் 6			37. தொல் காப்பியம் 1	
95	விரிந்தகல வேத	24	102	இயற்பெயர் முன்னா	75
96	அநகம யங்கொண்	73		(சொல லதிகாரம் இடை யியல 23)	

பக்தி சூக விஷய அட்டவணை.

- 1 மனத்தை உடன் படுத்துதல் கூறல்.
- 2 இனித் திரு வடியை அடையக் கடவம் என மனஞ் சம்மதித்தல் கூறல்.
- 3 மனைவியாதியருக்குத் துணை யாக இருக்க நினைத்தல் தவறு, சிவனே மனைவியாதியருக்குத் துணை, ஜீவர்கள் துணை யல்லர் எனக் கூறல்.
- 4 (1) உறவுப் பற்று. சிவ திரு வடியே துணை யாம், அஞ்ஞாநம் பகை யாம். அன்றி, வினை வழியே வந்த ஜீவர்களைப் பகைவர் என்றும், உறவர் என்றும் கருதல் கூடாது எனக் கூறல்.
- 5 (2) பொருட் பற்று. பொருள் செல்வம் அன்று. சிவன் அருளே பொருள். அதுவே அரிய செல்வம் எனக் கூறல்.
- 6 (3) சுகப் பற்று. கண்ட சுகம் அபித்தியம் எனக் கூறல்.
- 7 (4) இடப் பற்றுக் கூறல்.
- 8 (5) புறம்புப் பற்றுக் கூறல்.
- 9 தவத்தால் பெரியன் எனக் கூறல்.
- 10 சுவர்க்க இன்பம் கூறல்.
- 11 பிரபஞ்சத்தில் உவர்ப்புப் பிறவாமைக்குக் காரணம் கூறல்.
- 12 மனத்தினை வெறுத்தல் கூறல்.
- 13 மனத்தின் தவறுகளைக் கூறல்.
- 14 நானு வேதமும் ஒரு சம நிலை கூற, அதை விடுத்து, அது சமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்து பிரமனது உறவையும், காலஞர் தொடர்பையும், தொடரல் கூறல்.

15 காலனுக்குத் தப்பிச் செல்லும் நெறி கூறல்.

16 இந்தச் சரீரத்தின்கண்ணே இருந்து, சிவ திரு வடியை உறுதியாகப் பிடித்தல் வேண்டும் எனக் கூறல்.

17 பிரதியகூத்தாலும், சப்தத்தாலும், இக் காயம் இனிக் கிடைக்காமையான், திரு வடியை அடைதற்கு தாமதம் பண்ணாமல் வினாதல் கூறல்.

18 ஞான சமாதி. எதிர் காலம் பற்றி நினைவேல், உடல் இருப்பது அரிது. இறந்த காலம் பற்றி நினைவேல், அதனால், பயன் இலை. நிகழ் காலச் சுக துக்கம் பற்றி நினைவேல், சீவன வினை வழி யாகச் சுக துக்கங்களைத் தருதலால் எனக் கூறல்.

19 இவ்வுட விஷயங்கள் கிடைத்தல் வேண்டும் என்னும் விருப்பம் வராம விருத்தலும், கிடைத்த விஷயங்களில் ஆசை செல்லா திருத்தலும், திரு வடியை மறவாதிருத்தலும் கூறல்.

20 சிவ திரு வடியை மறவாதிருத்தலும், கிராசையும், கூறல்.

21 அபராதமும், சிவ பூசையும், இவை இவை எனக் கூறல்.

22 ஞான நிஷ்டை கூடுதல் அரியது என்பதையும், தியான ஆதிகள் எளியது என்பதையும் மறுத்தது, ஞான நிஷ்டை எளிது எனவும், தியான ஆதிகள் வலியன எனவும் கூறல்.

23 அசை வற நின்றல் வீடு அடைதற்கு ஏது. சிவன் திரு சியப் பொருள் அன்று என்று கூறல்.

24 அசை வற நின்றற்கு உபாயமும், வீடு வரு மாறும் கூறல்.

25 ஐம் புலக் காட்சி நீக்குதற்கு உபாயம், “யாவும் பரஹ்மம்” என ஏக பாவனை செய்து, துவித பாவனை நீக்குதல் கூறல்.

26 நினைப்பு மறப்பு நீக்கிச் சம நிலை நின்றற்கு நானா உபாயம் கூறல்.

27 ஞானாச்சாரம்- வாக்கு மௌனம் - உண்மை கூறல் - நன்மை யின்றி இடத்து உண்மையும் பொய் - “யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார்” எனின், நன்மை பயக்கு மிடத்தும் பொய்யாம்.

“செவ் சொருடம் அந்த” என்று ஒன்றையாவது கருதினாலும் பெரியம் எனக் கூறல்.

28 உடலை சுமந்தில் அசை உர நிறுத்தல் - ஆசாரியாருக்குப் பணிவடை செய்தல், எல்லாச் சீவாகட்கும் ஹிதம் செய்தல் - உடலுக்கு ஹிதம் செய்தாதிருத்தல் என்பவற்றைக் கூறல்.

29 நமது தொழில். செவ்வுத பஞ்ச கிருத்ய மாம் நாமும் செவ் சொருடம், பஞ்ச கோசங்களும் நாம் அல்ல என்று உள்ளங்கை நெல்லிக் கணி போல முதலவ ரூபம் பிரதட்சிக் மாகக் கூறல்.

30 செவ் பஞ்ச கிருத்தியத்தினை, “தெளிவு - விளக்குதல் (அநுகரணம்), மயக்கு - திரோபவிக்குதல், விளியவையுறல் - சங்காசம், தூத அகிதம் - திதி, தோற்றம் - சூஷ்டி” எனக் கூறி, உன்னையம், பிரணாயம், கருதிப் பூரிப்பு வாட்டங்களைப் பொருந்திச் சம்பவை உறக்கம் எனக் கூறல்.

31 ஆணவமும், மாயையும், பந்தம் - அவற்றை விடுதல் வீடு. விடுதல் - பர பக்தி பர ஞானங்களா லாகும். நம் செயல் அதுவது பர பக்தி மாம். நாம் அதுவது பர ஞான மாம் எனக் கூறல்.

32 நம் செயல் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு மயக்கத்தினால் பவ சாகரத்து அமிழ்ந்தோம். “இரு வினைகளையும் நான் செய்தேன்” என்னும் அபிமானம் மயக்க மாம். இதனை விடுதல் கூறல்.

33 சர்வஞ்ஞ பரமேசுவரன் ஜீவர்கள் செய்த கர்மங்களை உணர்ந்து, அதற்குத் தக்க வாறு பலன் தருவான். அவனே, துக்கத்தினைத் தரின் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாது. தாவரங்கள் உடம்பில் அபிமானம் இல்லாமையினால் உடம்புகளோடு கூடியிருக்க வில்லையா? “பிராபந்த கருமப்படி நடக்கும்” எனக் கருதி மன வருத்தம் இன்றித் தேக அபிமானத்தினை விடுக எனக் கூறல்.

34 வீட்டினை அடைந்தவர் இருமாப்புறுதலும், வீட்டினை அடையாமல் இருப்பவர் வணங்கித் தலை வளைத்தலும், தேக அபிமானம் விடுதலும் கூறல்,

35 மோகும் அடைதல் பொருட்டு நம்மடத்த வந்த பொருந்துகின்ற மாயா காந்தங்களை “எனது யான்” என அபிமாநித்து பயமும் ஆசையும் கொள்ளுதலும், உடலை ஈழத்தில் காத்த கடவுளே, நமது கனவுகளில் உடலைக் காப்பன் எனக் கருதித் தேக அபிமாநத்தை விடக் கூறல்.

36 சுக ஆகார துக்காகாரமாயிருத்தலையும், கடவுள் திருவடியில் விருப்பம் வைத்தல் எவ் வினையை அநுபவிக்குங் காலத்தில். என்றும், கருப்பத்தில் வந்து நீர்க் கும்பி போல் அழியும் இத்தக் காயம் உள காலத்திலேயே குரு திரு வடிக்கு அன்பு செய்தல் நன்மையாம் என்றும் கூறல்.

37 பஞ்ச இந்திரியங்களை நிக்கிரகிக்க வேண்டும், சந்திர சேகரனது சரணமே அடைக்கலம் எனத் தொழ வேண்டும், கடவுளது நாமத்தினை நாவால் செபிக்க வேண்டும். நாட்களை நன் ஞானக் செய்யாமல், வீண் நா ளாகக் கழித்தல் கூடாது எனக் கூறல்.

38 மாதா வாகவும், பிதா வாகவும், வந்து திரு வடி கந்த குரு மூர்த்தியின் அருளை விரும்ப வேண்டும். “காயம் மாயம்” என்று அறிந்த பின்னரும், மாதர்கள் தருகிற கவலையை விரும்பக் கூடாது, விரும்புதல் குற்றம் எனக் கூறல்.

39 தூல்களில் கூறியிருப்பது கடவுள் கிருபை யல்லாதார் பவ சாகரத்தைக் கடவார், வேறு உபாயமும் இல்லை. கடவுள் அருளை விரைந்து அடைய வேண்டும். இது வரை மகளிர் போகத்தை விரும்பினது தவறு, நன்மை யன்று எனக் கூறல்.

40 கடவுளைத் தொழுது, அன்பன் ஆய், தேகம் நடுநடுங்கி உரோமம் சிலிர்ப்புற வேண்டும். ஆனந்த நடனம் செய்ய வேண்டும். கனக சபையை அடைய வேண்டும். மகளிரிடத்தப் போதலை நீக்கி யிருக்கவேண்டும், இவற்றைச் செய்யாதிருக்கில், உடல் நீங்கும் காலத்தில் மிகுந்த அன்பம் அநுபவிக்க வேண்டும் எனக் கூறல்.

41 ஆவ் விருஷத்தின் கீழ் நான் கு முநிலருக்கு ஞாந உப தேசஞ் செய்த கால கால னுகிய சிவப் பிரகாசக் குரு மூர்த்தியினைத் தியானிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யாது மகளிர் மயக்கம் கொண்டு சுழன்று திரிவது மிகவும் குற்ற மாம் எனக் கூறல்.

42 பெண்கள் சரீரத்தில் துசந்தகங்கள் நிறைந்திருப்பதால், அதில் ஆசை வைத்து உழவுக் கூடாது

43 மகளிர் கூட்டுறவால் பயன் இல்லை, இந்திரியங் கழிந்து போவதால் தபோ பலம் எல்லாம் குறையும். உடலுக்கும் அழி வாம். நாம் அறிவு ரூப மாம். அறியாமையைப் பொருந்தி உடல் அரிப்பைச் சுகம் எனக் கருதல் தவறு. சிவனை ஆதரித்தால் ஞானா நந்தத்தினை இனி யடைய லாம் எனக் கூறல்.

44 கிருத குள பாயச அறு சுவை அடிசிலை விரும்புதல் கூடாது, கூழ் காடி முதல்பவற்றைப் புசித்தாலும், பசி போதலும், சோணித்து அடக்கினால், வேறுபாடு இன்றி மல மாய்ப் போதலும் சமமே யாம். ஆனதால், கிமலினை நினைக்காது, அறு சுவை அடி சிலை விரும்புவது கூடாது எனக் கூறல்

45 மகளிரை நினைக்கினும், ஆண் குறி லேபநமும், அறு சுவை அடிசிலை நினைக்கினும், நா நீர் ஊறலும் ஆகிய அடையாளங் களை உண்டாக்குகின்றது. இது போல் ஜீவர்கட்குத் துன்பம் செய்கின்ற சத்துரு வேறு இல்லை. அருந்தல் பொருந்தல்களை விரும்பாது ஒழித்துவிட்டால் சிவ திரு வடியை அடைய லாம். வேறு விக்கிரம் இன்று எனக் கூறல்

46 தேகத்தில் ஒரு வியாதி வந்து பொருந்தினால், மனைவி முதலிய பல போகங்களும் அந்நிய மாய்ப் போகும். உயிர் போன லும் விபூதியை நன்மை என்று கருதி உறவினரால் அணியப் பெறும், கடவுள் நாமத்தைக் கூறுவர். மாண காலத்துக்கு உப போக மாக விபூதி முதலியவற்றை விரும்ப வேண்டும் எனக் கூறல்.

47 விழுதியை அணிந்து, உருத்திராக்ஷக்களைப் புனைந்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும். குரு வீங்க சங்கமம் மூன்றையும் வணங்க வேண்டும். இவற்றால், பிறப்பு இறப்பினை நீக்கலாம். கருக சபைக் கடவுள் திரு வடியும் உள் ஒளிக்கும் ஒளி மாயத் தோன்றும். அதைத் தொழுது வாழலாம் எனக் கூறல்.

48 திரு வடியை அடைந்து வாழலாம். சிவனது புகழ்க் கூட்ட மாகிய மலர்களால் பா மாலைகளை வளைந்து, திரு அடியீது, பொருந்து மாறு கொன்றை மாலை பொருந்திய புஜங்களின் மீது தரித்து வணங்கல் வேண்டும். விஷ்ணுவாலும் வராக ரூபமாகத் தேடப்பட்ட திரு வடியே புகலிடம் என்று கருதி, இஃ தன்றி பாழாகக் கருங் காக்கை போல் கதறிப் பல நாளைக் கழித்து நாசமாகக் கூடாது எனக் கூறல்.

49 பேரறிவினை யுடையோர் முன் னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலைத் தோத்திரம் பண்ணினால், பிறவி யாகிய பகை ஒழிந்துபோம். விட புருஷனுக்கு இளம் பெண்டிர் வாக்கியம் போலும் கடவுளுக்கு அவ் வாக்கியங்கள். உபசாரம் என்று கருதித் தள்ளல் கூடாது. உறுதி மொழி எனக் கொள்ளல் வேண்டும். மந்தினை நெற்றிக் கண் விழித்து எரித்த கடவுள் அருளைப் பெறுவார் விருப்பமும் இதுவே யாம் எனக் கூறல்.

50 இதனை விருப்ப மாய்க் கேட்க வேண்டும். விமலனுக்கு அடிமை அல்லாதவர் மகா மேரு போன்ற பணத்தைச் சொரிந்தா ராயினும், அவர்களிடம் புல் துணி அளவு அன்பு கூட வைத்தல் கூடாது. சிவ னடியாருக்கும் அடியா ராய்த் திரிந்து, அவர்கட்குப் பணி விடை செய்து இருத்தல் வேண்டும். இச் சொல்லை நம்பல் வேண்டும், நம்பாவிட்டால் கெடுதல் வரும் எனக் கூறல்.

காசிகாந்த ஞானச்சார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய பக்தி சதகச் செய்யுட் கிரமக் கருத்து விஷய அட்டவணை.

1 மூட மூக்கை துரத்த புண்ணியத்தினால் கிடைத்தது. அது சீண்டா விடாது. ஆகவேனால், அம்மூடல் உள்ள காலத்திலேயே தானே தானேத் தானேத் தொழுது எழு வகைப் பிறவிகளோப் போக்கல் வேண்டும். தீ துண்டம் செய்யாத காரணம் என்னை என்று மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

2 திரு வடிவினைத் தரம் பாராது தந்த சிவப் பிரகாச சுவாமிகளின் அடிமை நாம் என்று யாரும் கூறத் திரிந்து அகருக்கு பயிவிடை செய்து அரிய வீட்டை அடைந்தாயில்லை மனை முதலிய அளற்றில் கிடந்து வருந்தினை. நானே நமன் ஒலையும், எம துதரும் வரும் போது இந்த மனைவி முதலியோர் துணை ஆவார்களா? என மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

3 மனைவி முதலியோருக்கு நம்மைத் தவிர வேறு துணைவா இல்லை என்று கருதி அரன் தானே மறந்தாய். உன்னை நமன் பிடித் துக்கொண்டு போவா னாயில் நீ குவலயத்து வந்து மனைவி முதலியோரைக் காக்கக் கூடமா? ஜீவர்கட்குச் சிவன் துணை யன்றிச் சீவர்கள் துணைவர் ஆகார் என மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

4 எம்மைத் துணைய தாய்த் தொடர்தரு தொடர் பானது திரு வடிகளே நமக்குத் துணையாம் என்றும், உள்ளததை வருத்தி நாசம் பண்ணுகின்ற பகையாவது, அஞ்ஞானமாம் என்றும் உள்ள படி அறிந்தாயில்லை. வினை வழி வந் துணைநக ஜீவர்களே, இவர் பகைவர் இவர் உறவர் எனக் கருதி வெறுப்பு விருப்பு உற்று என்னும் கெடுத்தாய் என மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

5 கெடுவ தகைய பொருள் செல்வம் ஆகுமா? ஆகாது, பல வேறு வகையாய் தன்பம் சருவது ஆகும். பொருளை விதேசே சக மாம். முன்னர்ப் பொருளை விட்டவர்கட்கு உன்னைப் போன்ற கூர்மையான புத்தி வில்லையோ? இனிப் பொருள் மேல் வைத்த பற்றை விட்டு, சிவனது அருளையே பொரு ளென அடைவோம். அது தானே நமக்கு அரிய செல்வம் ஆம் என மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

6 சதுரங்க சேனைகள் சூழ மண்ணுலகை ஆண்டு அழியும் அரசர்கள் வாழ்வு இனிதன்மென்றும், பரிபூரண நிமல ஞானத்தினை அடைந்தால் அப்படி அடைந்தவர் தானே வா னுலகத்தாரும், மண் ணுலகத்தாரும், வந்து வணங்குவார்கள் என்றும், இந்த உண்மை வாழ்வைக் கண்டவுடன் முன் வீ ணாகப் போன நானைக் குறித்து இரங்கும்படியாகவும் வரும் என்று பெரியோர்கள் கூறிய வாக்கியங்களை உணர வில்லையோ என்றும், மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

7 “ஈது எமது காணி” என்றும், “ஈது எமது இடம்” என்றும், மண்ணைத் “தனது என்று கருதி மண்ணகின்றாய்” என்றும், இந்த உலகமே நமக்கு இடம் அன்று என்று கூறப்படுமானால், இந்த உடம்புக்கு இடமா யுள்ள பிருதிவியை இடமாகக் கருதல் தருமா என்றும், உயர்கட் கெல்லாம் புக விடம் நாகாபாண னுடைய திரு வடிகளே என்றும் மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

8 புகழினை விரும்புகின்றனை என்றும், புகழினது தன்மையினை விசாரித்து அறிய வில்லை என்றும், வேறு தேகத்தினை அடைந்தால், இதில் உள்ள புகழ் அந்தத் தேகத்தில் வந்து பொருந் துமா என்றும், அன்றி, நீ யாவது அறியக் கூடுமா என்றும், முன் ஐம்மத்தில் நமது பெயர் யாது, நாம் யார் என்றும், முன் ஐம்மத்து இகழ்ச்சி பெறினும் இவ் வாறே யாகும் என்றும், சமாந மின்றிய வீட்டை யடைதல் புகழ் என்றும், பிறப்பை அடைதல் இகழ்ச்சி என்றும், மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

9 மண்ணோர் உன்னை பெரிதன் என்று உணரும் ஆறு கருதுகின்றனை, உன்னுடைய இருதயத்தில் அந்தர், யாமி யாகப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரனை பந்தமும், வீடும், கொடுப்பவன். பிறர் உன்னை தவத்தால் பெரியன் என்று உணருவதால் என்ன பிரயோஜனம் ஆம், சிவ திரு அடி சாக்ஷி யாக அரிய தவம் செய். அப்படிச் செய்த பின் ஈசன், உலகத்தார் உன்னை அறிந்து வணங்கும்படி தான பெருமையினைச் செய்வான். என மனதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

10 விசாரித்துப் பார்க்கு மிட்த்த பூமியில் மதுடப் பிறப்பு முதலாக உள்ள அறு வகைப் பிறப்பினிடத்தும் இன்பம் அற்பமே னும் இல்லை என்பது பிரத்தியக்ஷ மாக நீ அறியச் சாமர்த்திய முடையாய், இமையவர் போர்கள் ஆதி துன்பங்களை அடைவது தவ் கூறக் கேட்டிருக்கின்றாய், அரன் கழலே மிகுந்த சுக ரூபம் ஆம். வேறு ஒன்று இல்லை. என்று மனதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

11 பிறப்பு இறப்பில் துயரமும், கேடும், அருந்தல் பொருந்தல் களாலும், வியாதி முதலியவற்றாலும், வந்து பொருந்துகின்ற துன்பத்தினையும் விசாரித்து விசாரித்து, எப் பொழுதும் எழு வகைப் பிறவிக்கும் பயந்தாய் இல்லை. சிவ னடியார் திரு வடிகளைப் பூசித்து, அவர் சந்நிதியில் நின்று அழுதாய் இல்லை. வணக்கினால் இல்லை என்று மனதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

12 பூசை செய்து தோத்திரம் சொல்லி தன்னை நினைக்கின்ற புண்ணியவான்களிடத்துப் பொருந்தியிருக்க விரும்புகின்ற கனக சபைக் கடவுளை அடைந்தாய் இல்லை. அடைந்தவரைப் போலப் பேசுகின்றாய். துறவறத்தார் போல விளங்கு கின்றாய். அந்நியரது மனைவியை விரும்புகின்றாய். சீ சீ இங்கிருந்து என்ன காரியம் செய்தாய். நீ சாவாய். கெடுவாய். என்று மனதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

13. வாயினால் பல துலை படித்து அறித்து, பிறர்க்கு கல்ல வழிகளை உபதேசித்தும், நீ லோக ஆசாரத்தை கொஞ்சமேனும் விட்டாய் இல்லை. பிறர் கொள்ளுவதற் காகக் குஞ்சும் பொதியினச் சுமந்து செல்கின்ற கழுதை உன்னைப் பார்க்கிலும் உயர்வு உடைய தாம். எதனால் எனின், அதற்கு மாதுட சரீரமும் இல்லை. அன்றியும், மரதில் வஞ்சகமும் இன்மையினால், அது உன்னிலும் உயர்வு உடைய தாம் என மரதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

14. நாலு வேதமும் ஒரு சம மான நிலைமையைக் கூற, புதுமையினச் செய்கின்ற சகல கேவல அவஸ்தைகட் குட்பட்டு, அவ ரவர் மனோ கற்பனையினால் செய்யப்பட்ட அறு வகைச் சமய மாகிய படு குழியில் வீழ்ந்து தத்தளிக்கின்றாய். இதுவே வேலையாக உனக்கு உடலைத் தருகின்ற பிரமணது உறவையும், அந்த உடலை விடுவிக்கின்றதே வேலை யாக விடுவிக்கின்ற நமனது உறவையும், இன்னமும் தொடருகின்றனை போலும் என மரதைப் பார்த்து விவேகம் (பரிகாச மாகக்) கூறல்.

15. தேக அந்தத்தில் முதல்வ னாகிய கடவுளை விடாது பற்றியவர் கிற்க, மற்றையோர் கொடிய நமனைக் கடந்து போதல் அரிய தாம். இவற்றிற்கு மிருகண்டு மகரிஷியின் புதல்வ ராகிய மார்க்கண்டேயரோ சாக்ஷி யாம். இந்த உடலுக்கு அழிவு இந்தக் காலம் என்று அறியக் கூடாமையினால், 'எப் பொழுதும் அன் சாணமே தஞ்சம்' என்று கருதி, சாண விட்டு நீங்காதிருப்போ மாயின், நாமும் அந்த நமனது சாமர்த்தியத்தைத் தடுக்க லாம் என மரதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

16. பின் ஒரு ஜம்மத்தில், இந்த மாதுட சரீரத்தை யாவது பெறுதல் எனி தன்று, வேத கிரியின்கண் பெருத் தவத்தினை உடைய சம்பரன் சம்பாதி என்னும் இரு தவத்தர் கழுகு உடல்

டெற்ற இருத்தல் சாக்ஷி யாகும். ஆனதால், அரி தாகக் கிடைத்த விவேகமும், அரி தாகக் கிடைத்த மாதா தேகமும் இருக்கும் போதே, கைலைபட்கிரி வாசனை பல கவலைகளைக் கெடுத்து, ஒப்பற்ற உணர் உடையவ னாகி, கீட்காது கிற்பாய் என்று மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

17. இந்த உடலம் மின்னைப் பார்க்கிலும் விரைந்து கீக்கு மாயின், விரைந்து அரணைத் தொழ வேண்டும். அங்கனம் இன்றி, இவ் வலகத்தில் சகலமும் செய்ய கினைக்குதல், ஞாயி கிரணத்தினால் விரிகின்ற கானலை 'இது தடாக ஜல மாம்' எனக் கருதி, சாமர்த்தியத்தினால், நெற் பயிர் முதலியவற்றைச் செய்ய கினைப் பவர் கினைவுக்குச் சமாதம் ஆம் எனக் கருதி விடுவாய் என மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

18. இந்த (முக கால) உண்மையையும் உணர்வா யாக. எதிர் காலம் பற்றி எதையும் கினைக்காதே, ஏன் எனின், அவ் வளவு காலம் வரை உடல் இருப்பது நிச்சயம் இல்லை. சென்ற காலச் செயல் ஒன்றையும் கருதாதே, ஏன் எனின், அதனால் பிரயோசனம் இல்லை. நிகழ் காலம் குறித்து நிமை நன்மை ஏதேனும் ஒன்றை கிளையற்க, சிவன் வீன வழி யாகத் தருதலால் என (முக காலம் குறித்து) மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

18A. நல்ல நெஞ்சமே! உண்மை யாகிய இதனையும் கீ அறிவா யாக. (கீ ஞாந நிஷ்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப் போதாயினும் அந் நிஷ்டையில் கீட்காது இருக்கவேண்டு மாகவின்) வருங் காலங் களில் கணப் போதாயினும் ஒன்றினையும் கருதிச் செல்லற்க. அக் கணப் போதளவும் இவ் வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம் பண்ணக் கூடாது. அதனால், சென்ற காலத்து ஒரு கணப் போதாயினும் "இன்னது செய்யாது விடுத்தேன்" என்று கருதற்க. அதனால் ,

பயன் (ஒன்றும்) இல்லை. நிகழ் காலத்தில் கணப் போதாயினும்
கீ சுக துக்கங்களை நினைவது எதற்கு? “கமது நல் வினை தீ
வினைகளின்படியே சிவன் அறிந்து நமக்குச் சுக துக்கங்களைத்
தருதலால்” என்று மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

19. பழவினை தானே துன்பத்தினைத் தருதல் போல,
சுகத்தை (நன்மை)யும் பழவினை தானே காலம் கருதிக் கொடுக்கும்
(என உணர்ந்து எதிர் காலத்து ஒன்றையும் கருதாது விடுத்து),
உயர்ந்த கம்பத்தினின்று (அந் நிலைக்குத் தவறு வராது, அதன்
கண் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப்) புகழ்தல் முதலிய நேகரு
வித்தைகளைப் பழக்கத்தால் காயத்தில் காட்டுதல் செய்யுங் கூத்த
ரைப் போலவும், பா புருஷனை நச்சிய ஒரு நாரி, அவன் மேல்
கருத்தை வைத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது
எவற் றொழிவைச் செய்தல் போலவும், கீ ஐந்து இந்திரியங்களினாலும்
ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலும் சொல்லாவின்ற (அவ் விஷயங்
களை இன்பம் என்று கருதி அவற்றின்கண்) ஆசை வையாமல்,
(திரு வடிக்கண் ஆசையை வைத்து அதனை) இராக் காலத்திலும்,
பகற் காலத்திலும் விட்டு கீங்காதே, வீட் டின்பம் எளிதில் உண்
டாம் என்று மனதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

20. “உனது ஆசையே மேன் மேலும் பிறப்பினை
உண்டாக்கும் வித் தாம்” என்று கீ கருதி, அந்த அவாவை தடுத்தல்
செய்வாய். தடுத்தால், ஆசை யாகிய கடல் வற்றும். வற்றவே,
நினை வாகிய திரை நாச மாம். நாசமாகவே, (விஷய வாசனை)
நினைவு எல்லாம் (ஒருக்கே) இறந்து போகும். எப் பொழுது
அந் நினை வெல்லாம் இறந்தனவோ, அப் பொழுது தானே சந்திர
சூட னாகிய எமது தந்தையினது பரிபூர்ண மாகிய திரு வடியையும்
தொழுதற்கு ஐயம் இன்று என்று மனதைப் பார்த்து விவேகக்
கூறல்.

21. யாம் இன்றைக்கு சிவனது திரு வடிக்குத் (திரு மஞ்சந பத்திர புஷ்பங்களாற் செய்யம்) அருச்சினை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தேம் எனவும், இன்றைக்கு அவை செய்குதல் இன்மையால் தீமை செய்தேம் எனவும், உனது நிலை சிறிது ஓர் அசைவு பொருந்திற்றாயினும், அத் திரு வடிக்குச் செய்யம் அபாரதம் அதுவே யாம் என்றும், அஃது எங்ஙனம் அபாரதம் ஆம் எனவும், ஓர் அணு அளவாயினும் ஒன்றைச் சுட்டி யெழுந்து செல்கின்ற நினைவும் இன்றி, அசையாது நிற்றி யெனின், இதுவே 'சிவ திரு வடிக்கு இன்பம் மிகுத் துறச் செய்யும் பூசை' என நெஞ்சமே நீ நிச்சயித்து அறிதி என்று மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

22. மகமே! நீ 'உண்மை ஞான மாகிய நல்ல நிஷ்டை கூடுதல் அரியது' எனவும், 'அணு அளவாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாகின்ற தியாக செப சிவ பூசை முதலிய செய்குதல் எளியது' எனவும்கருதாநின்றனை. சிறு பிள்ளைகளது கூட்டத்தினை ட்டையையோ கீழும், (தியாகம் முதலியவற்றை மக மொழி மெய்களினால் செய்யாது சும்மா இரு நீ என்று யான் கூற, அங்ஙனம்) சும்மா இருக்குதல், செய்தற் காரியம் (அவற்றைச் செய்குவல் என்று) சென்று வருத்தம் வருத்தம் உனக்கு எளிதாய் இருந்த இப் புதுமை என்னையோ? (இதனை நீ) நின்று சொல்லுவாயாக என்று மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

23. நெஞ்சமே! உனக்கு அசை வற நில்லாது தியாக மாகினைக் கருதி அசைகுதல் நல்ல விருப்பம். எனக்கு அவ் வசைவை விட்டுச் சும்மா இருக்குதல் நல்ல விருப்பம். இவ் விடத்துச் சும்மா இருக்குதல் குற்றம். மே லாகிய வீட்டினை (தியாகம் முதலிய நன் மார்க்கத்தில்) சென்று அறிவேன் என்று கருதி அலைகின்றனையோ, வீடு காட்சிப் பொருள் அன்று.

ஒன்றையும் நினைவாது இருப்பதே அவ் வீட்டை அடைதற்கு உபாய மாம என்று அறிவாய் என மகதைப் பார்த்த விவேகன் கூறல்.

24. ஐம் பொறிகளால் காணப்பட்ட சப்தாதி விஷயக் காசுதிகளும் போய், அவ் விஷயக் காசுதிகளால் காணத்தில் ஏறி யிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டு நீக்கி, (இவ் வாசனை முடிவில் தோன்றும்) மறைப்பும் அற்று, கிரீத் தாக்க சமுத்திரம் போல், நீ விளங்குகின்றனை யானால், மஹே! பிறவித் துன்பங் களுள் ஒரு துன்ப மாயினும் நமக்கு உண்டாமோ, அவ் விடத்து வீடு உள்ளங் கை நெல்லிப் பழம் போல உண்டாம். முன்னர் பொருந்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்குப் பயந்த பயம் அனைத்தும் நீக்கும். குரு துரியத்தையும் யாம் அடைய லாம் என்று மகதைப் பார்த்த விவேகன் கூறல்.

25. வாக்கு மனோதீத மாயிருக்கின்ற (மாற்ற மனங் கழிய நின்ற) பாப் பிரம மாகிய கடலின்கண், விட்டு நீங்காத பரை யாகிய திரையானது, “ஈசுவானும், (நாத தத்துவ முதல் பிருதிவி தத்துவம் ஈ ருகிய) சகங்களும், சாரசரங்களா யுள்ள உயிர்களும், என்று சொல்லப்பட்ட நுரை திவலை குமிழிகளைத் தோன்றச் செய்து ஒடுக்கும்” என்று நான்கு வேதங்களும் சொல்லும் எனின், அக் கடல் திரையில் தோன்றிய இப் பிரபஞ்சத்தினுள், எதனை எமது என்று பிடிப்பம், எதனை எமது அன்று என்று விடுப்பம்- எல்லாவற்றையும் ஆரத் சொரூபம் என்று கருதி, இந் நிச்சய ஞானத்தால் நெஞ்சமே “அது இது” என்று பஞ்சுஞ் துவிதபாவனை யை நீ நீக்குதி என்று மகதைப் பார்த்து விவேகன் கூறல்.

26. மஹே! இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாலியாது பாவநா அதீதம் ஆகி நிற்குதலைச் செய். அங்கனம் நிறற்றகு வலி இல்லை எனின், அணு திரண காஷ்டம் முதலியவற்றினும்) குறைவுபடாத

விரிந்த பரிபூரண பாவனை யாயினும் கருதி நிற்பாய். அஃதும் இன்று எனின், (சுட சித் தாய் விளங்காவின்ற) இப் பிரபஞ்சம் எல்லாம் காள கண்டத்தினை யுடைய சிவனது அஷ்ட மங்கள மூர்த்தம் என்று ஏக பாவனை பண்ணி சிற்றி. அஃதும் இன்று எனின், அச் சிவம் தானே கிருபை கிரம்பி எம் மிடத் துள்ள மும் மலங்களும் அறும்படிக்கு இச் சிவத்தின்கண் மாதாட்ச சட்டை சாத்தி எழுந்தருளி வந்த ஒப் பற்ற குரு மூர்த்தத்தை இடை விடாது தியாகித்து சிற்றி, பிழைப்பாய் என மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

27. நெஞ்சமே! (ஞாந சிவ்ஹையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞாநத்தின் வசப்படாது திரு வடிவைய அடைந்து யாம்) பிழைப்போம். நீ ஓர் உரையும் கூறுது வாக்கினை மௌனம் ஆக்குதல் செய். அஃது இன்று எனினும், உண்மையையே சொல்லுக. அங்ஙனம் மெய்ம்மையா யுள்ள சொல்லும் ஜீவ கருணை யாய நன்மை உண்டாகாத இடத்து பொய்மைச் சொல் லாரும். ஜீவ கருணையைக் குறித்துப் பொய்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உள தாயினும், அம் மெய்ம்மையும், (இரு வினைக் கீடாகத் திரு ஷுளம் நடத்துதலை மறந்து, உன்னால் ஓர் உயிர் காக்கப்பட்ட இடத்து, அதனைப் பிறர் கொலை செய்ய வந்தார் யான் காத்தேன் என்று) இங்ஙனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லுவாய் எனின், பொய்ம்மை யுடைய சொல் லாம். இப் பொய்ம்மைகள் சொல்லாது ஒழிய னும், “பெறுதற்கு அரிய சிவம் அன்று சுது” என்று ஓர் அணு திராணங்களை யாயினும் வேறு பிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மை என நீ அறிதி என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

28. (செய் தொழிலை) விசாரிக்கு மிடத்து, இவ் வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்ட தீபம் போல, ஞாந சமாதியில்

அசைவு இன்றி ஆதரங் கட்டும் இலக்கணத்தோடும் பொருத்த வைக்குதலைச் செய். அஃது இன்றாயின், குரு ஆகிய ஞாந் பானது அரிய வவற் பணிவிடைகளைச் சிசில் வகித்துக் கொள்ளுதி. அஃது இன்றி, வந்து பொருத்துகின்ற பழ வினைப்படியே உனக்கு இன்றி அமையாத வேறு சற் கருமங்களைச் செய்தி எனினும், மஃமே! அக் கருமங்களால் கொலை வாராது சராசரமா யுள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் பெரி தாய இனிமையை இவ் வடம்பால் செய்விக்குதலைச் செய். அங்கனம் செய்தல் அன்றி, முடை காற்றம் பொருத்திய மலங்கள் நிறைந் துள்ள இவ் வடம் பாகிய பணத்துக்கு இனிமை செய்யற்க என, மஃதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

29. செய்யாகின்ற நமது தொழில்கள் யாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய ஐந்து தொழில்களே யாம். (சிவனது அஷ்ட மங்கள மூர்த்தத்துள் யாம் ஒன்றாகலின்) யாமும் அச் சிவனது அங்கம் தானே என்று ஐயம் திரிவுகள் இன்றி நிச்சயம் பண்ணிக் கொள்ளாது, அச் சிவனை விட யான் வேறு என்று உணரும் மயக்கத்தை அடைந்து எப் போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை, (மாயா காரிய மாகிய அந்ந மய முதல் ஆகந்த மயம் ஈ ராகச் சொல்லப்பட்ட) பஞ்ச கோசங்களும் (இவற்றைக் கடந் திருந்த அறி வாகிய) யாம் அன்று என்று உண்மை யாகிய (உபதேச மொழிகளால்) உள்ளங் கை நெல்லிப் பழம் போலப் (பிரத்தியக்ஷ மாக) உனக்கு யான் தெரியக் கூறியும் தெரிந்திலாய் என்னை) என, மஃதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

30. உயிர்களுக்கு (ஓர் முன்னிலையால்) தெளிவு வரு மாயினும் அஃது சிவன் அநுக்கிரகம் பண்ணுதல், (அவைகளுக்கு ஓர் முன்னிலையால்) மயக்கம் வரு மாயினும், அஃது அவன் திரோபவம் செய்குதல், (ஓர் முன்னிலையால்) தேக நாசத்தை அடைதல் வரு மாயினும், அஃது அவனது சங்கரம், (ஓர்

முன்னிலையால்) இவ் விடத்து சக துக்கங்களைப் பொருந்த வருமாயினும், அஃது அவனது திதி, (ஓர் முன்னிலையால்) உத்பத்தி வருமாயினும், அஃது அவனுக் குள்ள சிருஷ்டி, (இங்ஙனம் கூறிய முறைபே சட சித்துக்களா யுள்ளன எல்லாம் இரு வினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே) நடக்கு மாளுல், (அவன் செட்டும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவன் இருக்க) அம்பை நேரதல் போல, (யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று) உன்னையும், பிறரையும், கருதிக் கொண்டு (துன்பம் வந்தது என்று) வாட்டமும், (சுகம் வந்தது என்று) பூரிப்பும் அடைத்து, நெஞ்சமே! சிவனது திரு வடியை மறந்தாய் (அஃது என்னை) என, மனைதப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

31. (நம துள்ளே எக் காலமும்) கின்று (கேவல மாய்) மறைத்தலையும், (சகல மாய்) நினைத்தலையும், செய்யாநிற்கும் (அவைகளுக்குக் காரண மாகிய) ஆணவமும், மாயையும். அவ் விரண்டையும் கீத்தலே இரவும் பகலும் நீங்கிய வீடு என்று (பெர்யோர்கள்) சொல்லுவார்கள். அத் தறவினை நீ அடையக் கருதினை மாயின், பாபத்தி பாஞ்ராகத்தினால் (அத் தறவு கை) கூடும். நெஞ்சமே! அந்தப் பாபத்தி பாஞ்ராகங்கள் (யாவை எனின்), (சிவச் செயலை நாடி) நமது செயல் அது மாயின், அதுவே விளங்காநின்ற பாபத்தி யாம். இப் பாபத்தியினால் நமது செயல் அற்றோம் என்று கருதும் போதம் அது மாயின், மேற் சொல்லப் பாஞ்ராக மாம் என்று, மனைதப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

32. நெஞ்சமே! நமது செயல் ஒன்றாயினும் இன்று. இவ் விடத்து ஒரு மயக்கத்தினால் போய்ப் போய்க் கொடிய பிறவி யாகிய துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினேம் யாம். பொருந்திய மயக்கம் யாது என்று மகங் கேட்ப, நீ நன்று வினாவினை. இரு நான் செய்தேன் என்னும் அபிமானம் என்று

அறிவாய். இது ஒன்றையும் கீக்கினை யானால் உனக்கு உவமை யாவர் என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

33. சமாதம் இன்மையினையும், இயற்கை ஞாபத்தினையும் உடைய பரிபூரண னுகிய சிவன், எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து வருத்துத் தந்த வாறு அல்லது, இவ் விடத்து நமக்கு ஒர் தீது வந்து அடையாது. சிவன் ஒரு தீது தருவா னாயின், (அதனை) கீக்கிக் கொள்வார் யாவர்? மகமே! கோடுகள் தாக்காநின்ற தாவா உயிர்கள் (தமது உடம்புகள் மேல்) அபிமாநம் இன்றி யிருக்கவும், (பழ வினைப்படிபே) அவ் வுடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ. (அது போல கீயும்) உள்ளம் மெலிவறாது, உடம் பினைப் பாது காத்தல் கைவிடுவாய் என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

34. மகமே! வீட்டினை அடைந்தவர் எக் காலமும் இறு மாந்து கொண்டிருக்க, யான் உன்னைத் துணை யாகப் பெற்றும் (எக் காலமும் இந்த) இறப்பினை விட்டு கீக்காது கின்று தலை வளைக்கவோ? நல்லது கீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னை செய்கேன் “யான் றுன் சாவனோ” என்று கீ சொல் லற்க. (உடம்பின் மேல் அபிமாநம் ஒருக்கே கை விடுதல்) கூடா தாயினும், ஒரு காரியம் செய்குதி. (கீ) மலம் நிறைந்த குடிசை யாகிய இவ் வுடம்பின்கண் வைத்த ஆசையை விட்டு கீங்குதி. உமைக்குப் பதி யாகிய சிவன் வீட்டினைத் (தானே) தருவான் என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

35. வீட் டின்பத்தைத் தால் வேண்டும் என்று திரு வுள்ளத் தடைத்து, அவ் வீடு அடைதற்கு ஏது வாக நிருமல னுகிய சிவன் (மாயையில் தது காண புலந் போகக்களைக்) கொடுத்தவின், அதனால் நம்மிடத்து வந்து பொருந்து மாயா காரியங்களை, (தது காணக்களை) யான் எனவும், (புலந் போகங்

களை) எனது எனவும், கருதிக் கொண்டு, (இத் தேக போகங்கள் கீங்கும் என்று) பயமும், (இவை இருக்க வேண்டும் என்று) ஆசையும் (உட்) கொள்வது என்னை? விசாரிக்கும் காலையில், இத் தேக போகக்களை (கீ அபிமாநியாதிருக்கவும்) சுழுத்திக்கண் (இவற்றைப்) பாது காத்த இறைவன் எவன், அவ் விறைவனே (உன்னால் யான் எனது என்று அபிமாநிக்கப்பட்ட) நனவு கனவுகளுள்ளும் ஊழ்வினைப்படியே பாது காப்பன் என்று அறிந்து நெஞ்சமே! உடலைப் பாது காத்தல் கைவிட்டிருத்தி என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

36. எக் காலமும் நெஞ்சமே! நீ சக துக்கங்களுள் எது ஒன்று வந்து அடுக்குமோ அது தானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய். இனி எந்த வினையை அருந்து நாளில் குன்ற வில்லீ யாகிய சிவனது திரு வடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ. (மாதா வினது) கருப்பாசயத்தின்கண் (வினைக் கிடாய்) வந்து பொருந்தி (பூமிக்கண்ணே) தோன்றி, கீர்க் குமிழி போன்று (விராவில்) அழியும் இர்தக் காயம் இருக்கும் போது தானே, ஆசாரிய னாகிய கருத்தனது திரு வடிக்கு மெய்ப் பத்தி நீ மகதுட் கொள்ளுதல் (மயக்க மறத்) தெளிந்த தன்மையாம் என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

37. ஆமையானது (தனது) அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும், (நீமை வருமிடத்துத்) தனது ஓர் உடம்பின்கண் அடக்கிக் கொள்ளுதல் போல, பஞ்ச இந்திரியங்களையும் பாபங்களுக்கு ஏது வாக வருகின்ற விஷயங்களில் போக வொட்டாது (விவேகத்தால் உன்) அடக்கி, நெஞ்சமே! 'கௌரியைப் பாகத் திலே வைத்த சந்திர சூட னாகிய சிவனது திரு வடிகளே அடைக்கலம்' என வணங்கி நின்று, (அத் திரு வடிகளை அன்பால் கினைந்து உருகி) அழுது, அவனது திரு காமம் ஆகிய ஐந்து

எழுத்தினையும் காலினால் (இடை விடாது) செபித்தா யில்லை. (மித்தை யாகிய தேக போகங்களைக் கருதி) அவத் தொழிலாலே (வாழ் நாள்) எல்லாம் (வீண் நா ளாகக்) கழித்தனை (இது என்னை) என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

38. மாதாவம் ஆகிப் பிதாவம் ஆகி (எழுந்தருளி) வந்து, திரு வடிகளை (எளிதிலே) தந்த சிவப் பிரகாசன் (என்னும் நாமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியனது) கிர்மல மாகிய பொன் போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை. இவ் விடத்து சின் கருத்து இருந்த தன்மை என் (கொலோ யான் அறிகிலேன்). “தேகம் அநித்தியம்” என்று அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினை என்றால், நெஞ்சமே மிகவும் பாவி யாயினை. இதற்கு யான் செய்வது ஓர் (உபாயமும்) அறியேன் என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

39. (ஞாந சாஸ்திரங்கள் அன்றிப்) பல சமய சாத்திரங் களையும் கற் றுணர்ந்தாய், நீ கற் றறிந்த அந் துல்களின் (கருத் தெல்லாம்) இறைவனது திரு வருளைப் பெருதார்க்கு இழிவு (பொருந்திய) கொடிய பிறவியை கீக்குதற்கு உபாயம் வேறு (ஒன்றும்) இல்லை (என ஒதும்) ஆனால், யானையினது குளிர்ச்சி பொருந்திய தோலைப் போர்த்த எனது கருத்த னாகிய சிவனது திரு அருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏது வாய வற்றைச் செய்து அடையாது, இந் நெடுங் காலம் மின் போலும் இடையினை உடையார் போகத்தை (நீ இன்பம் என்று) அதிசயித்தது தவறே யன்றி, நன்மை அன்று என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

40. இருக்கு முதலிய எங்கு வேதங்களின் முடிக்கண் இருக்கும் மெய்ப் பொரு ளாகிய சிவ சங்கானது திரு வடியை

வணங்கி, (அதற்கு) அன் பாகி, தேகம் நடு நடுக்கிலே. (உரோமஞ்) சிலிர்ப்புற்றிலே. (ஆரத்த நடநம்) புரிந்தா யில்லே. (அதி) சீக்கிர மாய்ச் சென்று அவன் நடநம் புரியாகின்ற கக சபையை அடைந்தா யில்லே. மகளிரை விழைந்து அவர்பால் செல்லு தலைத் தவிர்த்து நின்றாய் இல்லே. ஆ, ஆ! அறியாமை உடைய நெஞ்சமே! இனி இந்தத் தேகம் நீக்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ (யான் அறிகிலேன்) என மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

41. கல் லால சிழற் கீழ் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில், (ஒப் பற்ற சககர் முதலிய) நான்கு முகிவருக்கு (யாவர்க்கும்) அரிய! (ஞாந) மார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளிய (அதுக்கிரக) கர்த்தனை, (எல்லா வுயிர்களையும்) நாசம் பண்ணுகின்ற) கால னுக்குக் கால னாகி (அவனை நாசம் பண்ணிய) நிக்கிரக கர்த்தனை, (அக் கருத்தன் தானே அருளே திரு மேனி யாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து) சிவப் பிரகாசன் என்னும் (நாமதேயத்தைக் கொண்ட) என் கண்ணின்கண் மணியாடு (பாவை போன்ற) ஆசாரியனை, (வீட் டின்பத்தை அடையும் பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங் கூடி) கிணையாது, தகா மூட்டிய நீண்ட அளகபாரத் தினை யுடைய மகளிர் மேல் மயக்கம் பூண்டு, நீ இப் பிரபஞ்சத்தில் சமூலவது எல்லாம் மிகவும் குற்றம் ஆகும். நெஞ்சே! (யான் காண உபாயங்களாலும் இதனைத் துன்பம் என்று) அறிவித்தும் (அறிந்தா யில்லே யாதலின் உன் மேல் குற்றமே யன்றி) என் மேல் குற்றம் இன்று என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

42. யாது (சுத்தம் இருக்கின்றது என்று) குறித்து, மகளிர் உடலின்கண் ஆசை வைத்து (மயங்கிச்) சமூலாகின்றனை, (செயற்கையால் மினுக்கிய) பொன்னு லாகிய அணியினையும், சேலையினையும், (வேறு) பிரித்து, அதனது இயற்கையைப்

பார்க்கு மீடத்து, வெறுங் கிருமிகளும், (மலம் சுவம் குடர் முனை உதிரம் தசை கோழை முதலிய) மலங்களும், சிறைத் துள்ள (ஒர்) உடம்பு அல்லது, பின்னை (அதன்கண்ணே) ஏதேனும் ஒரு சுத்த வஸ்து உளதோ, (அதனது இயற்கை வடிவம் அங்கனம் இருப்பச் செயற்கை வடிவத்தைப்) பார்த்த நீ மயக்கம் உறுதல் (உனது மனப்) பிரமை யாகும். (இனி அதன் மேல் ஆசையை விட்டு நீக்கிச்) சங்கரனது திரு வடியை (மற வாது) நினைப்பாய் நெஞ்சமே! மேல் ஆகிய இன்ப சாகாத்தை மிகவும் (யாம்) அடைய லாம் என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

43. (மகளிர் கூட்டுறவால் பயன்) அடைவது யாது? இந்திரியம் கழிந்து போதலால், (விட்டை அடையும் பொருட்டு நீ நெடு நாள் வருந்திச் செய்த) தபோ பலம் எல்லாம் குறையும். (அதனால் உனக்குக்) கேடு வருவது அவ் வளவு தானோ? பின்னர் நீ (யான் என்று) விழைந் துள்ள உடம்பிற்கும் (நோய் கண் மேலிட்டு, அதனால்) நாசம் உள தாம். (இவ் வுடம்பு சட மாகலின் இதன்கண் கின்ற) சைதன்யம் யாம் (நீ இதனை அறி யாது) அஞ்ஞாதத்தோடுங் கூடி (இவ் இன்பத்தின் இயற்கை ஈது என்று அறிந்து விடுத்து நமது அறிவிற்கு அறிவாய் கின்ற) சிவனது திரு அடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்சமே (நமது) ஞானா நத்தத்தைப் பெறு வாம். உடம்பினது திணவைச் சுகம் என்று கருதாவின்றினை. இவை சுகம் அல்ல என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

44. கிருத குள (பாபசு) முதலிய (அறு சுவை) அடிசில் சீனையும் நீ விரும்பினை. (சோறு) காடி புற்கை முதல் யாது வந்ததாயினும், அருக்தினால் பசி போதலும், (அவை) சீரணித்து அடங்கினால் (நாகா) வேறுபாடு எல்லாம் அற்றுத் (துர்க்கத்)

மலம் ஆதலும் சரி என்றால், (இங்ஊனம் அறிந்து) பின்னரும், நெஞ்சமே! நீ தரித்து கில்லாது, அச் சுவை அடிசில்களை விரும்பிச் சமுலவது என்னை? சிவனை (இடைவிடாது) கருதல் இன்றி என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

45. (விஷயங்கள் ஆகிய) எல்லாவற்றுள்ளும் மகளினாயும், சுவையினைத் தருகின்ற மூப் பழம் முதலிய புசிப்பினையும், (மகத் தால்) கினைப்பினும், (ஆண்) குறியும், நாவும், (இலேபமும், கீர் ஊறலும் ஆகிய) அடையாளங்களைக் காட்டும் ஆனால், இவற்றைப் போலும் உசைக்குப் பல (பிறவித்) துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்தரு வே நெண் நீல்லை யாகவின், (இப் பொருத்தல் அருத்தல் களைச் சத்தரு என்று அறிந்து, நெஞ்சமே! விடுத்தனை ஆனால், பின்னர் (யாவார்க்கும், மே லாகிய பரம சிவனது திரு வடி யாகிய சிழலை யாம் அடைதற்கு லிக்கநம் (வேறு ஒன்று) இன்று என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

46. இக் காயத்திற்கு ஒரு வியாதி வந்து பொருந்து மாயின், இதனால் அதுபவித்தற்குக் கருத்தில் வைத்த மனைவி ஆகிய பல போகங்களும், (இக் காயத்தில் தானே புசித்தற்கு) அங்கிய மாய்ப் போகும் ஆகவின், இவ் உடம்பினை விட்டு உயிர் கீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாரா யுள்ளார் திரு வெண் கீற்றை (அவ் ஷயர்க்கு) கன்று என்று கருதித் தரித்து, (கீங்குந் தருணத்தில்), சிவனது திரு நாம மாகிய பஞ்சாக்ஷாத்நையும் உபதேசிப்பார்க ளானால், இனி நெஞ்சமே! உயிர் கீங்குவ் காலத்துத் துணை யாகவின், (அத் திரு வெண்) கீறு முதலிய எண் வகையினையும், (அது கீங்கா முன்னரே) பேணிக் கொள்ளுதி, (மனைவி முதலிய எண் வகைப் பொருளும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு அங்கிய மாகவின் நீ) அவைகளைப் பேணு தொழுதி என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

47. (மெய்ப் பொரு ளாகப்) பேணி விழுதலை (கிறையப்) ன்னைந்து, உருத்திராக்ஷங்களைச் (சிரசாதி ஸ்தாநங்களில்) தரித்துப், பஞ்சாக்ஷரத்தை மாநத மாய் உச்சரி. குரு லிங்க சங்கமம் ஆகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்த்து வணங்கு. (இங்ஙனம்) இவற்றை (நா டோறும் நீ மறவாது) செய்தியானால், நெஞ்சமே! பிறப்பினையும், இறப்பினையும், மாற்றிக்கொள்ள லாம். அஃதன்றி, கருக சபைக்கண் நடிக்கின்ற (சிவனது) திரு வடியம் (உயிராகிய) உன் னொளிக்கு உன் னொளியாய்த் தோன்றும். அத் திரு வடியைத் தொழுது, (அவ் விடத்து எக காலமும் அழி வின்றி) வாழவுக் கூடும் (எமக்கு) என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

48. நெஞ்சமே! (அத் திரு வடியை அடைந்து) வாழ லாம். சிவனது புகழ் இன மாகிய மலர்களாலே, பா வாகிய மாலைகளை வனைந்து, திரு வடி மீதில் பொருந்து மாறு, பொன் போன்ற கொன்றை மாலை பொருந்திய புயங்களின் மீது தரித்து வணங்கு வாய், அரியாலும் தேடப்பட்ட பொன் போன்ற திரு வடியே புகல் என்று, இங்ஙனஞ் செய்வ தன்றிப் பாழிலே கருங்காகை போல், (உலக தூல்களைக்) கற்றக் கதறிப் பல நாட்களை (வீணிலே) கழித்து நாசம் ஆகாதே என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

49. பிறவி யாகிய பகை அதிசேக்கி மாக ஒழிந்து போம். (சும்பந்தர் அப்பர் சந்தா ராகிய மூவர், மாணிக்க வாசகர் முதலிய) பேர் அறிவினை யுடையோர் முன் நாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலை நெஞ்சமே! நீ தோத்திரம் பண்ணுதி. காமுகர்க்கு இளமைத் தன்மைபினை யுடைய பாவை போல்வார் கொஞ்சிக் கூறும் வசகம் போல, அத் தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் (பிரீதியா யிருக்கும்). இங்ஙனம் கூறிய மொழியை உபசார

மொழி என்று கருதி நீ விடாதே. உறுதி மொழி என்று (அறிந்து) கொள்வாய். (நெற்றிக் கண்) விழித்து மந்தனை எரித்த கடவுளது திரு அருளைப் பெறும் விருப்பத்தினை உடைய (மெய் யடியாது) விருப்பமும் இத் தோத்திரங்களே என, மறதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

50. நல்ல நெஞ்சமே! இந்த வார்த்தையைச் சந்தோட மாகக் கேட்பாயாக. தீர்மல னாகிய சிவனுக்கு அடிமை அல்லாதவர், பெண் மேருவைப் போலுந் தனக்களைச் சொரிந்தா ராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது நுநி மாத்திர மாயினும் அன்பு வைத்திடேல். சிவனது அடியாருக்கு அடியா னாகித் திரிந்து, அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து, இவ் விடத்து இருப்பை யாகில் (எமக்கு) மிகவும் நன்மையை யுடையை நீ, (யான்) இங்கணக் கூறிய சொற்களை (உண்மை யாக) நம்பு, (இவைகளை நம்பாது) ஒழிதியேல் (எனக்கு நீ) பொல்லாய் என, மறதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

பகீதி (வைராக்ய) சதகச் சாத்திர ஐம்பது செய்யுளின்

கிரமக் கருத்து விஷய அட்டவணை முற்றுப் பெற்றது.

ஓம் தத் சத் பரப் பிரஹ்மணே நம:

சுபம் அஸ்து.

பக்தி (வைராக்ய) சதுகப் பத வுரை.

அவதாரினை. [பஞ்ச பூத காரிய மாக்ஷி உபநிஷதமும், நானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களையும். விவேகர் கோதி சேர்ந்து, அதனை பிரிப்பார் அந்தக் கருணங்காரியும், கோதிப்பாயத் தொடங்கும் போது, அவைகளுக்கும் பிரதாந மான மந்த்ராக எதிரிட்டு நோக்கி நீக்குத் தோறும். அம் மந்திர அந்த விவேகத் தீர்த்த மீகவும் ஒற்றுமைய நாகலிங், நீங்காது முன்னிப் பழக்கப் போல், விவேகத்தைத் தன் வயப்படுத்தித் தனக்குப் பற்றுக்களாயுள்ளவற்றில் இழுத்துச் செல்ல, அதனை விவேகம் அறிந்து, தனது வலியுறு எதிரிட்டு நீன்று, இஃது எவற்றையப் பற்றி எமாநின்றது என்று நோக்கி, அது பற்றிய பற்றுக்கள் யாவையும் இவை இவை என்று அறிந்து, அப் பற்றுக்களை எல்லாம் விரிவித்து, அதனைத் தன் வயம் ஆக்குதற் பொருட்டு, அம் மந்த்ராக முன்னிலை யாக்கி விவேகம் கூற்றிற்று என்று. விவேகத்தின் மெல்வைத்து இஃதால் கூறுகின்றார்.]

1. வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர் வார்த்தையெற் குறைசெய்வாய், கீழி யாமியற் றுயர்தவத் தீவ்வுடல் கிடைத்ததன் றோமற்றீ, தூழி காலமிங் கிருக்குமோ நியுமோர்ந் துளையெனி னுளபோழ்தே, சூழி மேழ்பவந் துடைத்தல்செய் யாய்தென் றோமுதரன் னுணைத்தாளே.

இதன் பதப் பொருள்:—

வாழி — (பகைவனாற் காரியக் கொள்வோன் அவனைத் தனது வயம் ஆக்குதற் பொருட்டு அவனுக்கு இனியை கூறுதல் போல நீ) வாழ்க் கடவாய், நெஞ்சமே — மனமே (என்று விவேகப் கரு,

அதற்கு, எண்ணில் காலம் உடலும் உயிரும் போலும், சேறும் கீரும் போலும், உம்மோடு பரி வின்ரி யிருந்த என்னை, இப்போது பிரித்து நின்று கீர் தோத்திரம் பண்ணிபது என்னை என்று மநம் கேட்ட), சென்றிடேல் - (அதற்கு, கீ ஒரு கணப் போதாயினும் சில்லாது விஷயங்களிற் செல்லாகின்றனை அங்ஙனம்) செல்லாது, நின்று - நின்று, இது - இஃது, தூர் - ஒரு, வார்த்தை - சொல், எற்கு - எனக்கு, உரை செய்வாய் - சொல்லுக (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, பான் சொல்ல வேண்டிய சொல் என்னை உளது? கீர் சொல்லுக பான் கேட்கினதேன் என்று மநம் கூற), கீழ் - (அதற்கு) கீழ் (ப் போன அநந்த ஐகநங்களில்), யாம் - யாம், இயற்றி - செய்திராநின்ற, உயர் - மே லான, தவத்து - தபோ (பலத்தினால்), அன்றோ - அன்றோ, இவ் - இங்க, உடல் - (கிடைத்தற்கு அரி தாகிய மானுட) தேகம், கிடைத்தது-கிட்டியது (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, ஈது உண்மை யாம் என்று மநம் சம்மதிப்ப; அதற்கு, அங்ஙனம் அரி தாய தேகத்தைப் பெற்றும், சீக்கிரத்திலே திரு வடிவைய அடைதற்கு ஏது பண்ணாமல் வீணாக் கழிப்பது என்னை? என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இந்த தேகம் பெற்ற நாம் இனித திரு வடியை அடையாது விடுவோமோ? நீர் சீக்கிரம் பண்ணிபது என்னை? சில நாள்களின் பின்னர் அதனை அடைகுதும் என்று மநம் கூற, அதற்கு, ஈது - இத் தேகம், ஊழி - கற்ப, காலம் - காலம், இங்கு - இவ்விடத்து, இருக்குமோ - இருப்பதோ? (இதற்கு அளவு கூறிய தூ ருண்டு களுள் இடை இடையே கணந் தோறும் அநிததியம் இருத்தலின், எந்தக் கணம் இருக்குமோ, எந்தக் கணம் போமோ, தெரியாது என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அங்ஙனம் அநிததிய மாம் எனின், இதனை யொழித்து இனி வரும் காயத்து அத் திரு வடியை அடைகுதும் என்று மநம் கூற, அதற்கு, இனி ஒரு காயத்தின்கண் அதனை அடைகுதும் என்னின், “பெறுதற் கரிய பிறவி” என்றும், சில நாள்களின் பின்னர் அடைகுதும் என்னின், “அநிதற் கரிய

அவதி" என்றும், விவேகம் கூற; அதற்கு, சீ' இவ்வாய் கூறுவது உண்மை என்று மனம் சம்மதிப்ப, அதற்கு, இந்நகர் காயம் கிடைத்தற் கரிது என்பதையும், இதனது சிவோபாய மீட்டும், நீயும் - நீயும், ஓர்ந்துளை - (விசாரித்து) அந்நகரை, என்ன - இன், உள - (இக் காயம்) இருக்கும், போட்டே - போடிக, அரன் - சிவனது, துணை - உபய, தான் - பாதங்கோபம், தொழுது - உணங்கி, குழும் - (எய்யும்) விரைந்து கொள்ளாநன்று, ஏழ் - எழு வகை, பவம் - பிறவிகளோடும், துடைதகன் - நீக்கி - கொள்ளாதல், செய்யாய் - செய்கின்றாய்ல்லோ, இது - இதை, என் - என்னை (நின் கருத்து இருந்தது என்று விவேகம் கூறிற்று.) என்றும்.

இலக்கணக் குறிப்பு :-

வாழி - வியங்கோள் வினை முற்று. நெஞ்சமே - வாய். சென்றிடேல் - எதிர் மறை முன் நிலை யேவல் வினை முற்று வினை யெச்ச மாய், அவ் வெச்சப் பொருள் தந்து நின்றது. சீடி - (மேல்) என்பது எதிர் காலம் குறிப்பது போல் இறந்த காலம் குறிப்பது ஓர் இடைச் சொல். அது நண்டுக் கழிந்த செந்மங்கலம் குறித்தது.

அன்று, ஒ,மற்று - அசை நிலைகள். நது - நீண்ட சட்டம்.

மோ, ஒ - எதிர் மறை. சீயும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. ஓர்ந்துளை - முன் நிலைத் தெரி நிலை வினை முற்று. அத் இங்கு வினை யெச்ச மாயிற்று. போட்டே-பொழுது எனனும் காலம் பெயரின் விகாரம். ஏ - பிரி நிலையும் தோற்றமு மாய். செய்யாய் - முன் நிலை எதிர் மறை வினை முற்று. என் - என்ன - என்னும் எந்த வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். தானே - ஏ - நற் தகை.

(சித-ரை) வாழி நெஞ்சமே என்பது,—பகைவனாற் காரியங் கொள்வோன் அவனைத் தனது வய மாக்குதற் பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை கூறுதல் போல், நீ வாழக் கடவாய் நெஞ்சமே என்று விவேகம் கூற, அதற்கு எண்ணில் காலம் உடலு முயிரும் போதும்,

சேது கீரும் டொலும், உமமோடு, பிரி வின் றி யிருந்த என்னை இப்
போது பிரித்து வின்று நீர் கோகதிரம் பண்ணியது என்னை? என்று
மறங் கேட்ட,

சென்றதே ஈன நிதோர் டார்தனை பெற் றுரை செட்வாய
எ-து,—அதற்கு நீ ஓர் கண்டபோ தாயினும் எல்லாது விஷயங்களிற்
செல்லாந் தனை, அங்கனங் செல்லாது நின்று இஃ தோர் சொல்
எனக்குச் சொல்லுக என்று விவேகங் கூற, அதற் கியான் சொல்ல
வேண்டிய சொல் என்னை யா? நீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்
தென் னென்று மறங் கூற,

நீ புடா பியற் றாயர் கவத திவ் வுடல் கிடைத்த தன்றோ
எ-து,—அதற்குக் கீழ்ப் போன அநந்த சநந்களில் யாங் செட்டிரா
கின்ற மேலான தபோ பலகதினா லன்றோ இந்த அரி தாகிய
மானுட தேகம் கிடைத்தது என்று விவேகங் கூற, அதற்கு ந
நுண்மையாமென்று மறங் சம்மதிப்ப, அதற்கு அங்கனம் அரி தாகக்
கிடைத்த தேகத்தைப் பெற்றும் சீக்கிரத்திலே திரு வடியை
அடைதற்கு ஏது பண்ணாமல் வீணா கழிப்பது என்னை? என்று
விவேகங் கூற, அதற்கு இறந்த தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திரு
வடியை அடையாது விடுகின்றோமோ, நீர் சீக்கிரம் பண்ணியது
என்னை? சில நாள்களின் பின்னர் அதனை அடைகுது மென்று
மறங் கூற,

மற் றீ துழி கால மிங் கிருக்குமோ எ-து,—அதற்கு
தேகம் கற்ப காலம் இவ் விடத்து இருப்பதோ? இதற்கு அளவு
கூறிய து ருண்டுகளுள் இடை யிடையே கணந் தோறும் அசித்திய
உருக்தவின் எந்தக் கணம் இருக்குமோ எந்தக் கணம் போமோ
தெரியா தென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அங்கனம் அசித்திய மா
மெனின், இதனை மொழித்து இனி வருங் காயத்து அந்தத் திரு
வடியை அடைகுது மென்று மறங் கூற, அதற்கு இனி யோர்
காயத்தின்கண் அதனை அடைகுது மென்னிற் பெறுதற் கரிய

பிறவி மென்மையும், சில நாட்களின் பின்னர் அடைஞது மென்னிர், அறிதற் கரிய அடதி யென்றும், விவேகம் கூற, அதற்கு நீ இங்ஙனம் கூறிடது உண்மை மென்று உரஞ் சம்மதிப்ப,

ஈய மோர்த்துள மெனின் எ-து,—அதற்கு நீந்தக் காடங் கிடைசதற்கு அரி தென்பதைபம், இதுளது நிலையாமைமீனயம், ஈயம் விசரா கது அந்தகனை யாயின்,

உள டோம்தே குழு மேழ் பவச் தடைததல் செய்யாயி தென் றோழு தான் இணைத காளை எ-து,—இக் காய மிருக்கும் போதே சிவனது உபய பாதங்களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளா நின்ற எழு வரைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக்கொள்ளுதல் செய்யாய், இது என்னை நின் கருத திருந்த தென்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து. மற்றென்பது அசை நிலை.

“உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைதத” தென்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “எழிபுங் கடல் னுகத்தொடையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவி யநேகத்தாற் புருடன் விவேகி மெனப்பிறந்து, முறியும் பிறவிப் பயனிலதும் மோக மமையுஞ் செம்தொழிலாற், செறிவ தென்னே யிவற்றாலே திரங்க ளெல்லாஞ் சென்றிமொவ்.” (6 இதோடகேசம் 9), “ஊழி கால மிங் கிருக்குமோ” வென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா றெங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு.”, (34-9). “பெறுதற் கரிய பிறவிக்கும் அறி தற்கரிய வவதிக்கும்” உதாரணம்: ஆறந்தத் திரட்டு. “பெறுதற் கரிய பிறப்பீ திதன்போக், கறிதற் கரிய வவதிப்பிற்தொன்றை, நாடு தற்கு நோமுண்டோ நன்னெஞ்சே முத்திரெறி, கூடுதற் கல்லாதுகு ரித்து.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (1)

[இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின், இனித் தீரு வடிவைய அடையக் கடவாய் என்னு மநம் சம்மதிப்ப, விவேசமீ மேற் கூறுகின்றது.]

2. தானே யேதர மற்கிலா தேமக்கேளி தருசிவப் பிரகாசற், காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந் தரியலீ டடைசில்லாய், கேளை யோமனை யாதிய வளற்றிலே கிடந் துழைத் தனைநெஞ்சே. நானே யோலையுந் தூதரும் வரினிவர் துணைகொலோ நலில்வாயே.

(ப-ரை) தானே — (சார் முதலாகத் தாவரம் ந ருகச் சொல்லப் படா நின்ற எழு வகைப் பி ரவித் துண்பங்களையும், துடைத்தல் செய் யும் அரிய) திருவடிகளை, தாம்—(கொடுத்தற்குப் பக்குவன் என்றும், அபக்குவன் என்றும்,) தகுதி, அந்நிலாது — பாசாது, எமக்கு — (அருமைப் படுததாது) நமக்கு, எனி — எளிதிலே, தரு — தந்த, சிவப்பிரகாசற்கு — சிவப்பிரகாசன என்னுந் தாமததை உடைய ஆசாரியாருக்கு, ஆன் — (அவாது) அடிமை. யாம் — நாம், என — என்று (யாவரும் கூற), திரிந்து — (அவாது திருவுளத் திற்குப் பாங்காக) நடந்துகொண்டு, பணி— (ஏவல் பணிவிடைகளை, புரிந்து — செய்து, அரிய — (அபக்குவர் அடைதற்கு) அரிய, வீடு — வீட்டினை, அடைக்கல்லாய் — அடைந்தாயில்லை, ஐயோ— ஐயோ, கேள் — (நீ) கேட்பாயாக, மனை—பெண்டிர், ஆதிய — முதலிய, அளற்றல் — (குடும்பச்) சேற்றின்கண், கிடந்து — வீழ்ந்து கிடந்து (நிலையா யிருந்து), உடைத்தனை — வருந்தினை, நெஞ்சே — நெச்சமே (நீ என்ன காரியம் செய்து கொண்டாய்), நானே — (இனி) நானோக்கு, தூதரும் — (இயம்) தூதரும், லீலையும் — (மரணச்) சீட்டும, வரின் — வரும் காலத்து, இவர் — இந்த (ப் பெண்டிர் ஆதிய) சீவர்கள், துணைகொலோ — துணை யாவனோ?, நலில் வாய்—கூறுவாயாக (என்று விவேகப் கூறிற்று.)
என்று. 2

(இ-ய) தானேயே - ஏ - பிரிந்தையும், தோற்றமு மாம். (என்னி? அபக்குவிகளுக்குக் கொடுத்த தக்கவற்றைப் பிரித்தலானும், பக்குவிகளுக்கு ரீய அதனையே எனத் தெளிவுபடுத்தலானும் என்க).

எளி—எளி தாக் எனனுங் குறப்பு வினை யெச்சத்தின் விகாரம்.
ஆள்+யாம் = ஆளியாம்—இ—சாரியம். என—சொல் வெச்சம்;
சுற எனனுஞ் சொற் கொண்டது. அடைகில்லாம—முன் னினை
எதிர் மறை வினை முற்ற. கு—சாரியம். இல்—எதிர் மறை
யிகை நிலை. ஐயோ—ஆரக்கக் குற. சேற்றிலே—ஏ—அரச நிலை.
உழைத்தோ—முன் னிலைத் தெரி நிலை வினை முற்று. நெஞ்சே—
விளி. ஒலையும், துதருட்—உம்—இரண்டு எண்ணுட் பொருளன.
கொ லோ—கொல்—அரச நிலை. ஒ—வினா. எவ்வாறோ—
ஏ—அறந்தகை.

(சிந்தனை) தாலோமே காமநிலைத்து எ-து,—சுரர் முதலாகத்
தாவா மீறாகச் சொல்லப்பட்டதன்ற எழு உகைப் பிறவித் துன்பத்
களைடும் துடைததல் செய்யும் அரிய திருவடிகளைக் கொடுத்தற்குப்
பக்குவ னென்றும், அபக்குவ னென்றும், பாராது,

எமக் கெளி தரு சிவப்பிரகாசற்கு எ-து,—அருமைப் படுத்தாது
எமக்கு எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாச ரென்னு நாமதேயத்தை
புடைம ஆசாரியருக்கு,

ஆ ளியா மெனத் திரிந் தவன் பணிபுரிந் தரியவீ டடைகில்
லாய் எ-து,—அவர தடிமை யா மென் றியாவருங் கூற அவரது
திரு லுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவரது ஏவற் பணி
விடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட்டினை அடைந்தா
யில்லை,

கேளையோ எ-து, ஐயோ நீ கேட்பா யாக,

மனை யாதிய வளற்றிலே கிடந் துழைத்தனை நெஞ்சே எ-து,—
பெண்ணர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்
கொண்டனை நெஞ்சமே நீ யென்ன காரியஞ் செய்துகொண்டாய்,

நானே யோலையுந் தாதரும் வரி னிலா துணைகொலோ நவில்
வாயே எ-து- இனி நானேசுரு இயமளது கந்தரும், ஸ்ரீலையு, வருங்
காலத்து இந்தப் பெண்ணு ராதிய சீலாகன் துணையாவோ வென்று
விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

மிருந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல்,
மிருந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதன் மூழ்கி மயங்கி மறுமை
குறிக்கக் கூடாமையில், கிடந் துழைக்களை யென்று கூறப்பட்டது.
“தானையே தாமறிக்கலாது” என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான
வாசிட்டம். “இயற்கைகளுண்டு சோதித்த முன்னே பின்னே
யானையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும், சிவப்பறா - சையிலுழல்
வாங்கி கிடவா றோதின் மீளாத சீராகில வீழ்க்க காரும், தியக்
குறுப்போ கத்தாளை சீர்த்த பாகி சென்றதவுண்டி போவவார்க்கே
திருமத் தோனறு, மயக்கமு டுணர்ந்தவல்ல குருவைக் கிட்டா
வருந்தியுந்தன் பிறப்பதுக்கு மகனு மாக்கே.” (4-4-12), “பாணிபுரிந
தரிய வீடனடிகில்லாய்” என்பதற்கு உதாரணம்: வீராகமம்.
“அடுத்ததில் நன்மை யாந்மா வாகுமென் றநிந்த நல்லோர்,
நடத்திடுஞ் சம்ப வாத நற்றவஞ் செபந்தி யாகம், படிற்றுல
கியற்கை யாலும் பாகதி விலக்கா மென்றே, விடுததருட் குரவன்
பாத மேவிமெய்ப் ப:ரிசெட் வாரே.”, “மனை யாதிய வளற்றிலே
கிடந்துழைத்தனை” என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம்.
“தாசந் மிருமென்னிற் றீராயாகு மப்பாசந் தளைத்துக்
கொண்டா, லாசனை யறுதக்கலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசை
விஞ்சிக், கூரிசையா மப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுகுயரைக்
குறித்த போதே, சீராதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந்
செனியு மன்றே.” (4-4-44) மற்றும் வருவனஉற்றாற் காண்க. (2)

[நீர் கூறியது உண்மை, நீந் வடியே துணை, மனைவி யாதிய
சீவர்கள் துணையவர். ஆனால், இவர்களை விடுதீதாற் பரிதவிப்
பரீ எடுப்பதும், இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு துணை

யின்று எப்பதும், குறித்து விவரமாய் கூறுதல் உண்டாயிற்று. அந்நிலை, அந்நிலை.

3. நவிலி நிம்மனை மக்களுக் கொடுத்துனை நாமல திலையென்றே. கவலை யற்றரன் றுண்மற் தனையுனைக் காலனார் கொடுபேரயிற், குவல யத்தடைந் திவரைநா டொழம்புநர் திடுவையோ குறிக்குங்காற், சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துனையாமே.

(பாடல்) நவிலின்—சொல்லும்—சூது; இம் மனை—இம் மனை, மக்களுக்கா—புத்திரம் (முதலியோர்க்கு, ஒரு—புத்திரம், கூனை—ஆதரம், நாம்—யாம், அவதூ—உன், இவை—(இவை) இவை, என்று—என்று (நகுதி), கவலை—விசாரம், உற்று—அடைந்த, அன்—சொன்ன, தான்—திருவடிமை, மரணகலை—மரணம் (ஆகலின், திரு அடியே துனை என்றும், மனை—ஆதரம், சிவனா துனை அவர் என்றும், நீ முன் கூறியவற்றிற்கு எது என்று என்ற விவேகம் கேட்ப, அதற்கு, இந் மனைவி யாதும் சிவன்கோடும் காப்பர் என விடுப்பேன் என்ற மனம் கூற), உண்—உண்மை, காலனார்—யமன், கொடு—கொண்டு, போயின—போய்ந்தது, குவலயத்து—(மீண்டு இப் பூமிக்கண், அடைந்தது—என்று, இவரை—இச் சிவன்களை, நான் தொழும்—என் காலத்து, புரந்திடுவையோ—காப்பையோ? (அஃ தன்றி, ஒரு கண்ட போதாயினும் வந்து, இவரை “நீர் நனது இருக்கின்றீரோ” என்று கேட்கத் தான் கூடுமோ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அனா யன் இருக்கும் அள வாயினும் காக்குவல் என்று மனம் கூற, அதற்கு, நீ இருக்கும் போ தாயினும் இருபுர் முதலாயினோர் உன்னைக் கொண்டு போயினா ஆயினும், அன்றி, அவரைக் கொண்டு போயினா ஆயினும், அப் போது உன்னாற் காக்கப்பட்டாய்? என்ற விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மை என்று மனம் சம்மதிப்ப), குறிக்குங்கால்—(உண்மை யாகப்) பார்க்கும்போது,

சுவலை — டேதமை யுடைட, நெஞ்சமே — மறமே, உயிர்க்கு — சீவர்களுக்கு, சிவன் — சிவனே, அலாது — (துணை) அன்றி, உயிர் — (சீவர்களுக்குச்) சீவர்கள், ஒர் — ஒப் பற்ற, துணை ஆமே — துணை ஆவரோ? (என்ற விவேகம் கூட்டுற்று.) ஏ-று.

(தி-பு) அல்து, துலை, உணை, கொடு-இவை துடைக்க குறைகள். என்றே — ஏ — அசை நிலை. காடொறும் — தொறும் — காலப் பன்மைப் பொருளில் வந்த ஒ ருடைச் சொல். புரந்திடுவையோ — முன னிலைத் தெரி நிலை வினை முற்றி. இது — பகுதிப் பொருள் விருதி. ஒ — எதிர் மறைப் பொருளது. குறிக்குங் கால் — கால் — 'காலம்' என்பதனை விகாரம். நெஞ்சமே — விளி. உயிர் தானும் — தான் — அசை நிலை. உம் — இழிவு சிறப்பு. துணையாமே — ஏ — வினா, ஈண்டு எதிர் மறைப் பொருள் பட நின்றது.

(சித-ரை) நவிலி லிம் மனை மக்களுக் கொரு துணை நாமல தலை யென்றே சுவலைபுற் றான் ருண் மறந்தனை எ-து, — சொல்லு மட்டத்துப் பெண்டர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப் பற்ற துணை நா மன்றி வேறு இன் றென்று சிவனது திரு வடியை மறந்தனை யாக வின், திரு வடியே துணை பென்றும் மனைவி யாதிய சீவர்கள் துணை யல ரென்றும், நீ முன் கூரியவற்றிற்கு ஏது வென்னை யென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு இந்த மனைவி யாதிய சீவர்களை யாவர் காப்ப ரென விடுப்பே னென்று மறங் கூற,

உனைக் காலஞா கொடு ப்பாயில் குவலயத் தடைந திவரை நா டொறும் புரந்திடுவையோ எ-து, — உனை யமன் கொண்டு போய்மட்டத்து மீண்டு இப் பூமிக்கண் வந்து இச் சீவர்களை எக் காலத்தும் காப்பையோ, அஃ தன்றி ஒரு கணப் போதாயினும் வந்து திவரை நீ நன் றிருக்கிறீரோ வென்று கேட்கத் தான் கூடுமோ வென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அவரை யான் இருக்கு மளவாயினுங் காக்குவ வென்று மறங் கூற, அதற்கு நீ யிருக்கும்

பொய்யினால் நிருபர் முதலாயிடுவான் உணர்ச்சி கொண்டு நாயுடைய ராயினும், அல்லது, அவரைக் கொண்டு பொய்யினால் ராயினும், அப்போது உணர்வு காக்கப்பட்டால், மாவே மரணம் விடுவது கூடா, அதற்கு நீர் கூறியது உணர்வை மெய்யாக மறந்து சமயத்திடை.

ருமக்குவகார் சதகம் நெஞ்சமே சிவன் எனில் நய சரும சான்று மோ துணையுமே எ-து.—உணர்வை யாகப் பட்டிருமதத்துப் பட்சமையுடைய நெஞ்சமே சிவனாகருக்குச் சிவனை துணையின்றிச் சிவனாகருக்குச் சிவனாகத் துணையாகப் போகின்ற விடுவது கூடுதல், எ-து.

“ஆயற்பெயர் முன்ன நானாக் கிளவி, பலாகருட் பெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.” என்பதற்கு நாலு நென்னு மிடற் பெயர் முன்ன, ஆ நென்பது வந்தது. “நவிலம்மனை மக்களுக் கொடுத் துணை” பென்பதற்கு உதாரணம்: ஆநக்க கிளவி. “உடலை யொண்பொரு ளினை யுல கியல்பின யுடாருல உதந்தன்ன, யடையு மைமதர்காய் உதனைநன் மனையென வரைகரு உலா தம்மை, விடல் கந்திறை சமலினை மெலிய விமலந்தன் சிலை யெல்லா, முடைய நன்குறு மொழிமன நுளவர்க ளுரைப்பதாச் தர்களுன்றே.” “சிவனா தயர்க்குய” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வருட் பயன். “அகா ஆயிப்போ வந்வாக் பெருகு, நிகர் லினற நிற்கு லிறைநது.” (1) மற்றும் வருவனவற்றை காண்க. (2)

[நீர் இங்குமாம் கூறியது உண்மை. இதைத் துணை ஆவது யாது? படை ஆவது யாது? மனவி ஆதய சீவாசன் வந்த ஆறு எங்குமாம்? நீர் கூறும் என்ன மனம் கேட்ட, அதற்கு, மேல் கூறுகின்றது.]

4. துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பரன் றெல்கழ றுணையல்லா, துணைவு செய்து மிகலதஞ் ஞாக

மென் றுள்ளவா றுணராய்மற், தீணையி னெஞ்சமே பகையிவ
ருறவிவ ரேனவினை வழியேவந், துணைவ சீவரை யுனிழந்
வாதிய வடுத்தேனைக் கெடுத்தாயே.

(பத உரை) துணைவது ஆய் - (சிருட்டி தொடங்கி
வீடு அடைவதும் அளவும்) துணை யாக, எம்ம - எம்மை, தொடர்
கரு-விட்டு நீகாதிருக்கின்ற, தொடர்பு-(உயிர்க்கு) உய வாகிய,
அரண்-செவனது, மதால்-மதாண்மை உடைய, கழல் - பாதங்களே,
துணை - துணை (என்றும்), அல்லாத - (அதது) அன்றி, உள் -
உள்ளத்தை, உறவு-மெய்விட, செய்து-செய்து, அடி-நாசம் பண்ணு
கின்ற, இகலது-அகையாதது, அஞ்ஞாநம்-அஞ்ஞாநமாம், என்ரு-
என்றும், உளவு-உள்ள, ஆத-அதமே, உணராய்-அநந்தனை மில்லை,
துணை இவ் - (இழிவிலுல உளக்கு செது, ஓட்ட இன்றிய,
நெஞ்சமே - உறமே, வினை - (இரு) வினையின், உழி - வழியாய்,
உந்து-உந்து, அணைவ-பொருத்திய, சீவரை - சீவர்களை, இவர் -
இவர், உடை-உடைவர், இவர்-இவர், உறவு-உறவர், என-எனவும்,
உனி-கருதி, முடிவு-(புகை என்று) வெகுளியும், ஆதிய (உறவு
என்று) வினையும், அகெது-அகையாதது, எனை - (உன்னோடு கூடிய)
என்னையும், கெடுத்தாய்-கெடுததாய் (கீ என்று விவேகம் கூறிற்று.)
எ.உ.

(தி-1) துணையதாய், இகலது-அது இரண்டும் பகுதிப் பொருள்
விகுதிகள். எம்மை, உனி, எனை - இவை இடைக் குறைகள்.
உள்-உளம் என்பதன் கடைக்குறை. தொடர் தரு-தரு துணை வினை.
உணராய் - எதிர் மறை வினை விற்று. மற்று - பிறிது என்னும்
பொருளுது. நெஞ்சமே - விளி. வினை வழியே - ஏ - தேற்றம்
அடை எனினு மாம். எனை - எனபத னீற்றில் இறங்கது தமிழிய
எச்ச வும்மை தொக்கது. கெடுத்தாயே - ஏ - நற்றசை.

(சித-ரை) துணையதா யெமைத் தொடர்தரு தொடர் பரன்
றொல் கழ துணை எ.து,-சிருட்டி தொடங்கி வீட்டடைவிக்கு மளவும்

தூணை யாதி எம்மை விட்டு நீங்காதிருக்கின்ற உயிர்க்கு உற உதயம்
சீவனது சென்னைமம் பாசுக்களை தூணை மென்றும்,

அல்லா தூணைவு செய்து மிகல் கஞ்ஞாந மென் னுள்ள வா
நனாராய் எ-து;—அஃ தன்றி உள்ளத்தை மெல்லி செத்து நாசம்
ணனுநின்ற பராக் உ-து அஞ்ஞாந மென்றும் உள்ளமெய்யே
உந்ததலை யல்ல;

இணைப் னெஞ்சமே எ-து;—இழிவினா லுனக்கு வேறு ஒப்-
புன்றிய நெஞ்சமே,

பகையில நுழவில ரென வின்ன வறியே வந் தணைவ சீவரை
புள் எ-து;—இரு வினையின் வழியாய் வந்து பொருந்திய சீவர்களை
இவர் பகைவ ரெனவும் இவர் உறவ ரெனவுங் கருதி,

முன் வாதிய உடுத தெனைக் கெடுத்தாயே எ-து;—பகை
மென்று வெகுளியும், உற வென்று விழையும் அடைந்த,
உன்றிநாடு கூடிய என்னையுங் கெடுக்காய் நீ மென்று விவேகங்
கூற்றி, எ-து.

ஆணவத்தால் மறைப் புண்டு கிடந்த வுயிரைச் சிலன் தனது
காருணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தறு வாதிக்களைக்
கொடுத்து முன்னர் விடய ஞாநத்தை விளக்கிப் பின்னர்ச் சுருதி
குரு சுவாநுபவங்களினால் சொருப ஞாநத்தை விளக்கி ஆநந்தா
நுபவத்தைக் கொடுத்தலின், உயிர்க்கு உறவு சிவ னென்றும்,
உயிரினது இரண்டு ஞாநத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீடடையு
மளவும் துன்பத்தைச் செய்தலின், ஆணவம் உயிர்க்குப் பகை
மென்றும், நல் வினை அநுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உற வராக
லாலும், நீ வினை அநுபவிக்குமிடத்து மனைவி யாதி புறவரோ
பகைவராய்த் தேக காசஞ் செய்தவினாலும், இச் சீவர்கள் வினை
வழியாய் வந்தவ ஈன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அவ் னென்றும்

கூறப்பட்டது. மற்றொன்பது துணைச் சிலை. “பனையிலிருந்து” என்பதற்கு உதாரணம்: சிவ போக சாரம். “ஆர்பெரிய சார்சிறிய சாருநவ சார்பகைவர், சீர்பெரிய சாரங்க சிந்தொருபர் - பேர்பெரிய, கொக்கெங்கும் தாமாய் ருந்துசட சித்தனைதது, மங்கங்கயற்றுவதா னால்.” (96) மற்றும் வருவனவற்றிற்கு காண்க. (14)

[“கேடுத்தாயே” என்று என்னை நீர் வேறுப்பது என்னை? பயில் இன்றிய உறவைப் பற்றுதலால் என்னை உள? நீர் கூறிய வாறே விடுத்தேன் என்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினால் கருதிய மருத்தைப் பார்த்து விவேகம் மேல் கூறுகின்றது.]

5. கேடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக் சிலேசமற் றதுதன்னை, விடுவ தேசு கமெனவுமொர்ந் திலே முனம் விடுத்துளொர்க் குனைப்போலும், நெடிய யுகம் தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற், றடைது மேலர னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே.

(பத உரை) கேடுவது ஆம் - அழிந்த போலது ஆகிய, பொருள் - சொத்து, செல்வமே - (இன்பம் பயக்கும்) ஐசுவரியமோ, பல் வகை - பல வேறு வகைப்பட்ட, சிலேசம் - துன்பம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, முன்னர் மனைவ் ஆதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன். இப் பொது இந்தப் பொருளை யாயினும் அந்நந்திலக் குறித்தது வைத்துக் கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுதல் என்றால், இதனையும், நாசம் என்றும், துன்பம் என்றும் கூறினீர். இனி இன்ப மாவது யாது? என்று மனம் கேட்ப), அது தன்னை - (அதற்கு), அந்தப் பொருளை, விடுவதே - (கை) விடுவதே, சுகம் - சுகம், எனவும் - எனவும், (அதனைப் பிடித்தலே துன்பம் எனவும்), ஒர்ந்திலை - (உண்மையாக) அறிந்தாயில்லை (நீ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நன்று கூறினீர். இப் பொருளையும் விடுத்து, இரக்கச் சொல்லுகின்றீரோ என்று

மகம் கேட்ட,); முனம் - (அதற்கு,) முன்னர், விடுத்தனோர்க்கு - (அற்றுக்களா புள்ளன யாவும் துன்பம் என்று அறிந்து) துறந்தோர்க்கு, உனை - உன்னை, போலும் - போலும், நெடிய - கூர்ந்த, யுகமது - புத்தி, இல்லையோ - இன்றோ, சொல்லுதி - (நீ) சொல்லாய் (என்று விவேகம் கூற, அதற்குச் சம்மதித்தது, இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொருள் யாது? என்று மகம் கேட்ட,); நெஞ்சமே - நெஞ்சமே. இனி - இனி, பற்று - (இப் பொருளின மேல் வைத்த) பற்றின, அற்று - நீங்கி, மேல் - மேலாய, அரன் - சிவனது, அருளையே - அருளையே, பொருள் - பொருள், என - என, அடைதும் - அடைவோம், அது தானே - (அதனை அடைந்தால்) அவ வரன் தானே, அரும் - அரிய, செல்வம் - செல்வமும் (எமக்கு என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

(இ-பு) செல்வமே - ஏ வினாவாய் எதிர் மறைப் பொருள்படின்றது. பல்-பல என்பதன் விகாரம். மற்று - அசை நிலை. அது தன்னை - கன் - சாரியை. விடுவதே - ஏ - தேற்றம். எனவும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். ஓர்ந்திலை - முன்னிலை எதிர் மறை வினை முற்று. முனம், உனை - இரண்டும் இடைக் குறைகள். விடுத்தனேன் - வினையா லணையும் பெயர். யுகமது - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி. இல்லையோ - ஒ - வினா. சொல்லுதி - முன்னிலை யேவல் முற்று. நெஞ்சமே - விளி. இனி - எதிர் காலங் காட்டு மிடைச் சொல். அடைதும் - உளப்பாட்டுத தன்மைப் பன்மை வினை முற்று. மே லரன் - பண்புத் தொகை. அருளையே - ஏ - பிரிநிலையும், தேற்றமு மாம். 'என' என்னும் வினை பெச்சம், 'அடைதும்' என்னும் முற்றுக் கொண்டது. அருஞ் செல்வம் இத னீற்றில் பெருமை யாதிதவற்றைக் குறிக்கும் எதிரது தழீஇய எச்ச வும்மை தொக்கது. அது தானே - தான் - அசை நிலை. ஏ - ஈற்றகை.

(சித-ரை) கெடுவ தாம் பொருள் செல்வமே பல் வகைக் கிசைசம் ஏ-று, — அழிந்து போவ தாகிய பொருள் செல்வமே பல்

வேறு வகைப்பட்ட துன்ப மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு முன்னர், மனைவி யாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன், இப் போது இந்தப் பொருளை யாயினும் அருந்துதலைக் குறித்து வைத்துக் கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவ லென்றால் இதனையும் நாச மென்றுந், துன்ப மென்றுந் கூறினீர், இஃத இன்ப மாவது யா தென்று மறங் கேட்ப,

அது தன்னை விடுவதே சுக மெனவு மோர்த்திலே எ-து— அதற்கு அந்தப் பொருளைக் கைவிடுவதே சுக மெனவும், அதனைப் பிடித்தலே துன்ப மெனவும், உண்மை யாக அறிந்தா யில்லை நீ யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு நன்று கூறினீர் இப் பொருளையும் விடுத்து இரக்கச் சொல்லுகிறீரோ வென்று மறங் கேட்ப,

முனம் விடுதலுளோர்க் ழுனைப் போலு நெடையூகம் தில்லையோ சொல்லுதி எ-து,—அதற்கு முனவாய் பற்றுக்களா புள்ளன யாவும் துன்ப மென்று அறிந்து துறந்தோர்க்கு உன்னைப் போலுங் கூர்ந்த புத்தி யின்றோ நீ சொல்லுவா யென்று விவேகக் கூற, அதற்குச் சம்மதித்து இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மே லாய பொருள் யா தென்று மறங் கேட்ப,

நெஞ்சமே யினிப் பற்றற் றடைது மே லா னருளாயே பொரு ளென வருஞ் செல்வ மதுதானே எ-து,—நெஞ்சமே! இன் னுப் பொருண் மேல் வைத்த பற்றி னீங்கி மே லாய சிவனுது அருளாயே பொரு ளென அடைவோம், அதனை அடைநதால் அங் வரு டானே அரிய செல்வமும், எமக் கென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

இப் பொருளால் இவ் வின்பம் வருதல் போல, அவ் வருளால் அங் வின்பம் வருதலின், அருஞ் செல்வ மதுதானே யென்று கூறப்பட்டது. “செல்வமே பல்வகைக் கிசேச” மென்பதற்கு உதாசனம்: நீதி வெண்பா, “இன்னந ரும்பொருளை யீட்டுதலுந்

சூன்பமே, பின்னதனைப் பேணுகலுந் துன்பம் - மனம் கழ்ச்ச
கலுந் சூன்பமே யந்தோ பிறாபு, வித்தகலுந் சூன்பமே மாம்.
(46) "விடுவசே சுக" மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளு
நாயனார். "யாதனில் யாதனி ன்நீதியா லேக. வதனி னதனி
னிலன்." (35-1) "அருஞ் செல்வமதுதானே" என்பதற்கு
உதாரணம்: சம்பநதர் திருக் கடைக் காட்டி. "செல்வ வநடு
மாடஞ் சென்று சேடுணங்கிச், செல்வ மதிதோடசு செல்வ முய
கின்ற, செல்வம் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலச்சமய. செல்வன் கழல்வத
துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." (கோயில் 5) மற்றும் உருவனவற்றா
காண்க.

(5)

[இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவினால், பொருள் துன்பம் என்று
விடுத்தல் கண்ட கருத்தை விழைகின்ற மருங்கைப் பார்த்து
மேற் கூறுகின்றது.]

6. தானே சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர் தங்கள்
வாழ் வினிதேன்றே, நீநி னைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுறு
நிமலஞா நமதுற்றால், வாணம் வையமும் வந்துதாள் வணங்கு
மெய் வாழ்வுகாண் டலும்வீண்முற், போன நாட்கிரங் கவும்
வரு மெனநலோர் புகன்றதோர்ந் திலைகானே.

(பத உரை) தானே - (இதர கச துரக பதாதிக ளாகையாண்
வகைச்) சேனையும், சூழ - (தம்மைச்) சூழ்ந்துரை, மண் - (து
பூம் யாகிய, உலகை - உலகத்தை, ஆண்டு - (துரக) சூழும்.
அழிபவர் தங்கள் - (அவ் வாழ்வினாடு) அழிந்ததென்ற
அரசர்க ளுடைய, வாழ்வு - (பொய்) வாழ்வின், துன்பம் -
இனியது (சுது). என்று - என்பதாக, நீ - நீ, கருத்தினை -
கருத்தினை கொல்லோ, நெஞ்சமே - மனமே (என்று) எஞ்சுக.
கேட்ப, அதற்கு, நீர் மேற் கூறிய வாரே உறையவும், பொருளைய
விடுத்தேன. இப் போது இவ் வரசரது செல்வத்தைப்பற்றி, இவரை

பும் பெயர். தூர்த்திலை - முன் னிலை எதிராக உறைக வெந் நிலை
வீண முற்றி. காணே - ஏ - ஈ - ஈற்றகை.

(சித-ரை) தானே சூழ மண் ணுலகை யாண் டழிப் ப் தக்கள
வாழ்வின் தென்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே எ-து,—இரத கச
தூசு பதாதிக ளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச் சூழ்ந்து வ
இப் பூ ளுல கா சாண்டு அவ் வாழ்வோடும் அழிந்தபோகாநின்ற
தூசுக்களுடைய பொய் வாழ்வின் துனிது ஏ தென்று நீ கருதினை
கொல்லோ நெஞ்சமே என்று விவேகக் கேட்ப, அதற்கு நீ மெய்
கூறிய வாதே உறவையும் பொருளையும் விடுததேன், இப் போது
இவ் வாசரது செல்வத்தையும் இவரை யாவரும் உணங்கும் இவரது
பெருமையினைபுங் கண்டு அதிசயித்த மாத் திரமே யன்றி வே றில்லை,
அதற்கு நீ இச் செல்வமும் பெருமையும் பொய் யென்று
தூற்றை நீ விரும்பாதே யென்றுக் கூறினீர், ஆனால் இச் செல்வப்
பெருமைகளுக்கு மே லாய் மெய்மை யாகிய செல்வமும் பெருமை
யும் எவை யென்று மறங் கேட்ப,

எஞ்சுற நிமல ஞாநம சூற்றால் வானும் வையமும் வந்து
தான் வணங்கும் எ-து,— அஃது வளாயினுங் குறைவுபடாத பர்
பூரண மாய் நின்மல மா புள்ள சிவ ஞாநச் செல்வத்தை ஒருவன்
அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்
தோரும் வந்து வணங்காநிற்பார்கள், ஆதலின், மெய்ச் செல்வமும்
பெருமையும், இவை யென்று அறிதி,

மெய் வாழ்வு காண்டலும் வீண் முற் போன நாட் கிரகங்கு
வரு மென நலோர் புகன்ற தோர்நதிலை சாணே எ-து,— இ
தன்றி இந்த மெய் வாழ்வு கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய் வாழ்
வில் வீ ணையக் கழிந்த காலங்களை நினைத்து இந் நெடுங் காலம்
இவ் விர்ப்பத்தை விட்டு இருந்தோ மென்று இரங்குதலும் வரு
மென்று ஆப்தர் உரைத்த வாக்கியங்களை அறிந் தில்லை போலும், சீ

மண்ணம், மண்ணை - மண்ணை, கருதி - (எனது எனது) கருதி, மண்
 நெருங்கு - மண்ணை மடிந்து போகின்றாய் (இங்ஙனம் எண்ணில்
 எல்லாம் யா தொன்றை யா தொன்றை நீ விழைந்து கருதினாய், அந்த
 ஆகையால் மண்ணினதே இறந்தனை, இங்ஙனம் இறந்தும், பிறந்தும், இத
 னுடங்கனில் மொததுண்டு இன்னும் பற்றுகின்றாய்), நாண் இலாய்-
 (நீ) வெட்கம் இல்லாய் (போலும்), மடம்-பேதமை (தானே நிறைந்த),
 நெஞ்சமே - மனமே (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் விடல்
 வேண்டி என்றவற்றை எல்லாம் விடுத்தேன். இனி ஓர் இடம்
 ஆயினும் மிகத்துக் கொண்டிருந்து தவததைப் பண்ணுவேன்
 என்றால், நீர் இவ் விடமும் ஆகாது என்று கூறினீர். இவ் விடம்
 வேண்டும் எனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னை என்று மனம்
 கேட்பது, இத உடல் - (வாத பித்த சிலேஷம்மங்களினு லாகிய
 வியாதிகளுக்கு இடமா புள்ள உடம்பு சட மாகலின், யாம் அறி வாக
 லின்) இவ் வுடம்பே, நமது - நமக்கு, இடம் - இடம், அல -
 அன்று, என்றால் - என்றால், இதற்கு - இதனுக்கு, இடமது ஆம் -
 இட மாய் உள்ள, பிருதிவிதனை - மண்ணினை, பேணவும் - (இடம்
 என்று) பிடிக்கவும், படுமே - தருமோ (நீ சொல்லுதி என்று
 விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மையாம் அறிவுருவ
 மாய எமக்கு இடம் ஆவது யாது என்று மனம் கேட்பது), நாகம் -
 நாகம் - சர்ப்ப, பூணிஞன் - ஆபரணனாகிய சிவனது, திரு சாணமே -
 திரு வடிகளே, உயிர்க்கு - உயிர்களுக்கு, எலாம் - எல்லாம், புகல் -
 அடையும், இடம் - இட மாகலின், அது - அச் சாணமே (நமது
 இடம் என்று), தேர் - (நீ) அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று)
 என்று.

(இ-பு) ஈது - நீண்ட சுட்டி. என, மனை, இலாய், அல,
 எலாம் - இவை இடைக் குறைகள். நெஞ்சமே - விளி. பேணவும் -
 உம் - எதிர் மறை. படுமே - ஏ - வினா வகையால் எதிர் மறைப்
 பொருள் தந்தது. இடமது - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி.
 பிருதிவிதனை - தன் - சாரியை, பூணிஞன் - குறிப்பு வினையா லினை

யம் பாயமா. சகணமே - ச சி சிலையும், தேற்றமு மாய். தேரே -
எ-கர் தனச.

(சித-ரை) காண் மீதம திட மது வென மனைக கருத்
மண்ணுகின்றாய் நான்காம் மட நெஞ்சமே எ-து,—இது எமது
காண் மெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை என தென்ற
கருதி மண்ணாய் மடித்துபோகின்றாய், இக்கனம் எண்ணில் காலம்
மா தென்றற யா தென்றற நீ விடைத்து கருதினாய், அநக அந்த
மட மடம சிந்திந் திறந்தனை, இக்கனம் திர்த்தம் பிரததம் இச
தூர்பவகனில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்றுகின்றாய், நீ வெட்க
மிக்காய் போனாய், போகும் சாரணே நொந்த நெஞ்சமே என்று
விவேகக் கூறி, அதற்கு நீ விடம் வேண்டு என்பவற்றை
மெய்கொள் விடுகதேனா. இன் னா - மீது மட்டிக்கதகொண்
மருத்து கககனதம் மண்ணுக்கே நெனரால் நீர் திட விடமு- துநா
தென்று கூறுகி, இர் விடம் வேண்டு மொட படிக்ககவுக
தரீ - மண்ணெயென்று மகக கேட்ப,

உ-ல்து நயந்திட மர வென்றார் பேணவும் படுமே மிதந்
கடம தாய் மருதிம்கனை எ-து,—வாத மிதக சிலேஷ்யங்களிலு
ளாக்ம விமாதிகளுக்கு தூமா புள்ள உடம்பு சட மாகலின் மா
அந் வாகவன இவ் உடம்பே நமக்கு இடர் அன நென்றால்
இக்கனக்கு தூமா புள்ள மண்ணினை தூ- மென்று பிடிக்கவும்
கருமி - நீ சொல்லுதி மென்று விவேகக் கூறி, அதற்கு நீ
கூறிமது உண்மை யாய், அந் வருவ மாய எபக்கு இட மாவது யா
தென்ற மகக் கேட்ப,

நான்புண்ணுன் பற்றுச்சகணமே யயிர்க் கெலாம் புக லிட மது
மீதம எ-து,—காண்மபகணானுதிய சிலனது திரு வடிகளே உயிா
கணுக் கெல்லாம் அடைபு மிடமாகலின் துதவே நமது இட மென்ற
நீ அறிதி என்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம் : சிவ தருமோத்தரம். “மண்ணி ஆந்
சுனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற், டெண்ணினு மகவினும் பெரிய
பரிணுந, துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தாயமே, வண்ணினு
மனபடன் விளங்கி மேலுவார்.” (8-90) திரு வள்ளுவ நாயனார்.
“புக்கி லஹமந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட், மிச்சிவ் நுந்தவு
யிர்க்கு.” (34-10) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (7)

[இங்ஙனம் கூறிய வாற்றல் இடப் பற்றை விடுத்துப்
புகழை விரும்பிய மந்தத்தினை பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.]

8. தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழையுந் துணையினித்
தேகமவே றடைந்தாயேற், சாரு மோவதி லிதிற்புக ழுலதூகீ
தானுணர்ந் திவோயோ, பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்
திகழ் பெறினுமித் துணைநெஞ்சே, யோரி னேரில்வீ றுதலே
பகழிக முறல்பிறப் பேனவுன்னே.

(பத-உரை) தேர்கிலாய் - (புகழினது உண்மையை நீ நன்
றாக விசாரித்து) அறிந்தாயில்லை, இவன் - இவ்விடத்து, புகழ் -
புகழை, விழைந்தனை - விரும்பாநின்றனை, இனி - (இக் காயத்தை
விட்ட) பின்பு, வேறு தேகம் - வேறு காயத்தை, அடைந்தாயேல் -
அடைந்தாயாகில், இதில் - இதன்கண் (வந்த), புகழ் - புகழானது
அதில் - அதன்கண், சாருமோ - (வந்து) பொருந்துமோ, அவது -
(அஃது அன்றி, முற் பவத்து இன்ன புகழை யுடையான் இவன்
என்று பிறரால் அறிந்து சொல்லத் தான் படுமோ அஃது) அன்றி,
தானும் - நீ தான் (முற் பவத்திலே நற் புகழை யுடையேன்
யான் என்று), உணர்ந்திடுவாயோ - அறிதியோ (என்று விவேகம்
கேட்ப, அதற்கு, இஃதாயினும் எனக்குத் தெரியாதோ என்று
மனம் கூற), முன் - (அதற்கு, இனி மேல் வரும் பிறப்பு விவகாரம்
நினக்கு தெரியு மாயின், முன் பிறப்பின் விவகாரமும் நினக்குத்
தெரியு மாகலின்) முந்திய, பவத்து - பிறப்பின்கண், பேர் -

(எமக்குப்) பிப், பாது - என், பாடி - எம், ஆ - என், (பு - விகாரம் என்னை சொல்லுதி எனது விவகம் கேட்ப, அதற்கு. மாறு உத்தரம் கூறுதல் துன்ப மரு சம்பா இருப்பா, இகம் - (அதற்கு, உலகத்து வெகிட் பாகம்) இகச்சி, பெரினுட - அமை. னும், தூத் துணை - (அது) துந்தப் பகத்ச்சி டோலவே யாகு. நெஞ்சமே - பசமே (என்று விவகம் கூடி, அதற்கு, நீ. துந்தப் கூறிய வாரூல் பாவூர் கூறுகின், பகழ் இகழ்கள் தூத் என்பதாய்ந்து. ஆகலின், துணைகள் தூத்தியோ என்று ந கேட்ப), தூரின் - (உண்மையாக) விசாரிக்கும்படித்து, நெ - ஒப்ப தூத் - அற்ற, வீடு - வீட்டின, உததவே - அடைதவே, புதர் - பகத - பகத்ச்சி, என - எனவும், பாய் - பாயின, உதல் - அடைதவே, தூத - தூத்ச்சி பாவூர், உதல் - (பு - விகாரம்) என்னை விவகம் கூறிற்று) ஏ.உ.

(இ-பு) தெர்கிலா - மூர் என்னை என் மறைத் தெர் என்னை மறைத்த. தெர் - பகுதி. ரு - சாரியை. தூத் - என் - மறைக்கல். ஆம் - மூன்னி. வினை மூற்று விருத் சாரமே. உணர்ந்தவொயோ - து - தூரமும் வினா வகையால் என் மறைப்பாரூர் தகத நின்று. தூடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. டோ - பாது - பெரியது - தூ - சாரியை. பா கொல் - கொல் - துணைநீடு. தூத - என - துணை துணை குறைகள். நீ நான் - தான் துணைநீடு. பெரினுட - உர் - துந்தத்த தழீதுய எச்சம். நெஞ்சே - வின். உததவே - எ - மிதி நிலைத் தெற்றிமு மாய். உள்ளே - எ ஈற்றனை.

(இ-பு) தெர்கிலா ய்வண் புகழ் வினாநதன்ன துன்ச சகம் உத நடைந்தாயோ சாரமே. அந் விதிப் புக. உத நீர் துணைநதவொயோ எ.உ. - பகதினது உண்மையை நீ நன்றாக விசாரித்த அறிந்தாய்வின, தூத் விதததப் புகலை. விரும. வினாந, தூத் உதததக விட்டு துன் வே ரோர் காயதகை உதததயோ. துதன்கண் உதத - பகத அதுன்சன் உதத பொருந

தமோ; அஃ தன்றி முற் பவத்த தினன புகனத் யுடையான் தீ. னென்று பிறநா லுநது சொல்லத் தான படுமோ; அஃ தன்றி சீ தான் முற் பவத்திலே நற் புகனத் யுடையான் மா டொன்று அறிதியோ வென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு திரிசாய்ணுட னனக்குத் செரியாதோ வென்று மனங் கூறு,

பே ரியாதி யா மார் கொள முற் பவத்து ஈகா—அதற்கு தினிமேல் உரும் பிறப்பி விவகாரம் நினைக்குத் தெரியு மாயின, முற் பிறப்பின் விவகாரமும் நினைக்குத் தெரியு மாகலின், முற் பிறப்பின் கண் எமக்குப் பேர் யாது? யாப் யாவர்? எமது விவகாரம் என்னை? சீ சொல்லுதி மென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு மா துக்காக் கூறுத லினி மனஞ் சும்மா விருப்ப,

இகழ் பெறினு மித் துணை நெஞ்சே எ-து,— இகற்கு உனக்கு வெறுப் பாகிய இகழ்ச்சி வரு மாயினும் அது இந்தப் புகழ்ச்சி போவவே யாகும் நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூறு, அதற்கு நீர் இங்ஙனம் கூறியவாற்றால் யாவருங் கூறுகின்றபுக ழிகழ்ச்சிகள் இல்லை யென்ப தாயிற்று, ஆகலின், இவைகள் இல்லையோ வென்று மனங் கேட்ப,

ஒரி னோரில் வி மெதலே புக ழிக முறல் பிறப் பென ஷன்னே எ-து,— உண்மை யாக விசாரிக்கு மீ—த்து ஒப் பற்ற வீட்டினை அடைதலே புக ழெனவும், பிறப்பினை அடைதலே இகழெனவும் சீ அறிதி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம், ஒன்றினையும் விரும் பாது அவ் வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவசுது புகழும் நித்தியம், பிறப்பினை யடைந்தோரும் அநித்தியம், இவசுது புகழும் அநித்தியம், ஆகலின், அது புக ழென்றும், இது இக ழென்றும் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவி லொடுக்கம். “நாயேந வீழ்ச்சென் னடாத்துகிலென் ஞாநிக்குப், பேயாஞ் சுகம்பழித்

தன் பெருக்கெல் - மீறார், பெருமை சிறுமையிலே மின்னு முன் லுமலிசு, உரைத்து வேண்டியசெய் வார்." (1-56), உறவு முதுவல் - சூழ் ரும ஐந்திக்குட் உதாரணம்: பிடி லிங்க லீலை. "எனும் பொன்னு முருகம் பனையுமோர், சேடுஞ் செவ்வமுங் கிர்த் திய ஈனசயம், விடுக் காளமும் வேற்ற னோக்குதல், கூடுக் கன்மை பகாளுமக ஈர்மதம்." (18-19), மற்றும் உருவனவற்றூற் காண்க. (8)

[தானையே தாமதிகலாது" எனினும் பாட்டு முதல் இவ் வேழ பாட்டாலும், மாத்திரத்தப் புறப் பந்தங்களா யுள்ள உறவு போதன் கூறும் இடம் புறந் எங்கே இவ் வைதையும் விதிவித்து, இந்த உறவு முதலாகிய ஐந்தும் சிவனது திருவடியே எங்கு அறிவித்து, இங் உட் பற்றை நீக்கி, அந் திரு வடியை அடைந்தது இது வாய் தவந்தைச் செய்யும்படி மரத்ததைச் சமீபத்திலே பண்ண, அது சமீபத்ததுத் தவம் செய்யத் தொடங் கும் பொது, அந் தவந்தால் தயினைப் பிறர் பெரியன் எங்கு கூற, அப் பெருமை சூதய மரத்ததைப் பார்த்து விவேகம் பெறும் கூறு க்கிறது.]

9. உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென் னணுகுமா செயலுன்பான், மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்ப வன் மற்றைய ரறிந்தேன்னும், அன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா வருத்தவஞ் செய்நெஞ்சே, பின்னை முன்னவ னுலகநிக் திறைஞ்சுமா பெருமைசெய் குவனோரே.

(பத உரை) உனை - உன்னை, மனோர் - இவ்வுலகத்தி லுள் ளார், பெரியன் - (தவத்தாற்) பெரியன், என்று - என்று, உணருட் - அறிவும், ஆ(து) - வண்ணம், செய - செய்ய, உன்னு கின்றனை - (நீ) கருதுகின்றனை, உன்பால் - உன்னிடத்து, மன் னும் - (விட்டு நீங்காது) கிலை பெற்றிருக்கின்ற, ஈசனே - பரம

உணை பந்தம் - (நீ செய்தி அவதரினையும், தவததினையும் அறிந்து, ஐவத்திற்குப் பயனாய்) பந்தமும், வீடு - (தவததின்கு-பயனாய்) வீடும், அறிப்பவன் - கருபவன், மந்தையர் - (அச்சிவனை அன்ற) புழிந்த சீவர்கள், அறிந்த - (உண்ணப் பெரியன் என்று) அறிபுமடி, (அவர் சாக்ஷி யாக நீ செய்யும் தவததல், என - (உணக்கு) என்ன (பயன்), ஆம் - உண்டாம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அச்சிவனது திருவுள்ளத்தகுக்குப் பாங்காக நடக்கின்ற நன் னெறி யாது என்று மனம் கேட்ப), அன்னவன் - (சிவ சாக்ஷி குரியாமல்) உணது, பொன் - பொன் போன்ற, திருவடி, கரியது ஆக) - சாக்ஷி யாக, அரும் - அரிய, தவம் - தவததினை, நெஞ்சே - மனமே, செய் - (நீ) செய்தி (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அத் திருவடி சாக்ஷி யாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும் பெருமை யாது என்று மனம் கேட்ப), பின்னை - (அதற்கு, இங்ஙனம் நீ தவம் செய்த) பின்னர், முன்னவன் - (யாவாகரும்) முதல்வ ஓகிய சிவன், உவகு - (இங்) ஐவகத்தி லுள்ளார் (யாவரும்) அறிந்த - (நின்னைப் பெரியன் என்று) அறிந்து, இறைஞ்சும் ஆ(தி) - வணங்கும்படி, பெருமை - பெரு மையை, செய்குவன் - செய்வான், துர் - (இகனை நீ) அர்த்தி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) உணை, மனோர், செய - இவை இடைக் குறைகள். உணருமா, கரியதா, இறைஞ்சுமா, என் - இவை கடைக் குறைகள். மனோர் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உன்பால் - பால் - ஏழ் னுருபு. ஈசனே - ஏ - பிரிநிலையும், தோற்றமு மாம். அறிந்து - 'செய'வென் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை வினை யெச்சம் காணப் பொருளில், 'அறிந்து' எனத் திரிந்து கின்றது. செய - என னும் வினை யெச்சம், "உன்னுகின்றனை" என்னும் முன் னிலைத் தெரி நிலை வினை முற்றுக் கொண்டது. பந்தம் வீடு - உம்மைத் தொகை. நெஞ்சே - வளி. பின்னை - 'பின்' என்னுங் காலங் குறிக்கு மீடைச் சொல்லின்' விகாரம். முன்னவன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உவகு - இட வாகு பெயர். ஒரே - ஏ - ஈற் தகை.

(சீதையை) உன்னுகின்றோ யுனை யெனார் பெரிய னென்
அனரு மெனெ ளாது, — உன்னி தீவ் வுலகத்தி லுள்ளார் தவத்
தாத் பெரிய னென்று அறிய மாற செய்ய நீ கருதுகின்றனை,

உன்டான் மருங்கு யிசைவோ டத்தம் வி டாரிப்பவன் மற்றைய
சாந் தென் டும் எ-து, — உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலைபெற்
நிருக்கின்ற மன செவனை நீ செய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும்
அறிந்து அவசரெற்குப் பய னுய பந்தமும் தவத்திற்குப் பய னுய
விடும் தருபவன், அச் செவனை மாரி ஒழிந்த சேவர்கள் உன்னைப்
பெரிய னென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷி யாக நீ செய்யுந் தவத்
தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டா மென்று விவேகங் கூறி,
அதற்கு அச் செவனை நீரு ஆளச்செய்துப் பாட் னாக நடக்கின்ற நன்
மொழி மா தென்று உதவி செய்த,

அன்றான் மருப் பென் னாடி சரியதா வருந் தவஞ் செய்
நெஞ்செ ளாது, — சீவ சாக்ஷி துண்டாயல் செவனது திரு வடி சாக்ஷி
யாக அறிய தவத்தினை மருஞ்சமே நீ செய்தி மென்று விவேகங்
கூறி, அதற்கு அந் திருவடி சாக்ஷி யாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும்
பெருமை மா மகிழ்வு மகன் செய்த,

பின்னை முன்னடி னில தவந் திறைஞ்ச மா பெருமை செய்
குடி யுறையா ளாது, — அதற்கு தீவ்வனம் நீ தவஞ் செய்த பின்னர்
மாடங்கும் முசுவருகிய செவன் தீவ் வுலகத்தி லுள்ளார் யாவரும்
உன்னிட் பெரிய னென்று அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச்
செய்வான், தீதனை நீ அறிதி யன்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

தீதற்கு உதாசனம்: சீவ போக சாசம். “நாம்பெரிய ரென்னு
யதை நாடா தடக்குமவர், நாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடு-
நாம்பெரிய, ரென்பார் சிறிய ரிவரலா தீவ்வுலகிற், நுன்பார் சுமப்
பார்கள் சொல்.” (84) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (9)

[இங்ஙனம் திரு வாடி யாகத் தவம் செய்கின்ற மரம் கவர்ந்த விடப்பத்தை உருதிய வாறு போர்க் மேல் கூறுகின்றது.]

10. ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத லுளவறு பிறப்பூடுஞ், செரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய், போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவ தும் புகலநா லுணர்ந்தாயே, நேர் லாவரன் கழலலான் மிதுசக நிலைபிறி திலையன்றே.

(புத உரை) உள்ளமே-செஞ்சுமே, ஓரின் - (உண்மை யாக) வசாரிக்குமடத்து, பாரின்-(இப்) பூய்க்கண், மானுடர்-மக்கள், முதல்-முதல், உள்-(தாவரம் ஈராய்) உள்ள, அது-அதுவகை, பிறப்பூடும்-பிறப்பி னுள்ளும், செரும்-பொருந்தாநின்ற, இன்பம்-சுகம். ஒன்று - ஓர் (அணுவை உய்யினும்), இல்லை - இன்று, என்பது-என்பது, பிரத்தியக்கம் ஆக-(சு)-காஷ்ப் பிரமாணமாக, நீ - நீ(மே) அறிய, வல்லாய்-உல்லாய், போர்கள் - (அல்லது அன்மச் சத்தருக்களோடு) அமர் (செய்தல்), ஆதி - முதலிய உற்றால், துன்பு-(வரும்) துன்பங்களை, இமைமவர்-தேவர்கள், அடைவதும்-பொருந்துவதும், தால்-(வேத ஆகம்) சாஸ்திரங்கள், புகல - கூற, உணர்ந்தாயே - (அதைச் சக்தப் பிரமாணத்தால்) அறிந்தனை (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, மக்கண் முதலிய அறு வகைப் பிறப்பிற்கும், மே லாய தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன்று என்றிர். இனித தான் சுகம் ஆவது யாது என்று மநம் கேட்ப.), நேர் - (அதற்கு, ஒரு வாற்றினும்) உவமை, இலா - (கூற்ற)கரிய, அரன்-செவனது, கழல்-திருவடியே, அலால்-அல்லது, மிகு-மிகுந்த, சுக-(போர்)இன்ப, நிலை-நிலை, பிறிது-வேறு, இலை-இன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) என்று.

(இ-பு) உள்ளமே-விளி. அது - 'ஆது' என்னும் எண்ணின் விகாசம். பிறப்பூடும் - உம்-முற் றுமை. பிரத்தியக்கம் - 'பிரத்தி

யகும்' என்னும் உட மொழி விகாரம். பிரத்தியக்க மா - பிரத்தியக்க மாக என்பதன் கடைச் குறை. வல்லாய் - முன் நிலைக் குறிப்பு வினை முற்று. அடைவதம் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உணர்ந்தாயே - ஏ - அசை நிலை. இலா - 'இல்லாத' என்னும் குறிப்புப் பெய சொச்சத்தின் விகாரம். அலால், இலை - இவை இடைக் குறைகள். அன்று, ஏ - அசை நிலைகள்.

(சித-ரை) ஓரி னுள்ளமே பாரின் மாணுடர் முத லுள வறு பிறப்பிடுஞ் சேரு மன்பமொன் நிலை யென்பது பிரத்தியக்க மா நீ வல்லாய் எ-து,—பொருச்சிமே உண்மை யாக விசாரிக்கு மிடத்து இப் பூமிக்கண் மக்கண் முதல் காவர பீராயுள்ள அறு வகைப்பிறப் பினுள்ளும் பொருத்தாகின்ற சுகம் ஓ ரணு வள வாயினும் இன் றென்பது காட்சிப் பிரமாண மாக ரீதியே அங்ங வல்லாய்,

போர்க ளாதி துன் படைமய ரடைவதம் பகல து லுணாந் தாயே எ-து,—அஃதன் பிச் சத்துருக்களோடு அமர் செய்தல் முத லியவற்றால் வருந் துன்பங்களித் தேவர்கள் பொருத்தவதும் வேதாசும சாத்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு மக்கண் முதலிய அறு வகைப் பிறப்பிற்கும் மே லாய் தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன் றென்றீர், இனித் தான் சுக மாவது யா தென்று மறங் கேட்டப,

தேவீலா அரன் கழலலான் மிரு சுக நிலை பிரி திலை யன்றே எ-து,—அஃதற்கு ஒருவாற்றினும் உவமை கூற்ற் கரிய சிவனது திரு வடியே மல்லது மிருந்த பே ரின்ப நிலை வேறு இன் றென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

பிறப்பும், இறப்பும், காமமும், நோயும், பயமும், முதலிய துன் பங்களைத் தேவர்க ளடைதலிற் போர்க ளாதி துன் பென்று கூறப் பட்டது. அன் றென்றது - அசை நிலை. இதற்கு உதாரணம்: பெருந் திரட்டு. “தீய வசைர் பகையுண்டு செற்ற மார்வ மிக

சுயன்ரு, நோயன் டதங் ஓருண்ட நோய்கட் கெல்லாக் காபாள்,
சாய் நுண்ட கைதொழுவேண்டினரு முண்ட கற்பத்தே, மாயந்
தளைய பண்டாளுல் வாநோக் கேன்னை வளனுண்டெ.” ஆநங்கத
திரட்டு. “சேவினமா னுடததற் றுன்பந் திகழ்வதிப டர்சே
புடர்று, லாககீழ் விலக்கு பக்கி யாதிகா வாமற் றெல்லா,
மோவிய தனப வெள்ளத அழைத்தலோ ரளவு முண்டோ, பாவமா
சீரமற் தன்னிற் படுதயா பகால் வேண்டா.” மற்றும் வருவன
உற்றுற் காண்க. (10)

[இங்ங்ஙம் கூறிய உபசேச மோழினை அரித்த அங்கீகார
மாய உட் கொண்டு பிரபஞ்சதீக்ஷி மிகவும் உவர்ப்புப் பிறவாமல்
கின்ற மதந்தைப் பார்த்து மேம் கூறுகின்றது.]

11. அன்றே எனக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப் பதிறுய
ரமுங்கேடுந், தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளினுற்
சேலிதய ரமுமோர்ந் தோர்ந், தேன்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை
நெஞ்சமே யின்பவீ டெதுவேன்றே, நின்ற நின்றழு திலை
தொழு திலைசிவ னேசர்தாள் பூசித்தே.

(பத உரை) எனக்கு — (பிறப்பத துன்பம் என்றும், வீடு
துன்பம் என்றும், உனக்கு நானா உபாயங்களினாலும், யான்
அறிவித்தும், நீ அப் பிறப்பினை நீக்கி, வீட்டினை அடைதற்கு
எது உபாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது, தாமசம் பண்ணு
கின்றினை யாகலின்,) எனக்கு, ஒரு—ஒப் பற்ற, துணை—துணை,
நீ அன்று—நீ அன்று (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் விடுக்கச்
சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன். தவமும் செய்கின்றேன்.
நீர் இன்னும் கூறிய வாதும் கேட்க கிற்கின்றேன். இங்ஙனம்
இருந்த என்னை அங்ஙனம் கூறியது என்னை என்று மனம் கேட்ப.),
பிறப்பு—பிறப்பில் (கருப்பாசயப் பை உறுத்ததல் முதலிய ஐந்தி
னாள் வருகின்ற துன்பத்தையும்), இறப்பதில்—இறப்பில் (அத்

தன்பத்தின் என் டுடல் காசிய) தயாரும் — தன்பததோடு, கேடும்—(வருகிற) காசந்தசையும், தின் டல்—(திருத்திற் கிடையா யுள்ள திதிக்கண்) அருத்தல், ஒன்றலாக்—பொருத்தல்களாலும், வியாதி — ரோய், ஆதிகளினால் — முதல்பவற்றாலும், செறி — அடைபாவின்ற, தயாரும்—தன்பக்கலையும், என்றும்—(இடை விடாது) எக் காவமும், ஓர்ந்த—ஓர்ந்த—ஆராய்த (ஆராய்ந்த), ஏழ்—(அம்) வெழு வணை, பவக்கு—பிறப்பிற்கும், நெஞ்சமே— நெஞ்சமே, அஞ்சில்—(ஈ) பயக்கா யில்லை, சிலன்—(அலிது அன்றி அப் பிறப்புத் தன்பக்கண் கீக்குதல் செய்யும்) சிலனது, நேசர்— (சிறு வடிக்கு) நேச ராகிய அடியாரின், தான்—திரு வடிகளை, பூசித்த—அருச்சித்த, தொழு தில்—உணக்கினை யில்லை, இன்ப— இன்ப, வீடு—வீ டாதது, ஏது—யாத, என்ற—என்ற, சிந்து— (அவர்களைக் கேட்டு) கின்று, சிந்து—சிந்து, அழு தில்—அழுதா யில்லை (ஆவின், யாக் கூறிய உாது கீ கேட்டது என்னை என்று விசேகம் கூறித்த.) எ-து.

சுருப்பாக்யப் பை யுத்தத்தகல் முதலியன்:— 1. சுருப்ப ஆசய் பை உதத்தகல். 2. அதில் ஐயம் பூரித்தல். 3. உதா அக்கிரியால் வேறுதல். 4. பிரசுத வாய் முரித்தத் தன்னுதல். 5. யோசித் தவாரத்தில் நெருக் குண்டல் என்னும் ஐந்த மாம்.

(இ-பு) பிறப்பிறப்பு, தின்ற லொன்றல் - இவை யிரண்டும் உம்மைத் தொகைகள். இறப்பதில் - அத - பகுதிப் பொருள் விருதி. இல் - ஏழ் ஐரூப. தயாரும் கேடும் - உம் - இரண்டும் என்னுப் பொருளாக. ஒன்றலாக், ஆதிகளினால் - இவற்றி னிராதி யில் என் னும்மைகள் தொக்கன. தயாரும் - உம் - இறத்தத தழீஇய வெச்சம். ஓர்ந்த ஓர்ந்த, சின்று சின்று - இவ் வடுக்குக ளிரண்டும் தொழித் பயில்வுப் பொருளாக, ஏழ் - 'எழு' என்னு பெண்ணுப் பெயரின் விகாரம். என்றம் - உம் - முந்து, பவக்கு - 'பவத்தக்கு' என்பதன் விகாரம். நெஞ்சமே - விளி. என்றே - ஏ - அமை நிலை. பூசித்த - ஏ - சத் தகை.

(சிந-பை) அங் டெனக்கு நீ யொரு துணை எ-து,— பிறப்புத
தூர்ப் மென்றும் விச இன்ப மென்றும் உலர்த நான லபாயக
களினாலும் யாம் துரிவிததும் நீ அப் பிறப்பினை நீக்கி யிழினை
அடைதற்கு ஏது வாய கவத்தினை வினாந்து செய்பாது தாயகம்
பண்ணுகின்றனை யாகலின் எனக்கு நீ ஒப்பற்ற துணையா மென்று
விவேகம் கூற, அதற்கு நீர் விடுக்கச் சொன்ன பற்றுக்கள் யாஉர்,
விடுத்தேன், தவமுஞ் செய்கின்றேன், நீர் தின்னுக கூறிய வாறாக
கேட்டக நிற்கின்றேன், இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனாக கூர்
யது என்னை யென்று மகக் கேட்ப,

பிறப் பிறப்பதிற் துயரமுங் கேடுந் தின்ற லொன்றலால்
வியாதியாதிகளினால் செறி துயரமு யோர்ந் தோர்ந் தென்று மேல்
பலக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே எ-து,— பிறப்பிற் கருப்பாகியப் பை
புதுகதல் முதலிய வைந்தினால் வருகின்ற துன்பச்சுதையும், இறப்
பில் அத் துன்பத்தி னெண் மடங் காகிய துன்பத்தோடு வருகிற
நாசத்தையும், இவற்றிற்கு இடையா புள்ள சந்திதக்கண் அருந்தல்
பொருந்தல்களாலும் நோய் முதலியவற்றாலும் அடையாநின்ற
துண்டங்களையும் இடைவிடாத எக் காலமும் ஆராய்ந்து அவ வெழு
வகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தா யில்லை,

இன்ப வீ டெது வென்றே நின்று நின்ற முநில தொழு நிலை
கவ னேசர் தாள் பூசித்தே எ-து,— அஃ நனடி அப் பிறப்புத
துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திரு வடிக்கு நேய ராகிய
அடியாரது திரு வடிகளை அருச்சித்த வணக்கினை யில்லை, இன்ப
வீடாவது யா தென்று அவர்களைக் கேட்டு நின்று நின்று தழுத
யில்லை, ஆகலின், யாம் கூறிய வாறு நீ கேட்டது என்னை யென்று
விவேகம் கூற்றது, எ-து.

“வியாதிகளினுற் செறிதுயரம்” என்றமையால் அருந்தல்
பொருந்தற்கு ஏது வாகிய திரவியத் தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல்

நனா தினா மும்பு. புகல்பவர்தல் வருத துளமும் கொள்க. கருப்பாசயம் உப பாகததல் மூதல்ய வவந்த துளப மென்றத— கருப்பாசயம் உப பாகததல். அதில் சலம் பூரிததல், உராககிரியாப் வேஷதல், பிரசுத உப பூரிததல் தள்ளுதல், யோகித துவாத தில் நெருத் துண்டல் ஆகிய இவ் வவந்த மென்றற்க. இவற் றிற்கு உதாஸம்: சிவ சருப்பாக்கதாம். “என்னென் நெண்ணியி ருத்தமும் நடப்பப் பழியமெ திவ்வெனக்கே, மொன்று மொரு வன் றனைப்போலக் கருப்பாசயம் உப பாகததலான், மன்ற லுததி மயித்தாழ்வா. வருத்த மொளா உருந்தியிடு, நன்ற கருப்பாசய லுதந வவந்தாது கொளா சய பூரிததே.” (8-21) என்றும், “அங்கி யசுனி, நவநிமிட பமொ சசு துமசகி, ரந்த மொருவன் பவனமொற் பவன மொரு வாகததல். கருத் சடபை பழ வுளைய குதி உகரு லாகதததல். பக்தத திடபெ படுமடர் னிருநாற் குண்தம் பட்டமுத்தம்.” (8-22) என்றும், “கருப்பா சமமே கட்டமதாசகர் கருதிக் கங்ககாழ், முரிக்க மகவு மொகமுற முன்னி புணாது மங்கலேபெ. மரிக்க வாலிக் கரும்பெனவே யோசி வத்யிற் உயிடுகலைய. மொருக்கப் பட்டு நிலம்சையே தோன்று முயிரு னிவெட்டோ.” (8-23) என்றும், இப் பிறப்பி னெண்மடக உப துளபததிடுவரு ராகததிற்கு உதாஸம்: பெருந் திரட்டு. “பாண மாகிய பெண்டிருந் சுற்றமும பண்டுதவ கையிற்றநத, பாண மொளாவு கொண்ட விவலாவிட் டியம்பிடா திவணேரு, பாண மேதனை மாவரா வந்தலா மயங்கியைம் புலனந்தக், காண மடர்வயுக் கலக்கிட வருதலய் கடவுளே யறிகிற்பான்.” என்றும், மெய்ஞ் ஞாந விளக்கம். “வந்திடு மாணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ, உத்திமே லையும் பிதது முணர்வொடு பொறிக வங்கி, கந்திடா விருளை முடி நாலுலர் தலமர் தென்னே, யிந்தமா விறப்பிற் துன்பம் பலத்துன்பத் தெண்ம டக்கே.” என்றும், ஆநக் கத் திரட்டு. “கருவிடை பழுத்தத் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடியிவெத் தோபான், மருவுவெத் துயரு நனாதினா மெய்தி வருத்திடுத் துன்பமும் கூற்றா, ஹருவினை மொருவுத் துன்பமு

மீட்டுங் கருக்குழி மென்றது துயருட, கெருவா வெண்ணி யனபவிடசுனை மெவரன் குணத்தலே வேண்டுட." எனறும், "நீனது சின் றழி திலே" மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாச்சம். "ஆடு கன்றிலே கூடதுடை யான்கழற் கன்பிலே மெனபுருகிப், பாடு கின்றிலே பதைப்பதுஞ் செய்கிலே பானிகிலே பாதமலா, குடுகின்றிலே ருட்டுகளை றதும்லே துணையலி பிணநெஞ்சே, தேடு கிளநிலே கெருவுதோ றலநிலே செய்வதொன றடுமேனே." (ஆகம சததி 1) என்றும் மந்தும் வருவனவற் காண்க.

(11)

[நீர் கூறிய வாறே பிறவித் துன்பத்திந்துப் பயழும், இதனை நீக்கி விட்டு இன்பத்தினை அடைவதற்கு ஏது வாக்கிய அடியவ ரிடத்து அன்பும், எனக்கு இறையது உண்மை. இன்ப பய பசித் தனோடும் கூடி விட்டினை அடைதற்கு ஏது செய்கின்றென் என்று மறம் கூற. அதற்கு, நீ என்னை அங்கனம் செய்கின்றாய் என்று பிள்ளும் அதனை வேறுத்து மேற் கூறுகின்றது]

12. பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித் தனைநனை புண்ணியர் பானண்ணற், காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை யடைகிலே யடைந்தாரிற், பேசு கின்றனை யறவரின் விளங் கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய், சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே.

(பத உரை) தனை - தனது, பூசை செய்து - (திரு உழியைச் சாயத்தால்) அர்ச்சித்து வணங்கி, தோத்திரம் - (வாக்கால்) தோச திரம், சொலி - பண்ணி, கினை - (மனததால்) தியாகித்து வழிபட்டு, புண்ணியர்பால் - (பத்தி) புண்ணியங்களை யுடைய அடியாரிடத்து, நண்ணற்கு - எழுந்தருளுவதற்கு, ஆசை - (திரு ஐளத்து) இச்சை, செய்திடும் - செய்யாகின்ற, அம்பலம் - (கருக) சபைக்கண், கூத்தனை - நடகம் புரிவோனை, அடைகிலே - (மன மொழி மெய் களால் வணங்கி) அடைந்தா யில்லை, அடைந்தாரில் - (அவனது திரு

வடிவம்) அடைந்தது. அப்போல், போகின்றன - (பாசநாத
மாத்திரம்) கொஞ்சகாலம், அநாதரின் - பசு புலித் தொல்
பொருத்தது போல். பாசநாதில் வஞ்சம் வைத்தது கொண்டு
- (மத்தித் துருவத்தால்) போல், விளக்கின - (அவரது விடைத்
கால்) விளக்காவினதனை, போ - (எனத் துரிய மனைவிமைத் துறந்து
தயம்) செக்கினதென் என்னுமதாடகம்) மற்றத் துரிய, மனை -
மனைவியை, தவிதென்றும் - துறக்கின்றும், சிசு - சிசு, நெஞ்சமே -
முன் ஒருஞ்ச இல் காழம் அன்றி, அதனை விட்டுப் பின்னர்
அடைந்த தன் மனம் அன்றி, துறந்தனை தடுவன் நின்று கூடா
கொழுநகம் (செக்கின்றனை) நெஞ்சமே, இத்த - (சீ) இம் விடத்தில்,
துறந்த - துறந்த, என் - என்ன (காரியம்), செய்காய் - செய்து
கொண்டனை, செத்ததிலாய் - துறந்தே துறந்தால் து - கூடா
கொழுநகத்தால் என்னும் பக்த சூரபக்தி மெ - காரணாய் அகலின்
சீ) காராய், (செக்காய் - செக்கிற் பார்த்து உடையும்கூடா) என்.

{இ-1} போய், கதி - துறந்த துறந்தன். சனை -
முதலாகப் பெயர். பின் - பின் - பால். ஏத ஹிருஞ். பண்
றியல், கூசுதல், அநாய - இடை - மூன்றாம் குறிப்பு வினையா
யினையும்கூறுகள். செக்கிற் - து - பக்திப் பொருள் விருதி.
அடைந்தால், அநாதரின் - துற்து, துற - துறப்ப பொருளில் வந்த
ஹிருநாய். அடைந்தால் - துறந்த காலத் தெரி நிலை வினையா
யினையும்கூறு. பின் - து - வாகு பெயர். சிசு - அருவருப்பைக்
துறக்கு பொருட்கு சொல். என் - 'என்ன' என்பதன் விகாரம்.
நெஞ்சமே - வினா. செத்ததிலாய் - முன் நிலை பொருமை எதி
ரமத இரத்த சூரபக்த தெரி நிலை வினை முற்று. முன்னரே செத்தா
யிலே எப்பது பத லுறா, துறந்தால் சாவாய் என்பது தாற்பரிய
முத்ததம். இது தாற்பரியமே உரையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அது
பத லுறாயானது. இம் எதிர் மறை வினைக்கு - சா - பகுதி, த் -
துறந்த கால விடை நிலை. இங் - எதிர் மறை மடை நிலை. ஆய் -
முன் நிலை விருதி. இங் வா தன்றி, இதனை உண்பாட்டு வினை

பாசக மகன்மீன் - சா - டருதி. த - எழுததுப் டெது. தில் -
சா - டெது. ஆம் - மூலமீன் மேவல் விதுதிமாகக் கோடல் கோரும்.
அது மகன்மீன் கொள்க காசலின் கோரிய தன்து. கோவாயெ - ஏ -
ருது.

(திருநா) பூசை செய்து கோத்திரஞ் சொல்த தனை நனை
பூசைமூலம் எண்ணுற காசை செய்திடு மட்டலக கூததனை மடை
தீசு எது—தனது திரு வடிமைக் காடததால் அருச்சித்து வணங்கி
பாக்கல் கோத்திரம் மண்ணி மரசததால் திமாரித, த இங்ஙனம்
வழிமும் மீதி மண்ணியங்களை புனடம் அடியாரிடத்து எழுந்தருளு
வசற்குத் திரு வடிவை இசைசை செய்யாநின்ற கருக சபைக்கண்
படம் பரவொனை மக மொழி மெய்களால் வணங்கி அடைந்தா
யில்லை,

அடைந்தாரிற் பேசுகின்றனை மறவரின் விளங்கினை பிறர் மனை
மயக்கிற்றும் எது—அவனது திரு வடிமை மடைந்த அடியார்
போல் வார்ததை மாதிரிஞ் சொல்லுகின்றனை, பசு புலித் தோல்
போச்சுது போல் உள்ளததில் வஞ்சகம் வைத்துக் கொண்டு
புறத்தத துற வறத்தார் போல் அவரது வேடத்தால் விளங்கா
கின்றனை, எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ் செய்கின்றே
நென்று தொடங்கிப் பிறர்க் குரிய மனைவியை இச்சிக்கின்

சீசியிங் கிருந் தென் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திவாய் கெடு
வாயே எது—சீசி முன் னிருந்த இல்லறமு மன்றி அதனை
விட்டுப் பின்னர் அடைந்த துற வறமு மன்றி நடுவ ணின்று கூடா
வொழுக்கஞ் செய்கின்றனை, நெஞ்சமே நீ இவ் விடத்தில் இருந்து
என்ன காரியஞ் செய்துகொண்டனை, இனி நீ இருந்தால் இக்
கூடா வொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத் துன்பத்திலே தள்ளுவா
மாகலின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று விவேகங் கூற்றிற்று, எது.

“தனைநினை பண்ணி, பாபாணனை மாலசெய்திமம்” என்ற பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “முகத்தனை முகல்வா முகச்சா முனிவா மொட்டா மலர்வக நினைந்து, பத்தியாம் நினைநக பாலவா தயங்குப் பாகநி (கமலச்சா) உகம்பந், செக்கா செவ்வத் திருப்பெருந் உருமம் பசுமம் குருகதமே விப... எத்தனை உபயோக முகச்சா முகச்சா செவ்வகவே மெய்ப்பருணாயே.” (அருட் பசுமம் 10) “பட பனை மங்கின்றும்” என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளூர் சாடகம். “உலய் னினைமையான் உய் லுருவம் பெற்றம், ஸமிமம்மம் போச்சுதுமேந் தந்த.” (28-4) மந்தம் வருவனவற்றார் காண்க.

(12)

[நீர் கூறிய முறையே மேல்க்கிறது அஃது. எல்லாம் தவறு நன்றாய் உணர்வோம். இங்குள்ள பதமாய் “செத்தலாய் செவிவாய்” என்ற எண்ண வேறுத்துக் கூறியா. எல்லாம் தவறு தாள் யாது? என்ற மயம் போட, அதற்கு, விவரம் மேல்கூறுகின்றது.]

13. வாய் ஒழ்பவ னுலம்படித் துணர்ந்துநல் வழிபிறர்கு ருரைசெய்து, நீய் லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை யானாகீங் கீலைநெஞ்சே. தாய் தாயிலண் பிறர்கோளக் குங்குமஞ் சமந்துசெல் கமழன்னிற், காய மாநடத் தின்றதற் கன்றியுட் களவின் மைவினோலே.

(பத உரை) உல — உல, துல் — (நூல்) சாஸ்திரங்களை, உயினும் — உயினும், படிதது — படித்தம், உணர்ந்தும் — (அவற்றி னாறு பொருள்களை ஆராய்ந்து) அறிந்தும், பிறர்க்கு — பிறர்க்கு, நல் வழி — நன் தெரி (மாயும்), உரை செய்தும் — (அவர் சம்மதிப் பது) சொல்லியும், சீ — சீ, உலோக ஆசாரம் — (முன் னிருந்த) உலோகாசார (வழக்க)த்தில், நர் — ஒரு, அணு — கிறிது, துணை யானும் — தன் வாயினும், நீங்கிலை — (உள்ளே) துறந்தனை யில்லை

(இங்ஙனம் பிறப் பிற-பிற கேது வாய உலோகாசாரம் துறத்த லின் னடியால், வீட்டிற் கேது வாய ஞாநாசாரம் பற்றிய தின் நென்பது ஞாநு அறிந்தேன்), நெஞ்சே—நெஞ்சமே, இவண் - இவ் வீடத்து பிறர்—பற்றையர், கொள—கொள்ளுதற்காக, குங்குமம்—குங்குமப் பொதி, சமந்த—தாங்கி, செல்—செல்கின்ற, கரம்—கர்த்தபம், உன்னில்—உன்னிலும், தாயது ஆம்—நின்மல மாம் (என்று வீவே கம் கூற, அதற்கு, பல தூல்களைக் கற்று அறிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சேவ பூசை தோததியப் பண்ண, இவற்றால் யாவரும் உதிப்ப இருகத என்னை, மருக சண்டாளம் ஆகிய கர்த்தபத்திற் குங்குமப் படுத்திச் கூறலாம். இஃது என்னை என்று மகம் கேட்ப.), அதற்கு—(அதற்கு, நீ மக்கள மாக்கையப் பெற்று துற் பொருள் உணர்ந்தும், வீட்டினப் மாய பயனைப் பெறுது, அப் பயன் பெற் றோன் போல், நெஞ்சில் வஞ்சகம் வைத்துக் கொண்டு அந் துற் பொருளைப் பிறர் பயன் கொளக் கூறுகின்றாய்.) அக் கர்த்தபத் திற்கு, மானுடத்து—மக்களிடத்து, காயம்—ஆக்கையும், இன்று— இவ்வே, அன்றி — அஃ தல்லாமலும், களவும் — (யான் சமந்த குங்குமம் பிறர் பயன் கொளக் கொடுத்தேன் என்ற) வஞ்சமும், உள்—உள்ளத்து, இன்மையினால்—இனராகலின், (உன்னை அத னினும் கீழ்ப் படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னை என்று வீவேகம் கூறிற்று.) ஏ-அ.

(இ-பு) உணர்ந்தும், உரை செய்தும் - உம் - இரண்டும் உயர்வு சிறப்புப் பொருளன. அணுத் துணையானும் - உம் - முற் றம்மை. நெஞ்சே - விளி. கொள - கொள்ள என்பதன் இடைக் குறை. செல்காம் - வினைத் தொகை. உன்னில் - இவ் - எவ்வைப் பொருள தாய ஐந்தனுருபு. களவும் - உம் - இறந்தது தழீஇய ஏச்சம். இன்மையினால் - ஏ - ஈற்றகை. உள் - உளம் என்பதன் விகாரம். குங்குமம் - ஆகு பெய ராய்ப் பொதியை யுணர்த்திற்று. கரம் - களவு மின்மையினால் உணனிற் றாய தாம், எனக் கூட்டுக.

(திரு-நா) வாயினும், அங் டங்கு சூண்கூடில் உழ
யிறுந் துர சிவச்சுரீ உலோககாசாய மோ சதுசு சூணையு
கீங்கிலை நெஞ்சே எ.து,—பல ஞாந சாந்திரங்கீ வாயினுற் பபு
தும் அவற்றினது பொருள்வோ ஆராய் தரிசுதும் மோகநா
னெய் யாகும் அங் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ மூர் னிருசு
உலோகாசாய உத்க்ஷத்தில் நு சதுவன வாயினும் உலோக துறந்தி
யக்லை, துண்டாய் பிற்பற் கேசு வாய் உலோகாசாயம் துரசு
விண்மையால் கிட்டிற் கேசு வாய ஞாந சாயம் பற்றிய தி
நென்பது கள் துரகத்தன் நெஞ்சமே.

உயதா உலோக நிறா கொளக் குவ்ருப் புலக செங்க
மூர்னில் எ.து,—குங்குமப் பொதி உலக செங்கலை. ச ததய
மூர்னியுப் நின்பல பாமென்று விவகக் கூட, உதர்தம் பல துக்
கிலாக் கற்றிற்கு மிற்க்கு உணர்ச்சு சிவ பூசு செ.சதி
பய்ண இவற்ற வியாவரும் மதிப்ப விருக்க என்னை மரு
சுண்டாந மாகிய கத்தபத திற்றும் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர், இ
செய்னை மென்று நயக் கேட்ப.

சாய மாநுடத தின் ததந் கள்ளி யு் களவு மண்மயஞ்சே
எ.து,—அதற்கு நீ மக்க விடாக்கையைப் பெற்று துற் பொரு
நுணர்ந்தும் அந் துற் பொருளால் கிட்டின்ப மாய பயனைப் பெறு
தப் பன் பெற்றேனென போல் நெஞ்சில் உஞ்சம் வைத்துக் கொண்
அந்தூற் பொருளைப் பிறப் பயன் கொளக் கூறுகின்றாய், காததபத
திற்று யக்கூட்டத் தாண்டியு மென்று, அஃ தன்றியும் யான் சமந்த
குங்குமம் பிறப் பயன் கொளக் கொடுத்தே நென்று வஞ்சமும்
உலாத தின்றகள்ளி உன்னை அதனினும் கீழ்ப்படுத்திக் கூரியதாய்
செய்யம் என்னை மென்று விவகக் கூறிற்று, எ.து.

உலோகாசாய கீங்கிலை மென்றமையால் ஞானாசாயம் பற்றிய
தின் நென்பது வருவிக்கப்பட்டது குங்குமம்—ஆரு பெயர்.

வாய்நாற் பல தூல் படித் தென்பதற்கு உதாரணம் : திரு வள்ளுவ நாயனார். “ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துக் காணடங்காப், பேதையிற் பேதையா நில்.” (84-4) “பிறர் கொளக் குங்குமஞ் சுமந்து செல்” என்பதற்கு உதாரணம் : துறவாநந்த சித்தியார். “விரிந்தநல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை, தெரிந்த படித்துப் பொருள்செப்பித் தாலிலை சேர்ந்தநிலல்லா, திருந்தசண் டாளர் இன்றற்ற கழுதை யெழிற்குங்குமம், பரிந்த சுமந்துப்பின் வஞ்சம் பண்ணுகப் யனெழிலே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (13)

[என் னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருத்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறினீர். பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்த எனக்கு இது விடுதல் அரிதோ, இதனையும் விடுத்தேன். இனி ஒரு மாரீசந்த திலே நீன்று தவத்தைப் பண்ணி வீட்டை அடைவதற்கு அது வகைச் சமயங்களுள் ஒரு மேலாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுக என்று மதம் கேட்ப, அதற்கு, விவேகம் மேல் கூறுகின்றது.]

14. நாலு வேதமு மொருசம நிலைசொல நவைசெயி ரவத்தைப்பாற், கோலு அவிரு சமயமா கியபடு குழியினு டிழ்சினறாய், வேலை யாவுனக் குடறகு விதியுற வையுமதை விவேகிக்கும், கால னாந்தோடர் பையுமினந் தோடருதி போலு நீ கடைநெஞ்சே.

(பத உரை) நாலு—(இருக்கு முதலிய) நான்கு, வேதமும் — வேதங்களும், ஒரு—ஒப்பற்ற, சம—(சகல கேவலங்களுக்கு மத்தியமாகிய) சுத்த, நிலை—அவஸ்தையே, சொல—(வீடு அடைதற்கு ஏது என்று) சொல்ல, நவை—(காமம் வெஞ்சுர் மயக்கம் என்னும் முக்) குற்றங்களையும், செய்—(உண்டாக்குதல்) செய்கின்ற, சுர்—(சகல கேவலங்கள் என்கிற) இரண்டு, அவததை—அவஸ்தைகளின், பால்—பகுதி யாக, கோலும்—(சமயிகள் தங்கள் கித்த விகற்பச் தாற்) கோவிய, மூ இரு—அது வகை, சமயம் ஆகிய—மகம் ஆகிய,

படு குழியினுடே—(பிறவி) படு குழியிலே, இழிகின்றாய்—(நீ) இறங்காவின்றாய். (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இவ் வறு சமயப் பணையும் படு குழி என்றார். இது என்னை என்று மகம் கேட்ப, அதற்கு, இங்கனம் கேட்ட—ஊமபாற், சமயங்களின் மேலே பற்றுக் கள் நீ இன்னம் விடுதலைபாகவின்), வேலை (ஆக)—(இதுவே) வேலை யாக, உடைக்கு—உடைக்கு, உடல்—உடல், தரு—கொடுக் கின்ற, விதி—பாடனது, உறவையும்—உறவினையும், அதை— (அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட) உடல்களை, விடுவிக்கும்—(விடுவித் தலே வேலை யாக) விடுவிக்கிற, காலனா—கூற்றனாதது, தொடர்பை யும்—கட்பினையும், இனம்—(எவ் வகைப் பட்ட பற்றுக்களையும் விடுதலைப் பிறப் பிறப்பை கீக்குவதற்கு ஏது வாய் வந்தும்) இன்ன மும், கீ—கீ, தொடருதி—தொடர்வின்றனை, போலும்—போலும், கடை—(உடைவக்குங்) கீ டாம, நெஞ்சே—நெஞ்சமே (என்று விவே கம் கூறிற்று) எ-து.

(தி-1) வேதமுங் - உம் - முற்ற. ஒரு, ஈர், மூ விரு - துவை விகார எண்ணுப் பெயர்கள். அவத்தைப்பால் - பால் - ஏழ னுருபு, பகுதி என்னும் துடப் பொருள் குறித்தது. படு குழி, கரு விதி - இவை விரிந் தொகைகள். குழியினுடே - இன் - காரியம். ஊடு - ஏழ னுருபு. வேலைமா - ஆ - ஆக என்பதன் டுடைக் குறை. உறவையும், தொடர்பையும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளை. விதி புறவு, காலனா தொடர்பு - இவை யுறும் வேற்றுமைத் தொகைகள். இனம் - இன்னம் என்னும் கால வெவ்வே குறிக்கு மிடைச் சொல்வின் துடைக் குறை. போலும் - ஒப்பில் போலி. நெஞ்சே - விரி.

(சித-அ) காண வேதமு மொரு சம விலை சொல நவை செ யீ ரவத்தைப்பாற் கோலு மூ விரு சமய மாகிய படுகுழியினு டிழிகின் றாய் எ-து,—இருக்கு முதல்வ நான்கு வேதங்களும் சகல தேவலங் களுக்கு பகதிய மாகிய சுத்தாவஸ்தையே வீ டடைதற்கு ஏது

மென்று சொல்லக் கூட வெருளி மயக்க மென்னு முக் குற்றங்கடெ-
டம் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேடவங்க னென்கூட இரண்டாம்
உயிதைகளின் பருதி யாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்த விகற்பதநா-
பிகாவிய அது வகைச் சமய மாகிய பிறவிட் படு குழியிலே நீ இரண்டாம்
காணின்ற மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு இவ் வது சமயங்களைப்
படுகுழி மென்றீர் இது என்னை மென்று மனக் கேட்ட, அதற்கு
இங்கனம் கேட்டமையாற் சமயங்களின் மேலே பற்றுக்கள் நீ
இன்னம் விடுதலையாகலின்,

வேலையா வுனக் குட றகு விதி புறவையு மகை விடுவிக்குங்
காலனாற் தொடர்பையு மினந் தொடருதி போலு நீ கடை
நெஞ்சே எ-து,—இதுவே வேலை யாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற
பிரம னாகிய உறவினையும், அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை
விடுவித்தலே வேலை யாக விடுவிக்கிற கூற்ற னாகிய நட்பினையும்,
எவ் வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப் பிறப்பை நீக்கு
கற்கு ஏது வாய் வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ
யாவைக்குங் கீழாய நெஞ்சமே மென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

வேதாகமங்கள் கூறிய நெறி செவ்வோர்க்குப் பிறப் பிறப்பு
நீக்குதலே யன்றி மற்றைச் சமய நூல்கள் கூறிய நெறி செவ்
வோர்க்கு அவை நீங்கா வென்பது இதனாற் காண்க. “நாலு வேதமு
மொரு சம நிலை” மென்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளை
நாயனார். “சினந்தனை யற்றுப் பிரியமும் தானற்றுச் செய்கை
யற்று, சினந்தது மற்று சினையா ததுமற்று சின்மலமாய்த, தனந
தனி யேயிருந் தாமந்த கித்தினை தங்குகின்ற, வனந்தலி லென்
நிருப் பேனத்த நேகயி லாயத்தானே.” (கைலாயம் 3) “சமய மாகிய
படு குழியின்” என்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம்.
“சமயா சாரசன் கற்பவி கற்பமு, மமையா தாக்குவ வாசா மானது,
யிமையா தாரும்வி டாதவில் வாழ்க்கையு, மமையாந் தோளாய்
விடுதலா சாரமே.” மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (14)

[ஓர் ஓர் வயிரைக் கொண்டு போகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச் செல்லும் நெறி எவ்வது நீர் கூறுங் என்று மதம் கேட்ப, அதற்கு, விவேகம் மேல் கூறுகின்றது.]

15. கெஞ்ச மோட லந்தமா தியைவிடார் கிற்கமற் றையார்க்கெல்லாம், வேஞ்ச மற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு கண்டேத் தீரன்சான்றால், அஞ்ச லீவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழுதென லறியோனா மையினாளுந், தஞ்ச மென்றான் சரணவிடே லியாமுமச் சமன்வலி தடுப்பாமே.

(பத உரை) கெஞ்சமே — கெஞ்சமே, உடல் அந்தம் — தேவாந்தத்தில், ஆதினய — (யாவார்க்கும் முதல்வ னாகிய) சிவனது திரு வடிவை, விடார் — மறவாத பெரியோர்கள், கிற்க — கிற்க, மற்றையார்க்கு — மற்றைய (சரிவை கிரியைகளைச் செய்கின்ற) சிவந் கட்கு, எல்லாம் — எல்லாம், வெம் — கொடிது (ஆகிய), சமன் — கூற்றை, குதிப்பு — உடந்த போகல், அரிது — அரிது (என்று விவே கம் கூற, அதற்கு, அவ் வடிவை மக மொழி மெய்களினால் வழிபடு வோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினார். இதற்குப் பிரமாணம் உண்டோ என்று மதம் கேட்ப), இவைக்கு — (அதற்கு, சிவனது திரு வடிவைத தேவாதத்தின் மறவாது பிடித்துக் கூற் றைக் கடந்தது முடியும் என்பதும், அக் திரு வடிவை மற மாதியால் வழிபட்டும் அவனைக் கடத்தல் அரிது என்பது மாய்). ஒரு — ஒப்பற்ற, மிருகண்டு பத்திரன் — மிரு கண்டு மா முதல்வ ராகிய மாரக்கண் டேயரே, சான்று — சாக்ஷி (என்று விவேகம் கூற, அது எங்கனம் என்று மதம் கேட்ப, அதற்கு, அவர் மக மாதிகள்தல் வழி பட்டும் கூற்றன் வந்து பிடித்தான். அங்கனம் அவன் பிடித்த போது உய்த்தால் மறவாது சிவனது திரு வடிவை அவர் பிடித்தனுமால், அத்தக் கூற்றினையும் கடந்தா ராக னின், அவற்றிற்கு அவரே சாக்ஷி என்பது அறிதி என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, திரு வடிவை வழி படுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்க

வாம் என்று இருக்கேன். சீர் கூரியவாற்றால், அவனை இவ் வழி டாட்டால் கடக்கக் கூடாது என்பது அறிந்து அச்ச முற்றேன். இனி அவனைக் கடக்கற்கு ஏது வாகிய திரு வடிவையப் பிடிப்பதற்கு உபாயம் சீர் கூறுக என்று மகம் கேட்ட, அஞ்சல்—(அதற்கு, நீ) அஞ்சற்க, இவ் உடற்கு—இத தேக்கத்திற்கு, இவ்விதி—அந்தம், இப் பொழுது—இன்ன காலம், என — என்று, அறிய — (நம்மால்) உணர், ஒணுமையின் — கூடாமையால், நாளும் — (எந்) நாளும், அரன் — (மற்றைய நிலை வெல்லாம் ஒழித்துச்) சிவனது, சரண் — திரு வடி, தஞ்சம்—துணை, என்று—என, விடேல்—(அதனையே) விடாது பற்றுதி, அச் சமன—(இங்ஙனம் செய்தி எனின்) அக் கூற்றன், வலி—(நம்மைப் பிடிக்க வரும்) சாமர்த்தியத்தை, யாமும்—நாமும், தடுப்பாம் — தடுத்துக்கொளவாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) நெஞ்சமே—விளி. ஆதி—ஆகு பெயர். விடார்—எதிர் மறைத தெரி நிலை வினையாலணையும் பெயர். சமற்குதிப்பு—இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. சான்றால்—ஆல்—அகை. அஞ்சல்—முன் நிலை பேவல் எதிர் மறைத தெரி நிலை வினை முற்று. என—எனன என்பதன் இடைக் குறை. அறியோணுமையின் என்புழி அறி—அறிய என்னும் வினை பெச்சத் தீது தொக்கது. ஒணுமையின்—ஒண்ணுமையின் என்னும் எதிர் மறை வினை யெச்சத் திடைக் குறை. நாளும்—உம்—முற்று. விடேல்—முன் நிலை பேவல் எதிர் மறைத தெரி நிலை வினை முற்று. விடேலியாமும்—இ—சாரியை. உம்—இறந்தது தழீஇய வெச்சம். தடுப்பாமே—ஏ—நற்றசை.

(சித-ரை) நெஞ்சமே யுட லந்த மாதியை விடார் நிற்க மற்றையர்க் கெல்லாம் வெஞ்சமற் குதிப் பரிது எ-து,—நெஞ்சமே தேகாந்தத்தில் யாவருக்கு முதல்வ னாகிய சிவனது திரு வடியை மறவாத பெரியோர்கள் நிற்க மற்றையச் சரியை கிரியைகளைச் செய்

சென்ற சிவர்கட் கெல்லாம் கொடி தாகிய கூற்றைக் கடத்த போதல் அரிது என்று விவேகக் கூற, அதற்கு அவ் வடிமை மற மொழி மெய்களினால் வழி படுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது எனக் கூறினீர், இதற்குப் பிரமாண முண்டோ வென்று மறங் கேட்ப,

தூணவக் கொரு மிருகண்டே புத்திரன் சான்றால் எ-து,—அதற்குச் சிவனது திரு வடிமைத் தேகார்த்தத்தின் மறவாத பிடிததும் கூற்றைக் கடப்பதற்கும், அத் திரு வடிமை மறமாதியால் வழிபட்டும் அவனைக் கடத்தல் அரி தென்பதற்கும், ஒப் பற்ற மிருகண்ட மா முனி புதல்வ ராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷி யென்று விவேகக் கூற, அது எங்கன மென்ப மறங் கேட்ப, துதறித் துவர் மா மாதிகளால் வழி பட்டும் கூற்றை வந்த பிடிததான அங்மைய நவன் பிடித்த போது பயத்தால் மறவாத சிவனது திரு வடிமை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக் கூற்றினையும் கடந்தா ராதலின னவரே சாக்ஷி யென்பது அறிதி யென்று விவேகக் கூற, அதற்குத் திரு வடிமை வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்கலா மென்று இருத்தேன், நீர் கூறியவற்றால் அவனை இவ் வழிபாட்டாற் கடக்கக் கூடா தென்பது அறிந்து அச்ச முற்றேன், இனி அவனைக் கடத்தற்கு எது வாகிய திரு வடிமைப் பிடித்தற்கு உபாயம் நீர் கூறுக வென்று மறங் கேட்ப,

அஞ்ச வில் ஷடர் சித்தி யிப்பொழு தென வறியொரு மைய னானுந் தஞ்ச மென் றான் சாண் விடே வியாமு மச்சமன் பலி தடுப்பாரமே, எ-து,—அதற்கு நீ அஞ்சற்க, இத் தேகத்திற்கு அந்தக் தூத்தக் கண்டோ தென்று நம்மால் அறியக் கூடாமை யால் எங் னானும் மற்றை நனை வெல்லா மொழித்துச் சிவனது திரு வடி தஞ்ச மென்று அதனையே விடாது பற்றுகி, இங்மையச் செய்தி யெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைய் பிடிக்க வருஞ் சாமார்த்தியத்தை நாமும் தடுத்துக் கொள்வா மென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

தஞ்சம்-பற்றுக்கோடு. இதற்கு உதாரணம்: பெரும் தீரட்டு.
 “வில்லி எங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நானா, மல்லி ரும்பக
 லன்னுமீர் வாளினு லரிந்து, கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றை
 மார் குலைவுரார் குறுகி, னல்லி ருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளு
 டான் ஞாநி” என்றும், திரு வள்ளுவர். “வேண்டுதல் வேண்
 டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க், கியாண்டு மிடும்பை யில” என்றும்,
 பற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (15)

[இப் போது பெற்ற இக் காயத்தின்கண் நின்று ஒரு தலை
 யாகத் திரு வடியை மறவாது பிடிக்க வேண்டும் என்று இன்னும்
 வற்புறுத்துதல் மேற் கூறுகின்றது.]

16. தடுத்த மேலுமிங் வருவமாயி னும்பெறல் சற்றல
 மறைநாகத், திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைந்
 திருத்தல்சான் றரிதாகிக், கிடைத்த தேகமும் விவேகமு
 மிருக்குஞான் றேகிரீ சனைநெஞ்சே, யடுத்தி லாய்பல கவலை
 மாய்த் தோருணர் வாகிரின் றகலாதே.

(பத உரை) தடுத்து - (இத் தேகத்தை) விட்டு, மேலும் -
 இனியும், இவ் உருவம்-இம் மாணுட தேகம், ஆயினும்-ஆயினும்,
 பெறல்-பெறுதல், சற்று-எளிது, அல-அன்று (என்று விவேகம்
 கூற, அதற்கு, இம் மாணுட தேகமா யினும் பெறல் அரிது என்று
 மிகவும் அருமைப் படுத்திக் கூறுகின்றீர். இது கிடைப்பது அரிது
 என்பதற்கு ஒரு காகழிப் பிரமாணம் உண்டோ? என்று மகம்
 கேட்பு) இருவர் மாதவர்-(அதற்கு, சம்பான் சம்பாதி என்னும்)
 இரண்டு முனிவரும் (புத்தியை விரும்பி மே லாகிய தவத்தினைப்
 பண்ண, அதனாற் சிவன் வந்து தோன்றி, “உமக்கு என்னை வேண்
 டியது” என்று கேட்ப, அதற்கு, தாம் கருதிய அதனை மறைத்து,
 “முத்தி வேண்டும்” என்று கேட்ப, அதற்கு, “நீர் கருதியது
 ஒன்றும், நம்மைக் கேட்பது மற்றொன்றுமோ” என்று திருவுன்

எத்தின் முனிவு செய்து ச-பம் கொடுத்தருள், அதனால், அங்
விருவோரும்) மறை நாகத் திடத்தின்-வேத கிரியின்கண்ணே,
கங்கு-சமூகு, என-என்று சொல்லும்படி, அடைந்து இருத்தல்-
(இருத யுக முதல் இங்கக் கல்யுக மளவும் இத் தேகம் கிடையாது
இன்றும்) பொருந்தி இருத்தலே, சான்று-சாக்ஷி (என்று விவே
கம் கூற, அதற்கு, வினா யேது இன்றி மகம் சம்மா இருப்ப),
அரிது ஆகி-(ஆகவின், மகவு) அங் தாய், கிடைத்த-கிடைக்கப்
பெற்ற, தேகமும்-(இந்த மாணுட) சீரமும், விவேகமும்-(இச
னால், தன்னைத் தலைவனை அறித வருகிற அரிது ஆகிய) ஆராய்ச்சு,
இருக்கும்-இருக்கிற, ஞானே-ஆக் காலத்திற்றானே, பல-(தேச
போகக்களைச் கருதுகின்ற) பல (பெறு உபகாரம்), கவலை-
கவலைகளையும், மாய்த்து-மசுதித்து, ஏ-ஏக, உணர்வு-அ-அவு,
ஆகி-ஆம், சின்று-கிலேத்து, கிர்-சசனை-கைலயக்கிர் உபசனாகிய
செய்ந்து திரு வடிவை, அகலாது-(விட்டு) நீங்காது, அடுத்திலாய்-
(கீ) அண்டந்தா மிலை, நெஞ்சே-நெஞ்சமே (கிள் கருத்து இருந்
தது என்னை? என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) மேலும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. உருவாயி
னும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. சற்றல - அல - அஃறினைப் பலவின்
பால் எதிர் மறைக் குறிப்பு வினை முற்று. அது ஈண்டு ஒருமை
யிற் பன்மை உபக்கம். தேகமும் விவேகமும் - உம் - இரண்டும்
எண்ணுப் பொருளுன. ஞானே-ஏ - பிரி கிலை. நெஞ்சே - விளி.
அடுத்திலாய் - மூன் னிலை யேவல் எதிர் மறைத் தெரி கிலை வினை
முற்று. அகலாது அடுத்திலாய்.

(சித-ரை) தடுத்த மேலு மிவ் வருவ மாயினும் பெறல்
சற்றல எ-து, - இத் தேகத்தை விட்டு இனி மேல் இம் மாறுட
தேக மாயினும் பெறல் எளி தன் நென்று விவேகக் கூற, அதற்கு
இம் மாறுட தேக மாயினும் பெறுதல் அரி தென்று மிகவும்
அருமையுப் படுத்திக் கூறுகின்றீர், இது கிடைப்பது அரி தென்

பதற்கு ஓர் காட்சிப் பிரமாண முண்டோ வென்று மரங்
கேட்ப.

மறை நாகத தி—ததின் மாதவ ர் நவ் கக கெண் படைச்
திருத்தல் சான்று எ—அதற்குச் சம்பான் சப்பாதி யென்னு
ம்ரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மே லாகிய ததததின்
பண்ண, அதனாற் சிவன் வந்த தோன்றி உமக்கு என்னை வேண்
டிய தென்று கேட்ப, அதற்குத் தாம் கருதிய அதனை மறைநக
முத்தி வேண்டும் என்று கேட்ப, அதற்கு நீர் கருதிய தொன்று
நம்மைக் கேட்பது மற் றொன்றுமோ வென்று திரு விளத்தி
முனிவு செய்து சாபங் கொடுத்தருள, அதனால் அவ் விருவோரும்
வேத கிரியின்கண்ணே கழு கெனக்கிருத யுகமுதல் இந்தக் கலியுக
மளவும் இத் தேகங் கிடையாது, இன்றும் இருத்தலே சாக்ஷி
யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு வினா வேறு இன்றி மரங்
சம்மா விருப்ப,

அரி தாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்கு ஞான்றே
கிரீசனை நெஞ்சே யடுத்திலாய் பல கவலை மாய்த் தோ ருணர் வாந்
தின் றகலாதே எ—ஆகவின் மிகவும் அரி தாகக் கிடைத்த
இந்த மாறுட தேகமும், இதனில் தன்னைத் தலைவனை அரிய
வருகிற அரி தாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக் காலத்திற் றுளே
தேக போகங்களைக் கருதுகின்ற பல வேறு வகைப்பட்ட கவலை
களையும் கெடுத்து ஏக வறி வாய் நின்று கைலாயங்கிரி வாச ஞாகிய
சிவனது திரு வடியை விட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை, நெஞ்
சமே நின் கருத் திருந்தது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ—று.

அரி தாகி யென்பது விவேகத்தோடும் பிரததக் கூட்டப்பட்
டது. “தடுத்தி மேலு மிவ் வருவமாயினும்” என்பதற்கு உதா
ரணம்: ஆகந்தத் திரட்டு. “மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்

என் மற்றையோன். டக்கோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் -
 "நல்லது, கொண்டுமுத்தி செல்லுக்கு நிப்பின்றிச் சிறின்பக்,
 கண்டுநீக் காண்க ணக்கு.", "விவேகமு மிருக்கு ஞான்றே"
 என்பதற்கு உகாசனம்: ஞாந வாசிட்டம். "கையினு லறையுண்
 னும் பத்துடால்க் காலு, லறையுண்டு கணக்கிலாத, மெய்
 யிலே புருந்தலுத்த விவேகம்பெற்றும் விரகிலார் சிலர்பிறப்பின்
 மீண்டும்வீர்தார், கையினுன் மூன்றுலகாம் பணத்செய்த
 வருந்தும் போமாக்கி வளர்ந்தவானா, பொய்யினுன் மிகவிரியும்
 விவேகமுடே பொருதிசைபோற் பாபதத்தே புரிந்தமாயை."
 (4-4-30) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (16)

[இங்ஙனம் சக்தப் பிரமாணத்தாலும், காந்திப் பிரமாணத்
 தாலும், இக் காயம் கிடைத்தற்கு அரிது எவ்வ அறிவிக்க,
 அறிந்து மறம் சம்மதிப்ப, இனித் திரு வடியைத் தாமதம் பண்ணு
 மல் விரைந்து கிளைத்தற்கு மேற் கூறுகின்றது.]

17. அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தேனின்விரைந்
 தாற்றெழீ தலதிங்கே, சகல முஞ்செய நினைகுத றனையினித்
 தடப்புன லிதுவேன்றே, பகலி னுல்விரி கானலை நெஞ்சமே
 கருதினேற் பயிராதி, இகலி னுஞ்செய நினைபவர் நினைவை
 யோத் திடுமேன விடுவாயே

(பத உரை) மனின் - (மேகத்தின்கண் தோன்றி அழியும்)
 மன்னல் போல, விரைந்து-அதி சீக்கிர மாக, அகலும் - (மாயையின்
 கண் தோன்றிக் கண காலத்து) அழியும், இவ்வுடல்-இந்த உடலம்,
 என்-என்றால், விரைந்து-(இஃது உள்ள போதே) அதி சீக்கிர
 மாக, அன்-செனது (திரு வடியை), தொழு-வணங்குதி, ஈது-
 (இத் திரு வடியை இடைவிடாது) வணங்குதல், அலது-அன்றிப்
 (பொய் யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய் யாகக் கருதிக்கொண்டு),
 இங்கு-இப்பிரபஞ்சத் துள்ள, சகலமும்-அது வகைத் தொழிலையும்,

செய-செய்ய, நினைகுதல்தனை-(தொடங்க) எண்ணுவதை, பகல்
ஞல்-ஞாயி கிரணத்தினால், விரி-(பொய்யாய்) விரிகின்ற, கானலை-
கானல் சலத்தை, தட புனல்-(மெய்யான) தடாக சலம், இது-
ஈது, என்று-என்பதாக, கருதி-எண்ணி, நெல் ஆதி-நெல் முதலிய,
பயிர்-பைங் கூழினை, இவ்வினால்-(தமது) சாமர்த்தியத்தால், செய-
(உண்டாக்குதல்) செய்ய, நினைபவா-(அறியாமையாற்) கருதுவாது,
நினைவை-கருததை, ஒத்திடும்-போலும், என-(என கருத்தும்)
என (அறிந்து), நெஞ்சமே-மனமே, இனி விடுவாய்-இனி விடுப
பாயாக (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) மீனின், எனின், அல்லது, செய-இவை முறையே
மீன்னின், என்னின், அல்லது, செய்ய என்பவற்றின் இடைக்
குறைகள். மீனின் - இன் - உவம உருபு. எனின் - இன் - வினை
எச்ச விருதி. அன் - ஈண்டு ஆகு பெயர். ஈது - நீண்ட சுட்டி.
சகலமும் - உம் - முற்று. நினைகுதல்தனை - கு - தன் - சாரிமைகள்.
என்றே - ஏ - அசை நிலை. நெஞ்சமே - விளி. நினைபவர் - தெளி
நிலை வினையா லீணையும் பெயர். ஒத்திடும் - இடு - பருதிப் பொருள்
விருதி. விடுவாயே - ஏ - ஈற்றசை. சகலமுஞ் செய நினைகுதல்
தனை இனி விடுவாய் எனக் கூட்டுக.

(சித-ரை) அகல மீன் லுடன் மீனின் விரைத் தெனின்
விரைத் தாற் றொழு எ-து,— மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று
அழியும் மீனனல் போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கண காலத்து
அழியும் இந்த உடல மென்றால் இஃது உள்ள போதே அதிசீக்கிர
மாகச் சிவனது திரு வடிவைய வணங்குதி,

ஈ தல திங்கே சகலமுஞ் செய நினைகுத றனை எ-து,—இங்
திரு வடிவைய இடைவிடாது வணங்குத லன்றிப் பொய் யாகிய பிர
பஞ்சத்தை மெய் யாகக் கருதிக்கொண்டு இப் பிரபஞ்சத் துள்ள
அது வகைத் தொழிலையுஞ் செய்யத் தொடங்குவதை,

இனி தடப் பர விது என்றே பகலினால் விரி காணலை
நெஞ்சமே கருதி நெற் பயி சாதி யிகலினாற் செய நினைபவர் நினைவை
பொத்திடு மென விடுவாயே எ-து,—சூரிய கிரணத்தாற் பொய்யாய்
பிரகின்ற காணற் சலத்தை மெய் யான தடாக சலம் ஈ தென்று
கருதி நெற் பயிர் முதலிய பைங் கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால்
உண்டாக்குதல் செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்
போலும், என் கருதது மென அறிந்து நெஞ்சமே இனி விடுப்பா
மாக வென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

சூரிய கிரணத்தாற் பொய்யாத தோன்றுங் காணற் சலம்
போலச், சிவத்தை விட்டு நீங்காத அபிநா சக்தியாற் பிந்நா சததி
பொய் யாய்த் தோன்றுதலின், இப் பிந்நா சக்தி காரிய மாகிய
பிரபஞ்சம் காணற் சலத்தி னிழல் போலப் பொய் யெனக் கூறப்
பட்டது. காணற் சலத்தைப் பொய் யென்று அறிந்தவன் பைங்
கூழ் செய்ய நினையாமை போலப், பிரபஞ்சத்தைப் பொய் யென்று
அறிந்தவன் இப் பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது
அறிக. “அகலு மிவ்வுடல்” என்பதற்கு உதாரணம்: குறுங் திரட்டு
“காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலிது தனக்கிங்,
சாயலித் துயர மாவிலை யிதைநீ மாய்வுற மையிலழிந் தற்றாய்,
நீயினிக் கவலை நீனைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக்
குடன்பட், டாயநற் சொருபர்க் கன்பதே யிசைந்தா லரியதே தார்
சமக் கெதிரே.”, “பிரபஞ்சம் பொய்” யென்பதற்கு உதாரணம்:
திருவாசகம். “பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்,
பேய்த்தோர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே, தீர்த்தாய் திகழ்
கிலலை யம்பலத்தே திருகடஞ்செய், கூத்தாவுன் சேவடி கூடும்
உண்ணந் தோனோக்கம்” (தோனோக்கம் 11) மற்றும் வறுவன
வற்றாற் காண்க.

(17)

[பிரபஞ்சம் பொய் என்பதும், திருவடி மெய் என்பதும்,
ஒப்பாமை நீர் அறிவிகை ஐயம் இழிந் நலிவு உணர்ந்தேன்.

“உமது கிருபையை என் எனினு உரைப்பேன்” எனினு மநம் கூற, அதற்கு, ஞாந சமாதி கூடுதற்கு மநத்தை உடன்படுத்தி மேற் கூறுகின்றது.]

18. வாய்மை யீதுணர்ந் தீதேநன் னெஞ்சமே வரு கணத் தேதேனு, நீநி னைந்திடே லவ்வள வுடலுற னிச்சயிப் பரிதத்தாற், போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை புகனி கழ் கணத்தேனுந், தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினை வழிச் சிவன்றரு குதலாலே.

(பத உரை) நல் — (யான் கூறிய நன் மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற) நல்ல, நெஞ்சமே—மனமே, வாய்மை—உண்மை (யாகிய), ஈது—இதனையும், உணர்ந்திடுதி— (நீ) அறிவாய், நீ—நீ, வரு—(ஞாந விட்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப் போதாயினும் அந் விட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டும் ஆகவன்) வரும், கணத்து—(காலங்களில்) கணப் போதாயினும், ஏதேனும்— உடா தொன்றினையும், நினைந்திடேல்—கருதிச் செல்லற்க, அவ் வளவு—அக் கணப் போதளவும், உடல்—(இவ்) வுடம்பு, உறல்— (உயிரோடு) இருத்தலை, நிச்சயிப்பது—நிச்சயம் பண்ணல், அரிது— கூடாது, அத்தால்—அதனால், போயது—சென்ற காலத்து, செயல்—(கிகழ்ந்த) செய்கைகளை, ஒர்—ஒரு, கணம்—கணப் போதாயினும், உனேல்—கருதற்க, பயன்—(அதனால்) பயன், இலை—(ஒன்றும்) இல்லை (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு வருங் காலம் சென்ற காலங்களில் “ஒன்றையும் நினைவேல்” என்று கூறி னீர். இஃது உண்மை. கிகழ் காலத்து, “அந்ந பானாதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாகாதோ” என்று மனம் கேட்ப), புகல்— (அதற்கு,) உன்னால் சொல்லப்பட்ட, கிகழ்—கிகழ் (காலத்திலு்), கணத்தேனும் — கணப் போதாயினும், நீ — நீ, நன்மை — சுக, தீமை—துக்கங்களை, நினைவது—கருதுவது, என்—என்னை, வினை— (நமது) நல் வினை தீ வினைகளை (அறிந்து அவற்றின்), வழி—படியே,

செவன்-செவ பெருமான் (பல பாக்ய சக துக்கக்களை), தருகுதலால் - (நமக்கு) அருகதவித்தலால் (என்ற விவேகம் கூற்றிற்று.) எ.து.

(இ-பு) ந.ந - நீண்ட சட்டி. உணர்ந்திடுதி - இடு - பருதி - பொருள் விருதி. நெஞ்சமே - வீள். எதேனும் - உம் - முற்று சினைந்திடேல் - இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. வல் - எதிர் மன வல் - வீண விருதி. அவ் உளவு - அக் துணைக் காலத்தைக் குறித்தது. உறல், சிச்சியிப்பது - இடை தொழிற் பெயர்சன். அத்தால் - அத்து - அது என்னும் சுட்டுப் பெயர் இடையில் ஒழி இரட்டித்தது. போயது - தெரி நிலை வீணயா வீணயும் பெயர். உணைல் - உன்னெல் என்னும் எதிர் மறைத தெரி நிலை வல் வீண முற்றின் இடைக் குறை. இல் - 'இல்ல' என்னும் எதிர் மறைத குறிப்பு வீண முற்றின் இடைக் குறை. புகல் - 'புகலப்பட்ட' என்னும் செய்யப்பட்டு வீண நற் குறிப்புக்கள் தொகப் பெற்று முத னிலை மாத்திர மாக நின்றது. கணத்தேனும் - உம் - இறந்தது தழீ இயது. நிலையது - தொழிற் பெயர். நன்மை தீமைகள் - ஆகு பெயராய், அவற்றின் காரிய மாகிய சக துக்கக்களைக் குறித்தல். என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். தருகுதலாலே - கு - சாரிய. ஏ - நற் மகை.

(சித-ரை) வாய்மை ய் துணர்ந்திடுதி நன் நெஞ்சமே எ.து,—யான் கூறிய நன் மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற கல்ல நெஞ்சமே உண்மை யாகிய இதனையும் நீ அறிவாய்,

வரு கணத் தேதேனு நீ சினைந்திடே லவ்வளவு ஓடு லுற னிச்சியிப் பரி தத்தால், எ.து,—நீ ஞான சிட்டை கூடுமிடத்து ஓர் கணப் போதாயினும் அந் சிட்டையின் நீக்காது இருக்க வேண்டு மாகலின் வருக் காலங்களிற் கணப் போதாயினும் யா தொன்றினயுங் கருதிச் செல்லற்க, அக் கணப் போதளவும் இவ் வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம் பண்ணக்கூடாது அதனாலும்,

போய் தோர் கணச் செய லுனெல் டய னிலை எ-து,—
சென்ற காலத்து தூர் கணப் போ தாயினும் இன்னது செய்யாது
விடுத்தேன் என்று கருதற்கு, அதனாற் பயன் ஒன்று மில்லை
மென்று விவேகங் கூற, அதற்கு வருங் காலஞ் சென்ற காலங்களில்
ஒன்றையும் நினைவே வென்று கூறினீர், இஃ துண்மை; திகழ்
காலத்து அந்ந பாநாதிகளைக் குறித் தாயினும் நினைக்கலாகாதோ
வென்று மநங் கேட்டப,

புக னிகழ் கணத்தேனுந் தீமை நன்மை நீ நினைவ தென்
வினை வழிச் சிவன் றருகுதலாலே எ-து,— அதற்குச் சொல்லப்
பட்ட திகழ் காலத்திற் கணப் போ தாயினும் நீ சுக துக்கங்களை
நினைவது என்னை, நமது நல் வினை நீ வினைகளின்படியே சிவன்
அறிந்து சுக துக்கங்களை நமக்கு அருத்துதலால் என்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாசனம்: திருவள்ளுவ நாயனார்; “ஒருபொழுதும்
வாழ்வ தறியார் கருதுப, கோடியு மல்லப ல.” (34-7) என்றும்.
ஒளவையார் நல் வழி, “உண்பது நாழி புடுப்பது நான்குமுழ,
மென்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த, மாந்தர் குடி
வாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச், சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே
தான்” (28) என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (18)

[பிரிய விடயங்கள் வர வேண்டும் என்று கருதாது இருத்
தற்கும், வந்த விடயங்களின் மேல் ஆகை செல்லாது தீந் வடியை
மறவாது இருத்தற்கும், மேல் உபாயம் கூறுகின்றது.]

19. தருவ தீமையி னன்மையு மூழடுத் ததையுயர்
கழைமேனின், றுரைக ளாதிசெய் கூத்திற் பிறனைநச்
சோகமக டவனேவல், புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றி
னும் புகனிரா சையைடீயுற், றிரவி னும்பக லினும்விடே
னெஞ்சமே யின்பலி டேளிதாமே.

(பத உரை) கெஞ்சமே-மனமே (நீ), அடுத்ததை-(உளக்கு எக் காலத்து உள் வினைப் பயன், அதுபலிக்கப்) பொருந்தியது அதனை (கொடுக்கும் ஆசலின், பழ வினைப்படியே உரும் என்று அறிந்த, எதிர் காலத்து ஒன்றையும் கருதாத விடுகது), உயர்-மார்த்த வினை, தருவ(து)-(தவருது) கொடுப்பதாம் (ஆசலே), நீமையின்-(உனக்கு வெறுப் பாகிய) தன்பதனை (நீ விரும்பாதிருக்கவும் அதற்குரிய பழ வினை தானே கொடுப்பது) போல, நன்மையும்-(உனக்கு விருப்ப மாகிய) சுசந்தைபு (நீ விரும்பா திருக்க அதற்குரிய அங் வினை காணே கொடுக்கு மாகலின்), உயர்-உயர்ந்த, கழை மேல்-கம்பத்திற்கண், நின்ற-நின்ற, உரைகள்-(அந்நிலைக்குக் கூறு வாராது அகல்கட் கருத்தை வைத்துத் தியாகியபயம்) புகழ்தல், ஆதி-முகலிய கொக்கு விசுதைகளோ, செய்-(பழக்கத்தார் காமத்திற் காட்டெல்) செய்யும், கூத்தாரின்-கூத்தனார் போலவும், மீறின-பா புருஷனை, நச்ச-விரும்பிட ஒரு-ஒரு, மகன்-நாரி, தவன்-(அவன் மேல் கருத்தை வைத்துத் தன்) புருஷ னுடைய, வவல்-வவற் றெழில்களோ, புரிதல் தன்னின்-(பழக்கத்தால்) செய்தல் போலவும், ஐந்து-ஐந்து, பொருளால்-இத்திரியங்களால், பற்றினும்-(நீ) ஐந்து விஷயங்களோப் பொருந்தினும், புகல்-சொல்லாநின்ற, நிராசையை-(அல் விஷயங்களை இன்பம் என்று கருதி வைக்கும்) ஆசையி னின்மையை, நீ உற்ற-நீ பொருந்தி (திரு உடிக்கண் ஆசையை வைத்து), இரவி னும்-(இதனை) இராக் காலத்திலும், பகலினும்-பகற் காலத்திலும், விடேல்-(அத் திரு வடிவை) விட்டு நீங்காதே, (இங்நன் செய்வையேல்) வீடு இன்பம்-(யாவார்க்கும் அரி தாகிய) வீட்டின்பம், எளிது-(உனக்கு) எளிதில், ஆம்-உண்டாம் (என்று விவேகம் கூறிற்ற.) ௭-து.

(இ-பு) தருவ-'தருவது' என்பதன் கடைக் குறை. நீமை யின்-இன்-உவம அருபு. நன்மையும்-உம்-இறந்தது தழீஇய வெச்சம். அடுத்தது-வினையா ளீனையும் பெயர். ஆதி-என்பத

ஐம் பிரகரு விதவை முதலியன கொள். சு சதரின், ப-கல
தன்னின் - இன் - இரண்டும் உவம உருபுகள். தன் - சார்வம்.
ஐந்த் + பொற் = ஐம் பொற் - 'ஐந்த்' என்னும் குற்றிய லூசு
வீற்று எண்ணப் பெயர். "ஆறே மூலவற்றீ னீற்றியிர் மெய்யே
கும்" என்ற விதிப்படி, "து" என்னு முயிர் மெய் சீங்கப் பெற்றி.
"ஐந்" என நின்று, பின் "ஐந் க் தொற் றடைவ் திளமுந் கெடும்"
என்ற விதிப்படி, வரு மொழிப் பகரத்திற் கின மாகிய, "ம" ஆசு
திரிந்து, "ஐம் பொற்" என நின்றது. பற்றினும் - உம் - துறவு
சிறப்போடு, பற்றல் கூடாத என்னும் எதிர் மறைப் பொருள்
குறித்து நின்றது. இரவினும் பகலினும் - உம் - இரண்டும் எண்ணப்
பொருளன. நெஞ்சமே - விளி. எளிதாமே - எ - ஈற் றகை.
அடுக்ககை ஊழ் தருவது எனக் கூட்டுக.

(சித்-ரை) தருவ தீமையி னன்மையு மூழும்தன் எ-து;—
உனக்கு வெறுப் பாகிய துன்பத்தை நீ விரும்பாதிருக்கவும், பத்
வினை தானே கொடுப்பது போல், உனக்கு விருப்ப மாகிய சுகத்தை
யும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ் வினை தானே கொடுக்கும்; உனக்கு ஏசு
காலத்து எவ் வினைப் பயன் அதுபவிக்கப் பொருந்தியது அதனை
யாகவிற்ப்பு வினைப் படியே வரு மென்று அறிந்து எதிர் காலத்து
ஒன்றையும் கருகாது விடுத்து,

உயர் கழைமே னின் றுரைக ளாதி செய் கூதகரிற் பிறினை
நச் சொருமக டவனேவல் புரித றன்னின் எ-து;—உயர்ந்த கம்பத்
தின் கணின்னு அந் நிலைக்குத் தவறு வராது அதன்கட் கருத்தை
வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய கோக்கு வித்தைகளைப்
பழக்கத்தாற் காயத்திற் காட்டுதல் செய்யுங் கூத்தரைப் போலவும்,
பாபுருஷனை நச்சிய ஓர் நாரி அவன் மேற் கருத்தை வைத்துத் தன்
புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற் றொழில்களைச் செய்தல்
போலவும்,

ஐம் பொற்களாற் பற்றினும் புக னிராசையை நீ யுற் நிவா
 னும் பகலுனும் வீடே செஞ்சுமே யின்ப வீ டெளிதாமே எ-து,—
 ஐந நித்திரிடக்களாலும், ஐந்து வ்யஸககளைப் பிடித்தாலுஞ்,
 சொல்லாநின்ற அக் விஷயங்களை இன்ப மென்று கருதி அவற்றின்
 கண் ஆசை யறாது, திரு உடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை
 இராக் காலத்திலும், பகற் காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே, யாவார்க்கும்
 அரி தாகிய விட் டுண்டம் உனக்கு எளிதில் உண்டா மெனது
 விவேகங் கூட்டுதல், எ-து.

சுவன்-புருஷன். இத்தற்கு உதாரணம்: பெருந் திரட்டு.
 “இவ்வின்ப மிகழ்ந்து பேரின்பம் வேண்டி யெழும்புரு வருடனின்
 மேலா, நல்லுணர் உதனைப் பெற்றொரோ காத நண்ணியே சமாதி
 யிற் றொடங்கி, யல்பக னோக்க னாவமாட் டிடுவோ னறைதரு
 பணிக்கண் டி காம்பு, வல்கரிப் பாகன் போலனோக் குவார்க்கு மனை
 யின் டி டிச்சையு மெழுமோ.” எனவும், மற்றும் வருவனவற்றற்
 காண்க. (19)

[எக் சாவநம் ஓடை விடாது திரு வடியை மறவாது
 இந்நீதல் பிரதானம், நது அந்நி நிராசையுடனும் இருக்க வேண்
 றும் என்று கூறினார். இது எந்நினை எய்து மதம் கேட்ப, அதற்கு,
 மேல் கூறுகிறது.]

20. ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப் பளிக்கும்
 வித் தேனெஞ்சே, நீம நித்திடா சைக்கடல் சுவறமே நீனை
 வெணுந் திரைமாயும், போயி றந்தேலா நீனைவுமெப் பொழு
 திலப் பொழுதுபூ ரணமாய, சோம சேகரத் தேந்தைபொற்
 கழலையுந் தொழலைய மிடிநாமே.

(பத உரை) கெஞ்சே—மகமே, உன்—உனது, இச்சையே—
 அவாவே, மேலும் மேலும்—மேன் மேலும், பிறப்பு—(பல) பிறப்பினை,

அளிக்கும்-உண்டாக்கும், வித்து ஆம்-(ஒரு) வச்சுடம், என-
என்று (கருதி), நீ மறித்திடு-நீ அந்த அவா மந்ததின் கண் முனைக்கும்
தோறும் அதனை விவேகத்தாலே பார்த்து நீ தடுக்குதல் செய்,
ஆசை-(அங்நன்ம் செய்தியேற் கண்ட விஷயங்களை யிச்சிகரும்)
ஆசை யாகிய, கடல்-சமுத்திரம், சுவலம்-வற்றும், நீனைவு-(அச
கடல் வற்றவே பிற விஷயங்களிற் செல்லும்) எண்ணம், எனும்-
எனகின்ற, திரை-அலை, மாயும்-நாச மாய், நீனைவும-(அந நீனைவு
எனும் திரை நாச மாகவே, முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு மந்த
தின் கண் ஏறியிருநத விஷய வாசனை அதன லாம்) நீனைவு
எல்லாம்-எல்லாம், இறந்து போம்-(ஒருக்கே) இறந்து போம், எப்
பொழுதில்-(அந நீனைவு எல்லாம்) எப் பொழுது இறந்தனவோ,
அப் பொழுது-அப் பொழுது தானே, சோம சேகரத்து-சந்திர
சூடன் ஆகிய, எகதை-எமது தந்தையினது, பூரணம் ஆய-பரி
பூரண மாகிய, பொன்-பொன் போன்ற, சுழலையும்-திரு உடையையும்,
நாம்-யாம், தொழல்-தொழுதற்கு, ஐயம்-சந்தேகம், இலை-இன்று
(என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

உடல் விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யாது ஓர் அவாத தோன்றிற்று,
அவ வலாவின் வழித் தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்தலின், அவாப்
பிறப்பிற்கு வித்து எனப்பட்டது. பகவற்கீதை எட்டாவது அந்
யாயம் எழு வகை வினா வுரைத்தல்-வது பாட்டு, “இந்த அடலம்
விடும்பொழுது யாவன் யாதொன் நினைநினைந்தான், அந்த வனவே
வந்தப்பா வனையா வதனை யடையுமால், எந்த னியல்பே யெப்
பொழுது யிதயத் திடையொண் டென்பாலாஞ், சிந்தை யொழும்வா
ளமர்தொடங்கி வதனா லெனையே சேருதியால்”. (8-6) என்னும்
பகவற்கீதைப் பிரமாணத்தால் உணர்க.

(இ-பு) இச்சையே - ஏ - பிரிநிலையும், தேற்றமு மாய். மேலும்
மேலும்-இவ் வடுக்கு, பிறப்பின் தொடர்ச்சியைக் குறித்து நின்றது.
உம் - இரண்டும் இறந்தது தழீஇயன. நெஞ்சே - விளி. மறித்திடு -

தும் - பொருந் - மொருள் வகுதி. அஃதமே - ஏ - அசை நிலை. எலா
நிலைவும் - உம் முற்று. எக்கை - 'எம் தகனை' என்பதன் மருஉ.
எனும், எலாம், தூலை - துனை துடைத் துனறகன். கழலை - உம் -
இறந்தது தழீஇயது. கொழல் - கொழிற் பெயர். அத னீற்றில்
நல் ளுருப் தொக்கது. காடம் - ஏ - சுற்றலக.

(சீத-உரை) ஆடு னீக்கையே மேலு மேலும் பிறப் பளிக
தும் வித் தென பருஞ்சமே நீ படுத்திடு எ-து,—உனது அவாடெ
மேன் மேலும் பல பிறப்பின உண்டாக்கும் தூர் வித தென்று
நீ கருதி அந்த அவா மகத்தின்கண் முனாகருந் தோலும் விவேகத்
தாலை பார்க்கச் சந்தாதுகல் செம்.

ஆசைக் கடல் சுவதியை நனை வெணுந் திரை மாயும் எ-து,—
அவனைஞ் செய்தியேற் கண்ட விடயங்களை தீசசீக்கும் ஆசை
யாகிய கடல் உற்றும், அக் கடல் உற்றவே புற விஷயங்களிற்
செவ்வு நனை காங்கி திரை பாச மாம்,

போய்றக் தெலா நிலைவும் எ-து,—அந் நிலை வெணுந் திரை
பாசமாகவே முன்னர் இந்நிரியங்களாற் கண்டு மகத்தின்கண் ஏறி
யிருந்த விடயம் காசனை நிலை வெவ்வாம் ஒருக்கே இறந்து போகும்,

எப் பொழுதி லப் பொழுது பூசண மாய சோம சேகரத்
தெந்தை பொற் கழலைபுற் தொழ லையமலை நாமே எ-து,—அந்
நிலை வெவ்வாம் எப் பொழுது இறந்தது, அப் பொழுது தானே
சந்திர கு- னாகிய எமது தந்தையினது பரி பூசண மாகிய திரு வடி
வையுந் தொழுதற்கு ஐய மின் நென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

உடல் விட்டு உயிர் நீங்குந்கால் யா தோர் அவாத் தோன்றிற்று
அங் உவாவின் உழித் தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்தலின் அவாப்
பிறப்பிற்கு வித் தெனப்பட்டது. இதற்கு உதாஹணம்: திரு
வள்ளுவநாயனார். “அவா வென்பவெல் வாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்தம்,

கவாஅப் பிறப்பினும் வந்தது." (73-1) எனவும், "ஆகையுட் கடவுள்
சுவாமியே நினை வெனுந் திரை மாயும்" என்பதற்கு உதாரணம் :
நூற் றாசிட்டம். "இச்சையாம் விறகு மாண்டா வெண்ணெயாம்
ஊனி மாளு, நிச்சய மாகுந் தேயத் தியாகமாம் நெடுந்தே ரோந்,
மெச்சிய வுதாரக் கண்ணால் வேட்கையான் மகவும் வாடுங்,
கொச்சைஞா லததை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய் திரா." (73-4)
எனவும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (20)

[நினைவுகள் யாவும் இறந்து போக வேண்டும் என்று கூறி
சீர். சிவ பூசை முதலிய சந் நநுங்க ளாயினும் செய்ய
வேண்டாவோ என்று மனம் கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.]

21. நாம் ஶர்க்குச் சனைமுத லியகோடு நலஞ்செய்தே
மவையின்றித், தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு
சிந்தை வடைந்தாலும், யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
றசைகிலே யெனினெஞ்சே, யேம மிக்துறச் செய்யுநன் கிறை
கழற் கெனத்துணிந் தீடுநீயே.

(பத உரை) நாம்—யாம், அற்து—(இன்றைக்குச்) சுவனது
திரு வடிக்கு, அருச்சினை—(திரு மஞ்சந பத்திர புஷ்பங்களாற்
செய்யும்) அருச்சினை, முதலிய—முதலிய (உபசாரங்களை), கொடு—
கொண்டு, நலம்—நன்மை, செய்தேம்—செய்தேம் (என்றும்),
அவை—(இன்றைக்கு) அவை, இன்றி—(செய்குதல்) இன்மையால்,
தீமை—தீமை, செய்துளேம்—செய்தேம், எனவும்—என்றும்,
உன்—(இங்ஙனம் கருதுதலைப் பற்றி) உனது, நிலை—நிலையானது,
ஒரு சிறிது—கொஞ்சம், அசைவு—சலந்ததை, அடைந்தாலும்—
பொருந்தின்றாயினும், யாம்—நாம், இயற்று—(அத் திரு வடிக்குச்)
செய்யும், அபராதம்—குற்றம் (அதவே யாம் என்று விவேகம்
கூறி, என்—(அதற்கு, பூசை செய்தேன் செய்கின்றிலேன் என்னு
நினைவு சிவனுக்கு அபராதம் செய்தல்) என்னை (என்று மகம்

பேசும், அதற்கு) நது என்று சட்டி யறியக் கூடாத நிலைதான் சட்டி யறியவே அபாரம் செய்தல் என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அங்கனம் சட்டாமற் சிவத்தை அறிதற்கு உபாயம் எவ்வளவு என்ற மனம் கேட்பது, நினைவும் அற்ற—(அதற்கு, தூர் அணு வளவாயினும் ஒன்றைச் சட்டி) எழுகின்ற கருத்து மொழிந்தது, அசை நிலை—(ஒரு சிறிதும்) அசை வின்றி நிர்வக, எனின்—ஆயின், இறை—(இதுவே) சிவனது, கடற்கு—திரு வடிக்கு. வடி—இன்பம், மக்குற—மிருத்தம், நன்கு—நன்றாக, உசம்பும்—செம்பும், என்—(பூசை) என்று, நெஞ்சமே—நெஞ்சமே!, நீ—நீ, துணிந்தீடு—நிச்சயிதது அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ.று.

(தி-பு) அசற்கு-என்பது ஆகு பெயராய் அனாத திரு வடிவயக் குறித்தது. முதலிய-குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். கொடு-‘கொண்டு’ என்பது விடைக்குறை. எனவும்-உம்-இறந தது தழீஇயது. ஒரு சிறிது-என்பது ஒரு சொன் னீர் மைத தாய், அற்பம் என்னும் பொருள் தந்தது. அடைந்தாலும்-உம்-அடை தல் கூடாது எனப் பொருள் தருதலின் எதிர் மறை. என்-‘என்ன’ என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். நினைவும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது. நெஞ்சே-விளி. நீயே-ஏ-ஈற் றசை.

(சி-ரை) கா மாற் கருச்சினை முதலிய கொடு நலஞ் செய்தே அவை யின்றித் தீமை செய்ததோ மெனவு முன் னிலை யொரு சிறி தனை உடைந்தாலும் யா மியற் றபாதம், எ-து,— யாம் இன்றைக் குச் சிவனது திரு வடிக்குத் திரு மஞ்சக பத்திர புஷ்பக்களாற் செய்யும் அருச்சினை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தே மெனவும், இன்றைக்கு அவை செய்ததல் யின்மையால் தீமை செய்தே மெனவும், இங்ஙனம் கருதுதலைப் பற்றி உனது நிலை நிந்தோ சனைவு பொருந்திற்றாயினும் அக் திரு வடிக்குச் செய்யக் துபாதம் அதுவேயா மெனது விவேகங் கூற,

என் எ-து,—அதற்குப் பூசை செய்தேன செய்க்னறிலே
மென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னை யென்று
நங் கேட்ப, அதற்கு ஈ தென்று சுட்டி யறியக் கூடாத சிவத்தைச்
சுட்டி யறிதலே அபராதஞ் செய்தல் என்று விவேகக் கூற, அதற்கு
அங்கனஞ் சுட்டாமற் சிவத்தை யறிதற்கு உபாயம் எங்ஙன மென்று
நங் கேட்ப,

நினைவு மற் றசைகில யெனி மெஞ்சே யேம மக்குறச்
செய்யு நன கிறை கழற் கெனத துணிந்திடு நீயே எ-து,—அதற்கு
ஒ ராணு வளவாயினும் ஒன்றைச் சுட்டி யெழுந்து அசையாது நிற்றி
யெனின், இதுவே திரு வடிக்கு இன்ப மிருந்தறச் செய்யும் பூசை
யென நீ நெஞ்சமே நிச்சயித்த அறிதி யென்று விவேகக் கூறிற்று,
எ-து.

தானு முருவமா யிருந்து கொண்டு சிவனையும் ஒருரு வாகக்
கண்டு அருச்சினை பண்ணுதல் கற்பனை யாகலின் இது அபராத
மென்றும், தான அறி வாய்நீன்று அறிவிற்கு அறி வாகிய சிவத்தின்
கண் அசைவற நிற்றல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசை யென்றுக்
கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: ஆநந்தத் திரட்டு. “எப்
பொருள் களுந்தா னாகி யிலங்கிடப் படுவா னீச, னப்படி விளங்கு
கின்ற தறிதலே யவன்ற னக்கு, மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினா
வன்று மெய்யே, யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா
னீசன்.” எனவும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இ

[‘இங்ஙனம் அசைவற நிற்றல் எடுத்துக் கூடாது, சிவன்
இங்ஙனம் இருப்பான் என்று தியானம் செய்கிறேன் என்று
கூறிய மந்தத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகிறது.]

22. நீமெய்து ஞானநன் னிட்டைசா சூதலரி தேனவு
நெஞ் சகமேசற், றேய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி

தேனவமுன் னுரின்றாய், சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்கம்
மாவிருக் துதல்சேயற் கரிதாதிப், போயுழைப்பனக் கேளி
யதா யிருந்தவிப் புதுமையென் புகனின்றே.

(பத உரை) (கஞ்சகல்ப—மநமே! நீ—நீ, மெய—(அது
என்றும் இது என்றும் ஒன்றினையம் சுட்ட நினையாது சும்மா இருக்க
கின்ற) உண்மை, ஞான—(பொருள்) ஞான (நிலை யாகிய), நல்—நல்ல,
நிபுண்ட—நிபுண்டவியை, காருதல்—கூடுதல், அரிது—அரியது.
எனவும்— என்றும், சந்தி—(அ) தனது உளவாயினும், ஸ்மக்
இலாக—(நிலை) ஒழியாது, செய்—செய்யாநின்ற, தியானம்—
தியான, ஆதிகள்—செய்செய் புகழ் முதலிய (செய்குதல்), எளிது—
எளியது, எனவும்— என்றும், உன்னுரின்றாய்—கருதாநின்றனை,
சேய்கன்—(ஆகவன், அன்னை நீ காட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச்
செய்த மல வணியில் இருத்தவும், அவ் வி—த்திற் றசுத்திற் சும்மா
இராக, புறத்த எழுந்த ஓடி வருந்தும்) சிறு பிள்ளைகளது, இனத்
தாய்—கூட்டத்தினை யுடையையோ (நீயும்), சும்மா—(தியானம் ஆதி
களை மக மொழி மெய்களினால் செய்யாது) சும்மா (இரு என்று யான்
கூற), இருக்குதல்—(தக்கனம்) இருத்தல், செயற்கு—செய்தற்கு,
அரிது ஆக—அரிய தாய், போய்—(அவற்றைச் செய்குவல் என்று)
சென்று, உடைப்பு—வருந்தி யீட்டுகை, உணக்கு—உணக்கு,
எளியது ஆம்—எளி தாய், இருந்த—உள்ள, இப் புதுமை—இவ்
உற்புதம், என்—என்னையோ, நின்று—(யாவாக்கும் சும்மா இருத்
தல் எளிது, ஓடித் திரிதல் அரிது, அவர்களுக்கு அங்கனம் இருப்ப,
உணக்கு இவ்வனம் இருந்த இதனை நீ எங்குஞ் செல்லாது) நின்று,
புகல்—(எனக்குச்) சொல்லுக (என்று விவேகம் கூறிற்று). ஏ-று.

(பு-11) அர் தெனவும், எளி தெனவும் - உம் - இரண்டும்
என்னும் பொருளை. கஞ்சமே-விளி. இலாகு - இல்லாகு
என்பதன் இடைக் குறை. செய்கன் தம் - தம் - சாரியை. இனத்
தாய் கொள் - கொள் - வினப் பொருளது. புதுமை - பண்பும் பெயர்.

என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பின் விகாரம். நின்றே-
எ - ஈற் தகை.

(சித்-ரை) நீ மெஞ்ஞாந நன் னிட்டை சாருத லரி தெனவு
நெஞ்சகமே சற் றேய்விலாது செய் தியாக மாதிக னொளி தெனவு-
முன்னுநின்றாய் எ-து,—நெஞ்சமே நீ அது வென்றும், இது வென்-
றும், ஒன்றினையுஞ் சுட்டி நினையாது சும்மா விருக்கின்ற உண்மை
ஞாந மாகிய நல்ல நிஷ்டை கூடுதல் அரிய தெனவும், ஓரணுவள
வாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாநின்ற தியாக செய் சிவ பூசை
முதலிய செய்குதல் எளிய தெனவும் கருதாநின்றனை,

சேய்க டம் மின்னத்தாய் கொல் எ-து,—ஆகலின் அன்னை
கீ ராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து மல ரீணயில் இருத்த
வும் அவ் விடத்திற் சுகததிற் சும்மா விராது புறத்து எழுந்து ஓடி
வருந்துஞ் சிறு பிள்ளைகளைக் கூட்டத்தினை புடைமையோ கீபும்,

சும்மா விருக்குதல் செயற் கரி தாகிப் போ யுழைப் புனக்
கெளியதா யிருந்த விப் புதுமை யென் புக் னின்றே எ-து,—தியாக
மாதிகளை மந மொழி மெய்களினுற் செய்யாது சும்மா விரு நீ
யென்று யான் கூற, அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரி தாய்
அவற்றைச் செய்குவ வென்று சென்று வருந்தும் வருத்தம் உனக்கு
எளியதா யிருந்த இப் புதுமை யென்னையோ? யாவர்க்குஞ் சும்மா
விருத்தல் எளிது, ஓடித் திரிதல் அரிது, அவர்களுக்கு அங்ஙன
யிருப்ப, உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச்
சொல்லுக வென்று பிழைக்கக் கூறிற்று, எ-து.

மந மாதி முக் கரணங்களும் அசையாது நின்ற விடம் மெய்ஞ்
ஞாந நிஷ்டை யென்பதும், அவை யசைந்து செய்யுந் தியாக சமாதி
கள் அந் நிஷ்டை வருதற்கு எது வென்பதும் அறிக. “மெய்ஞ்
ஞாந நிஷ்டை” யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்த ராழ்ப்பதி.

“செம்மான் மகளைத் திருநீர் திருடன், பெம்மான் முருகன் பிறவா
 னிறவான், சும்மா விருசெல் வறவென் றலுமற், றம்மா பொரு
 ளொன் றும ரிக் திலனை.” (12) “செய்கடம் மினத்தாய் கொல்”
 என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “மிகமுயன்று வருந்
 தாமற் சுமமா கின்ற வேண்டுகொளாற் றன்முயல்வால் வினோதந்
 தன்னுந் பகர்மநமாஞ் சிதுமகனவ நிதுததல் வேண்டும் பலபிறப்
 பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி, யகல்கபவா த்னைபுதித்தான்
 முயற்சி பேரா மையுறினுஞ் சுபமுயல்வவ யதுநி தல்ல, திகழ்
 மகம்பெ-ய்த் தற்பகத்கைத் தெளியு மட்டுந் தேசிகனூண் சொல்
 வதுய்த் செல்லு வாயே.” (2-0-4) மற்றும் வருவனவற்றாற்
 காண்.

(22)

[அசை வற நிம்மல் நேரே வீட்டை அடைதற்கு ஏது வாச
 லின், அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற் கூறுகின்றது]

23. நின்ற ருதலை குதல்விருப் புனக்கதை நீத்திருக்
 குதனெஞ்சே, யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாலிவ ணிருத்
 தநீ யுயர்வீடு, சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலையோ
 சிவந்திரு சியமன்ற, லொன்று நீயுன திருப்பதே யதைத்
 தொட ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

(பத உரை) நின்றாராத—(அசை வற) நில்லாது, அலை
 குதல்—(திரிபாகம் ஆதிகளைக் கருதி) அசைகுதல், உனக்கு—நினக்கு,
 விருப்பு—(எவ்வ) விருப்பம், அதை—அவ்வசைவை, நீத்து—விட்டு,
 இருக்குதல்—(சும்மா) இருத்தல், நெஞ்சே—மனமே, என் தனக்கு—
 எனக்கு, நல்—நல்ல, விருப்பு—விருப்பம் (என்று விவேகம் கூற,
 அதற்கு, இங்ஙனம் சும்மா இருந்தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுதும்
 என்று மகம் கேட்ப.), வாளா—சும்மா, இவண்—இவ் விடத்தில்,
 இருத்தல்—இருக்குதல், தீது—குற்றம், உயர்—மேலாகிய, வீடு—
 வீட்டினை, சென்று—(திரிபாகம் முதலிய நன் மார்க்கத்திற்) சென்று,

காண்குவல்—அறிவேன், என—என்று, நினைந்த—கருதி, அலை
தியோ—அலைகின்றனையோ (நீ என்று விவேகம் கேட்ப, அதற்கு,
“யான் அங்கனம் தான் கருதுகின்றேன்” என்று மனம் கூற, அதற்கு,
“நம் மிருவார்க்கும் வீட்டை அடைவதே கருத் தாகலின், நீ செல்லும்
நெறியால் அதனை அடைய லாம் எனின், நீ கூறிய வாறு யான்
கேட்கின்றேன். யான் செல்லும் நெறியால் அதனை அடைய லாம்
எனின், யான் கூறிய வாறு நீ கேட்குதியா?” என்று விவேகம் கூற,
அதற்கு, “நன்று கூறினீர்” என்று மனம் சம்மதிப்ப), சிவம்—
அதற்கு, நீ கருதிய தியானாதிகளால் வீட்டினை அடைய லாம்
எனின், அச் சிவ ரூப) வீடு, திருசியம்—(மநாதிகளால் அறியும்)
காக்ஷிப் பொருள், அன்று—அல்லாதது (என்று விவேகம் கூற,
அதற்கு, நீர் இங்ஙனம் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை
அடைதற்கு அரிது என்ப தாயிற்று. இனி, அதனை அடைதற்கு
எனக்கு ஓர் உபாயம் நீர் கூறுக என்று மனம் கேட்ப), ஒன்றும்—
(அதற்கு, அணு வள வேனும்) ஒன்றையும், நீ—நீ, உளுத—நினை
யாது, இருப்பதே — (அசை வற) இருத்தலே, அதை—அவ்
வீட்டை, தொடர்—அடைதற்கு, உபாயம்—(நேரே) உபாய மாம்,
என்று—என, அறி—அறிவா யாக (என்று விவேகம் கூறிற்று.)
எ-று.

(இ-பு) நின்றுருது-உது-துனை வினை. ஆ-எதிர் மறை யிடை
நிலை. நெஞ்சே-விளி. என் றனக்கு -தன் -சாரியை. அன்றால் -
ஆல் -அசை நிலை. ஒன்றும் - உம் - முற்று. உளுது-உன்னு என்பதன்
இடைக் குறை. இருப்பதே - ஏ - பிரி நிலையும். தேற்றமு மாம்.
கண்டாய் - முன் னிலை யசை.

(சித-ரை) நின்றுரு தலைகுதல் விருப் புனக் கதை நீத்திருக்
குத நெஞ்சே யென் றனக்கு நல் விருப்பு எ-து,—அசை வற நில்
லாது தியாக மாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு நல் விருப்பம்
அவ் வஸூசவை வீட்டுச் சம்மா விருக்குதல் நெஞ்சமே எனக்கு நல்

விருப்ப மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு தூக்கனஞ் சம்மா வீரு
தால் எக்கனம் வீடு அடைகுத மென்று மறவ கேட்ப,

வாஸா வீடு விருத்த ச் சமா வீடு சென்று காண்குவ வென
கினைத் தலைதியோ, எ-து,—சம்மா வீட் விடத்தில் இருக்குதல் ருத்
தம், மெலாகிய வீட்டினைத் தியான முதலிய நன மாக்ககதிற் சென்று
அநிலே நென்று கருதி அலைகின்றனையோ சீ மென்று விவேகக்
கேட்ப, அதற்கு ‘யான்’ அக்கனம் தான் கருதுகின்றே’ நென்று
மறக் கூற, அதற்கு “நம் மிருவர்க்கும் வீட்டை அடைகுதே கருத
காகலின் சீ செல்லு நெயிடம் அதனை அடையலா மெனின், நீ
கூறிய வாறு யான் செட்கின்றேன், யான் செல்லு நெயிடம்.
அதனை அடையலா மெனின், யான் கூறிய வாறு சீ கேட்டுதியா”
மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு ‘நன்று கூறினீ’ நென்று மறஞ்
சம்மதிப்ப,

கிடன் திரிசய மன்றால், எ-து,—அதற்கு நீ கருதிய தியானாதி
களால் வீட்டினை அடையலா மெனின், அவ் வீடு மனாதிகளால்
அறியுங் காட்சிப் பொருள் அன் நென்று விவேகக் கூற, அதற்கு
“சீ” தூக்கனக் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடை
தற்கு அரிது, அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஒ ருபாயம் நீர் கூறுக”
மென்று மறக் கேட்ப,

ஒன்று சீ புளு திருப்பதே யதைத் தொட ருபாய மென் றநீ
கண்டாய் எ-து,—அதற்கு அணு வனவேனும் ஒன்றையும் நினையாது
அசை வற விருத்தலே அவ் வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமா
மென்று அறிவாயாக மென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

கிட மென்பது வீடு. இதற்கு உதாரணம்: பகவற் கீதை.
“மாங்கி னையம்பொறி நின்றம நத்தினை, நீங்கி டாவகை நின்னுளி
ருத்தியே, நீங்கி யாவையுஞ் சிந்தைசெ யாமைமாம், பாங்கி யாதது
வேபயில் வாயரோ.” (6-19) என்றும், தேவிகாலோத்தரம், “மந்

நீரஞ்சு நதி யாகப் பூசனை உணர்ச்சம் பெய்தா. பந்தம் வாய்
முததிக் குபாயமே யநிமல் வேண்டுந், செந்நீன் பாயம் செல்லி
ஊயாமே திரிய சிப்கிற, பந்தமாத் துணப ரீதிக் பாயான விளம்பத்
தெர்வாய் எய்தும், பந்தம் உருவாகுந் துந் தவர்க (12).

[விட்டை அடைதற்கு உபாயம் அனை வர நிற்பல் எய்து
கூறனர். இந் அனை வர நிற்பதற்கு உபாயமும், அங்கு
பந்தம் விடு வநம் ஆறும் எங்குமே எய்து மரம் கோப,
அதற்கு, மேற் கூறுகிறது.]

24. கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்
கலந்தவா தனையாவும், விண்டு மூடமற் றலைலிலாக் கடலேன
விளங்கினை யெனினெஞ்சே, யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய
ராங்குவீ ளோங்கையிற் கனியேயாம், பண்டை மேலிய பய
மேலா மறுங்குரு பதத்திலும் புகலாமே.

(பத உரை) கண்ட—(ஐம் பொருளாகத்) காணப்பட்ட, ஐ
புலம் — சந்தாதி விஷயங்களின், காட்சி — பிரததியகூல்களும்,
போய் — நீங்கி, காட்சியால் — (அல் விஷயப்) பிரததியகூல்தால்
கலந்த — (கரணத்தில்) சேர்ந்திருந்த, வாதனை — வாசனைகள்,
யாவும்—அனைத்தும், விண்டு—(விட்டு) நீங்கி, மூடம்—(இம் வாசனை
முடிவில் தோன்றும்) மறைப்பும், அற்று—ஒழிந்த, அலை இலா—
சுரத்தாங்க, கடல் — சமுத்திரம், என—போல, விளங்கினை
எனின்—விளங்கினுயானால், நெஞ்சமே—மனமே, ஒரு—(பிறவித்
தூன்பங்களுள்) ஒரு, துயர்—துயர் (ஆயினும்), நமக்கு—எமக்கு,
உண்டு கொல்—உண்டாமோ, ஆங்கு—அவ் விடத்த, வீடு — வீடு,
உளம்—உள்ளம், கையிற்—கையின்கண்(ஐயுள்ள), கனி—(நெல்லிப்)
பழம் (போல), ஆம்—உண்டாம், பண்டை—முன்னர், மேலிய—
பொருந்தியிருந்த, பயம்—(பிறவித் தூன்பத்திற்கு அஞ்சிய) அச்சம்,

எலாம்—அனைத்தும், அது—நீக்கும், குரு—குரு, பதத்திலும்—
தூரிய நிலையையும், புகலாம்—(பாம்) அடையலாம் (என்று
விலேகக் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) பாடும்-உம்-முற்று. இலா, என, எனின், உளம்,
எலாம்-இவை இடைக் குறைகள். நெஞ்சமே-வினி. உண்டு
கொல்-கொல்-வினாப் பொருளது. கனியே-ஏ-அசை நிலை.
இது னிறதியில் உலம வருபு தொக்கது. பண்டை-ஐ-சாரியை.
பதத்திலும்-உம்-இறக்கது தழீஇயது. இவ்-ஏழ்னுருபு, அது
இரண்ட னுருபு சிந்த வேண்டிய விடத்து வந்து மயங்கிற்று.
புகலாமே-ஏ-சுற்றசை.

(சிந்தனை) கண்ட வைம் புலக் காட்சி போய்க் காட்சியாற்
கலந்த வாதனை யாடும் விண்டு மூட மற் றிலையலாக் கடலென
விளங்கினை யெனினெனஞ்சே எ-து,—ஐம் பொறிகளாற் காணப்
பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ் விஷயக் காட்சி
யாற் காணத்தில் ஏறியிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டு நீங்கி,
இவ் வாசனை முடிவில் தோன்று மறைப்பும் அற்று, கிரீத் தாங்க
சமுத்திரம் போல விளங்காவின்றினயானால் நெஞ்சமே,

உண்டு கொள் னமக் கொரு தாய ராங்கு வீடுளங் கையிற்
கனியேயாம் எ-து,—பிறவித் துன்பங்களுள் ஒரு துன்ப மாயினும்
நமக்கு உண்டாமோ அவ் விடத்து வீடு உள்ளங் கை நெல்லிப் பழம்
போல வுண்டாம்,

பண்டை மேவிய பய மெலா மறுங் குரு பதத்திலும் புகலாமே
எ-து,— முன்னப் பொருத்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்குப்
பயந்த பய மனைத்தும் நீங்கும் குரு தூரியத்தையும் யாம் அடையலா
மென்று விலேகக் கூறிற்று, எ-து.

கேவல சகலங்களி னன்றிச் சுத்த நிலையில் தன்பம் இன்பை யால் ஒரு தய ருண்டு கொன் னமக் கென்றும், அச் சுத்த நிலை பெற்றோர் குரு துரியமும் அடைவ ராகலிற் குரு பதத்திலும் புக லாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: சசி வந் போதம். “வினவிற்ப ரத்தையறி வுறுதற்க வத்தைபுலன் வீனை மாறியே, நனவிற்கு முத்திநிலை வரினப்பொ ருட்டிகழு நல மாகவே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (24)

[அசை வற நிற்பற்கு உபாயம், ஐம் புலக் காட்சியும், சுரண வாசனையும், மறைப்பும், நீங்குதல் என்று கூறினார். அச் சுரண வாசனையும், மறைப்பும், நீங்குதற்கு முக்கிர, ஐம் புலக் காட்சி நீங்க வேண்டுமானலி, இக் காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்ஙனம் என்று மநம் கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.]

25. புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற் புணர்பரைத் திரையீசன், சகமொ டாகுயி ரேனுங்ரை யாதிக டந்துமாற் றிடுமென்றே, பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாள், சுகசொ ரூபமே யனைத்தமென் றுகற்றிதி துவிதபா வனைநெஞ்சே.

(பத உரை) புகல்-சொல்லுதற்கு, அரும்-அரிய (வாக்கு மகங்கட் கதீத மான என்பது தாற்பரியம்), பாப் பிரமம் ஆம்-பாப் பிரஹ்மம் ஆகிய, கடவுத்தனில்-கடலின்கண், புணர் (விட்டு நீங்கா மல்) பொருந்திய, பரை - பரை ஆகிய, திரை - அலை (ஆனது), ஈசன் - ஈசானும், சுகம் - (நாத தத்துவ முதல் பிருதிவி தத்து வம் ஈராகிய) உலகங்களும், ஆர் - (சராசரங்களாய்ப்) பொருந்திய, உயிர்-சீவர்களும், எனும்-என்று (சொல்லப் பட்ட) நுரை-நரை, ஆதிகன் - (திவலை குமிழிகள்) முதலியவற்றை, தந்து - தோன்றச் செய்து, மாற்றிடும் - ஒடுக்கும், என்று - என்ப தாக, நான் - நான்கு, மறை - வேதங்களும், பகரும் - சொல்லும், எனின் -

உத்பத்தி - நாசம் உடையதாமேல், பரிணாமியாய் - சாவயவ மாய் -
 னீனானில் - தேய்ந்து - தேய்ந்து - இறந்து, ஸ்வரூபம் இல்லாமல்,
 சூரிய மாய்ப் போகும். அங்கனம், சேவ ஈசுவரர்கள், ஸ்வரூபம்
 இல்லாமற் போவார்களே யாயின், 'தத்வமசி' என்னும் மஹா
 வாக்கியத்தால் சிவேசர்கட்கு ஐக்கியம் கூறுவது முடா னும்,
 ஆகலின், விசேஷிய பாக மாகிய, அதிஷ்டாநம் - உத்பத்தி - நாசம்
 இன்றிய தாம். இனி விசேஷண பாக மாகிய, ஆபாச சகித மாயை
 அவித்தைகட்கு, உத்பத்தி நாசங்கள் கொள்ளினோ, அவைகள்
 அநாதி யாகலின் அவைகட்கு உத்பத்தி கூடா தாம். தத்துவ
 ஞாகத்தினு லன்றி இடையில் அவைகட்கு நாசமும் கூற லடா
 தாம். பின்னரோ, ஈசா பாவமும், சேவ பாவமும், மாயாவித்தை
 களி னதீக மாம். அவித்தை மாயைகள் சித்தியாத போது சிவேசா
 வடிவங்களுஞ் சித்தியா வாம். சிருட்டி காலத்து அவித்தை மாயை
 கள் விளங்கலின் சிவேசா விளக்கமு முண்டு. பிரளயத்தில்
 அவித்தை மாயைகள் ஒடுங்கலின் சிவேசா ஒடுக்கமு மாம். இத்
 தோற்ற பொடுக்கத்தையே ஆசிரியர், "தத்து மாற்றிடும்" என்னும்
 வாக்கியத்தாற் கூறின் ரென அறிக. அபிங்கா சத்தி பரை. பிங்கா
 சக்தி மாயை. பிங்கா சக்தியால், ஜக ஜீவ பரம் மூன்றும் தோன்றி
 ஒடுங்குகின்றன. அபிங்கா சக்தி யாகிய பரை, பிரஹ்ம சேதகத்தில்,
 வீரம் ஆகி விடுதலின், சக்தி யின்மையின், ஜீவ ஈசுவரத் தோற்றம்
 இன்மையால், பொருள் ஒன்றே என்பதும், அதுவே சித்தியம்
 என்பதும், அம் முப் பொருள்கள் அநித்தியம் என்பதும், அவை
 கற்பித மாதலால் அக் கற்பிதத்தி னபாவம் அதிஷ்டாந சொரூபமே
 என்பதும் பெற்றும்.

அற்றேல், கைவல்லியம் விருத்திப் பிரபாகரம் முதலிய கிரந்தங்
 கள், சிவேசரனா அஞ்ஞாந காரிய மெனக் கூறுகின்றனவே எனின்,
 மேற் கூறிய அநீக மாத்ரிலையே காரிய மென உபசரித்தார். அங்ஙது,
 காரியம், உத்பத்தி காரியத்துவ கற்பித காரியத்துவங்களால் இரு திறங்
 படும், அவித்தை மாயைகள் அநாதியாதலின் அவைகட்கு உத்பத்தி

காரியத்துவம் பொருத்தாது. பின்னரோ, அவை அநாதியாயினும் அதிஷ்டாகததிற் கற்பிதங்க ளாதவின், கற்பித காரியத்துவம் கொண்டு அங்கன் கூறப்பட்டன என அறிக. இக் காரிய பேதம் ஆகம புராணம் சாந்தோக்ய உபகிடதத்தின் தாற்பரிய வர்ணனத் திற் கூறப்பட் னோது.

(கு-பு) கடறனில்-தன்-சாரியை. இல்-ஏழ னுருபு' சக மொடு-ஒடு-எண்ணுப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல். என்றே-ஏ-அக்ச நிலை. விடுகிறபாம்-கில்-ஆற்றல் இடை நிலை. சொருபமே-ஏ-தேற்றம், அனைத்தும்-உம்-முற்று. கெஞ்சே விளி.

(சிந-ரை) புக வரும் பாப்பிரமமாங் கடறனிற் புணர் பணைத் திரை பீசன சகமொ டாருயி ரொனு தூரையாதிக டடந்து மாற்றிடு மென்றே பகரு நான் மறை யெனின் எ-து;-வாக்கு மனோதீதமா யிருக்கின்ற பாப் பிரம மாகிய கடலின்கண் விட்டு நீங்காத பரையாகிய திரையானது, ஈகாணும், நாதத்துவ முகற் பிருதிவிதத்துவம் ஈருகிய சகங்களுஞ், சாசரங்கனா யுள்ள உயிர்களு மென்று சொல்லப்பட்ட தூரை திவலை ருமிழிகளைத் தோன்றச் செய்து ஒடுக்கு மென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லு மெனின்,

அதி வெண்த யெதைப் பற்றுவாம் விடுகிறபாம் எ-து, அக் கடற் றினாயில் தோன்றிய இப் பிரபஞ்சத்தினுள் எதனை யெய தென்று பிடிப்பம், எதனை எய்து அன் றென்று விடுப்பம், இங்ஙனம் பற்றதற்கும், விடுப்பதற்கும், அப் பிரமத்தைவிட வேறின்மையால்,

சக சொருபமே யனைத்து மென் றகற்றதி துவித பாவனை கெஞ்சே எ-து;-எவ்வாவற்றையும் ஆகத்த சொருப மென்று இக் திசையு-ணர்த்தால் கெஞ்சமே அது இது வென்று பருக்குந் துவித பாவனைக்கே சீரீக்குதி யென்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

பிரமத்திற்கு அபிநவமா யிருக்கின்ற பரை யசைவான மானை
 நிற்பிரபஞ்சக் தோன்றி யொடுங்குதலின், அப் பரை திசை யென்று
 கூறப்பட்டது. உயி ரென்பது-தானி யாகு பெயர். ஆகம நெறி
 கூறி வேத நெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்த வென்னுங் குற்ற
 மாகாதோ வெனின், இங் தூல் சமரச நெறியாகலானும், ஆகமத்திற்
 சேடாகம் பாவனை கூறலானுங் குற்ற மாகா தென்பது அறிக. இதற்கு
 உதாரணம்: திரு வம்மானை, “பார்த்த விடமெல்லாம் பரமன்கா
 ணம்மானை, பாராம லிங்கானும் பாழ்பட்டே னம்மானை”- என்றும்,
 சிவாநந்த மாலை, “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் தன்னானை”
 யங்கக் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்குமிருண், மைசெய்த
 மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும், பொய்பொய்ப்பொய் பொய்
 பொய்பொய் பொய்” என்றும் மற்றும் வருவன்வற்றாற் காண்க. (25)

[ஐய் புலக் காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறீரீர். இனி
 நீன்புயிர் மறப்புயிர் அற்றுக் சம நிலையி னிற்பற்கு நாநா வுபாய
 மும் நீர் கூறல் வேண்டு மென்று மதங் கேட்ப; அதற்கு மேற்
 கூறுகின்றது.]

26. நெஞ்ச மேயினிப் புாவுநா தீதமாய் நின்றிடின
 நெனினிற்பா, யெஞ்ச ருதகல் புரணபா வனையையோந் திலை
 யெனி னுலகெல்லாம், அஞ்ச நக்களன் மேனியென் றோரந்
 திலை யெனினருள் சுரந்தேம்பால், வஞ்ச மற்றிடம் படிக்கிவ
 ணடைந்ததோர் வடிவையோந் துய்வாயே.

(பத உரை) நெஞ்சமே-மனமே இனி. இதன் மேல்,
 பாவநா- (ஒன்றையுஞ் சுட்டிப் பாவியாது); பரவனைகள்,
 அதிதம் ஆய்- கடந்த (இறந்த) நிலையை, யுடையவ்- ஓயி,
 நின்றிடு-நிற்குதலைச் செய், இன்று-(அங்கன் நிற்கற்கு வலி) இன்றை,
 எனின்-என்றால், எஞ்சருது-(அஃது திரண்ட காஷ்ட முதலியவற்றி

ஹம்) குறைவு படாது, அகல்-விரித்த, புரண(-பரி) பூரண, பாவ
 னையையாவையையாயினும், ஓர்ந்த-கருதி, நிற்பாய்-அம் நிலையில்
 நிற்கக் கடவாய், இலை-(அதற்கு மேல் ஆற்றல்) இன்று, எனின்
 என்றால், உலகு-(உட) சித் தரம் விளங்காகின்ற இப்)பிரபஞ்சம்,
 எவ்வாய்-அனைத்தும், அஞ்சுநக் களன்-காள கண்டத்தினை புடைய
 சிவனது, மேனி-(அவ்வுட மங்கள்) மூர்த்தம், என்று-என்ப தாக,
 ஓர்ந்த நிற்பாய்-உணர்ந்த (ஏக பாவாளை பண்ணி) நிற்கி, இலை-
 (அதற்கும் ஆற்றல்)இன்று, எனின்-என்றால், அருள்-அச் சிவம்
 தானே) இருபை சாந்து:சிரம்பி, எம்பால்-எம்மிடத்தள்ள, வஞ்சம்-
 (மும்) மலங்களும், அற்றிமெம்படிக்கு-அறும்படிக்கு, இவண்-இங் கிஷத்
 தின்கண், அடனைத், (கருணையால் மாநுடச் சட்டை சாத்தி) எழுந்
 கருளி உத்ததாய-ஓர்-ஓப் பற்ற, வடிவை-(ருகு)மூர்த்தத்தை, ஓர்ந்து
 நிற்பாய்-(அவற்றை நீக்கு முபாய மென) அறிந்து (இடைவிடாது
 தியாகித்து) நிற்கி, உய்வாய்-(அங்கன் செய்தியேல்) பிழைப்பை
 (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

“உய்வாய், என்பதனை கடை நிலைத் தீப மாகக் கொண்டு நான்
 டுத்தும் கூட்டுக. ஆணவம்-கார்மீகம்-மாயீயம் என்னும் மும் மலங்
 களும் தாம் வெளிப்படாமல் நின்று உயிரை மறைத்து வஞ்சித்தவின்
 மும் மலங்களும் வஞ்சம் எனக் கூறப்பட்டன.

(இ-பு) செஞ்சமே-வினி, இனி-எதிர் காவுங் காட்டி மிடைச்
 சொல், பாவநா + அநீதம் = பாவநாநீதம்-ஈட மொழி நீர்க்க சக்தி,
 வின்றிம் என்னும் முன் னிரியேவல் ஒருமை வினை முற்றில், இடி-
 பகுதிப் பொருள் விசுதி, ஓர்ந்து என்னும் இறந்த கால வினை யெச்
 சும், நீற்பாய் என்னும் முன் னிரியேவல் வினை முற்றாக் கொண்டது
 இலை என்பது இவ்வினை என்பதன் இடைக் குறை. எம்பால்-பால்,
 எழ னருபு. அற்றிமெம்-இடிபகுதிப் பொருள் விசுதி. உம்-பெய சொச்ச
 விசுதி. படிக்கு-கு-சாரியை, இவண்-அண்மை இடச் சுட்டு. நிற்பாய்
 என்பது முதலிலைத் தீவகம். அதனைப் பின் னுள்ள ஓர்ந்து என்னு

பூரணபித்தங்களிலும் இவையத்துக் கொள்க. உய்வாய் என்பதைக் கடைசிலைத் தீவக மாக்கொண்டு முன் ஐள்ள ஏவல் முற்றுக்களோடு இவையத்துக் கொள்ள வாம். அடைந்துவினையா வினையும் பெயர். அடைந்தது(தூர் வடிவு)-அடைந்ததாகிய ஒரு வடிவு என, “வினை நூற்றே வினை யெச்ச மாகலும் குறிப்பு முற்றீரெச்சமாகலு முனவே” என்ற நன் ஐால் சூத்திரப்படி, “அடைந்ததோர் வடிவை” என் புழி “அடைந்தது” எனபதை வினை முற்றாகக் கொண்டால், அது தெரி நிலை வினை முற்றே யாகும். தெரி நிலை வினை முற்று வினை யெச்ச மாகுமே தவிரப் பெய ரெச்ச மாகாது. குறிப்பு முற்றுத் தான் ஈ ரெச்ச மாகும். இங்கே வினை யெச்சமானால் வினையைக் கொண்டு முடிய வேண்டும். “தூர் வடிவு” என்னும் பெயர் கொள்ளாது, குறிப்பு முற்றுத் தான் பெய ரெச்ச மாகும் போது பெயர் கொள்ளும். “அடைந்தது” ஒரு போதும் குறிப்பு முற்றாகாது, இறந்த காலங் காட்டலின், இரு பெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகை யாகக் கொள்க. உய்வாயே-ஏ -ஈறு தகை.

(சித-ரை) நெஞ்சமே யினிப் பாவநாதீதமாய் மின்றிடு எ-து,- நெஞ்சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவநாதீத மாகி நிற்குதலைச் செய்,

இன் நெனி னிற்பா யெஞ்சுரு தகல் புரண பாவனையை யோர்ந்த எ-து,—அங்கனம் நின்றற்கு வலி பிள்ளை யெனின் அணு நிரண காவ்து முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது விரிந்த பரிபூரண பாவனையாயினுங் கருதி நிற்பாய்,

இஃ யெனி னுன் செல்லாம் அஞ்சநக் கனன் மேனி யென் றோர்ந்த எ-து,—அஃதும் இன் நெனின் கட. சித்தாய் வினங்கா நின்ற இப் பிரபஞ்ச மெல்லாம் காள் கண்டத்தினை யுடைய விவனது அஷ்ட ஸூத்திர மென்ற கை பாவனை புண்ணி நிற்பி,

இலை பெணி னருள் சாந் தெம்பால் வஞ்ச மற்ரிடும் படிக்கிவ
ணடைந்த தோர் வடிவை யோர்ந் துய்வாயே எ-து,— அஃதும்
தூன் நெனின் அச் சிவந தானே கிருபை நிரம்பி எம் மிடத் துன்ன
டும் மலங்களும் அறும்படிக்கு இந்நிலத்தின்கண் மாறுடச் சட்டை
சாத்தி எழுந்தருளி வந்த ஒப்பற்ற குரு மூர்த்தத்தை இளை
விடாது தியாகித்து நிற்கி பிழைப்பை பென்று விவேகங்
கூறிற்று, ஏ-று.

நித்யம் என்பதனை மற் றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக் கொள்க.
உய்யம் என்பதனைக் கடைசிலைத் தீபமாகக் கொண்டு எல்லாவற்
றோடும் கூட்டுக. தன்னைக் காட்டாது உயிரை மறைத்து நின்று
வஞ்சிததவின், ஆணவம் வஞ்சம் எனப்பட்டது. “பாவநாதிதமாய்
என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாகிட்டம். “அறிவெனும் விதைசங்
கற்பமா முனையா மனையசங் கற்பமான் தன்னைப், பிரிவுறத் தானே
செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்த்திடும் தானே, செறிதுய
ரொழிய விற்பமொன் றில்லை யாதலாற் செப்புசங் கற்ப, நெறியுற
நினைவே னிற்புது நிலையி னிமிடமும் பாவனை நீனையெல்”, “பூரண
பாவனை” பென்பதற்கு உதாரணம்: குறங் திரட்டி. “அண்டமெண்
டிக் கெக் கண்ணு மடங்கச்சு நியம தாகக், கண்டுகொண் டிருக்கக்
கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா, வண்டமெண் டிக் கெக் கண்ணு
மாப்பின்ற வர்க்க் தத்தந்தக், கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங்
கணத்திலவக்” துதிக்கு மன்றே.”, “உல கெல்லா மஞ்சனக் களன்
மேனி” பென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “சிலகீர் நெருப்
புயிர் கீன்விசம்பு நிலாப்பகலோன், புலனாய் மைந்தனோ டெண்
வகையாய் புணர்ந்துகின்றா, னுலகே மெனத்திசை பத்தெனெத் தா
னெருவனுமே, பலவாகி நின்றவா” தோனோக்க “மாடாமோ.”
(தோனோக்கம் 5) “வஞ்சமற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்த தோர் வடிவை
யோர்ந்த” என்பதற்கு உதாரணம்: “தத்து வராயி அடங்கண் முறை,
“உள்ளத்தி ருத்தமொ னித்தானிப் பண்புறவன்” கள்ளத்த னென்

தவிர்த்துக் காட்டினான்-வள்ள, வருவான கோலமோ வக்கோலங்
காட்டுங், குருவான கோலமோ கூறு.” (அமிர்த சாரம் 83), மற்றும்
வருவனவற்றற் காண்க. 26

[“உன்னுகின்றீர்” எனும் (9வது) பாட்டு முதலிய பதிக
எண் பாட்டாலும் ஓரநத்திர்த விலக் காய் உள்ள துர்க்குணங்கள்
எல்லாம் விடுவித்து, மெய்ஞ் ஓரநம் கூறி, நிஷ்டை கூடி, மெய்
ஓரநாசாரம் கூறுகின்றது.]

27 உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌநமாக் கிலையெனி
னுளதேசோன், மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
விடத்தின் துடைத்தேனும், பொய்த ருஞ்சொலி யான்செய்
தேன் பிறர்செய்தா ரெனினவை போனாலு, மெய்த ருஞ்சிவ
மன்றிதேன் ரென்றைநீ யீசைத்தல்பொய் யெனத்தேனே.

(ப-ரை) நெஞ்சமே-மனமே!, உய்தும்-(ஞாந விஷ்டையை
இடை விடாது கூடி அஞ்ஞாநத்தின் வசப்படாது திரு வடியை
அடைந்து யாம்) பிழைப்போம், வாக்கினை-நீ(ஓர் உரையும் கூறுது)
வாக் கிந்திரியத்தை, மௌநம்-பேசாதபடி, ஆக்கு-செய், இலை-
(அதற்கு சக்தி)இன்று, எனின்-என்றால், உளது-(வினோதத் தாலாயி
னும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறுது) உண்மையே, சொல்-சொல்லாக்,
மெய்-(அங்ஙனம் கூறும்) உண்மை, தரும்-பயக்கும், சொலும்-
மொழியும், பொய்-பொய்மை ஆம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு,
“வினோத்தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறற்க” என்று
முன்னர்க் கூறினீர். இப் போது “அம் மெய்ம்மை கூறலும்
பொய்ம்மை” என்றீர். இது என்ன என்று மனம் கேட்பு)
நயம்-(அதற்கு அம் மெய்ம்மையாற் சிவ கருணை யாய்) உண்மை,
பயக்கிலா விடத்தின்-உண்டாகாத விடத்து (அது பொய்ம்மையாம்
என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இது உண்மை என்று மனம்
சம்மதிப்ப,) அது-(அதற்கு, சிவ கருணையைக் குறித்துக் கூறும்)

அம் மெய்ம்மை, உடைத்தேனும்-உளதாயினும், பொய்-(அம்மெய்ம்
மையும்) பொய்ம்மை, தரும்-பயக்கும், சொல்-மொழி ஆம்(என்து
விவேகம் கூற, அதற்கு, முன்னே மெய்ம்மை கூறினும் சிவ கருணை
யின்றிய விடத்துப் பொய்ம்மை என்றீர். இப் போது அச் சிவ
கருணையைக் குறித்தக் கூறும் மெய்ம்மை உளதாயினும், இஃதும்
பொய்ம்மை என்றீர், இது எனை என்று மகம் கேட்ப,) யான்
(அதற்கு இரு வீணைக் கேட்கத் திருவுள நடத்ததலை மறந்து, உன்
னல் ஓர் உயிர் காக்கப்பட்ட விடத்து, அதனைப் பிறர் கொலை
செய்ய உத்தார் யான் காத்தேன் என்று இவ்வுணம்) நான், செய்
தேன்-இயற்றினேன், பிறர்-அக்கியர், செய்தார்-இயற்றினார்,
எனின்-என்று சொல்லுவாயாயின் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு,
இதையும் உண்மை என்று மகம் சம்மதிப்ப), நீ-நீ, அவை-(யான்
செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும்) இப் பொய்ம்மைகள்,
போனாலும்-(சொல்லாது) ஒழியினும், எய்த-பெறுதற்கு, அரும்-
அரிய, சிவம்-சிவ வஸ்து, அன்று-அல்லாதது, இது-ஈது, என்று-
என்பதாக, ஒன்றை-ஓர் (அஃது திரணக்கனையாயினும்), இசைத்
தல்-(வேறு பிரித்துச்) சொல்லுதலும், பொய்-பொய்ம்மை ஆம்,
என-என்பதாக, தேர்-அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-து.

(இ.பு) கெஞ்சமே-வினி. உளதே-ஏ பிரி நிலை. இலை, எனின்,
உளது, இலா, என இவை இடைக் குறைகள். சொலும்-உம்-உயர்வு
சிறப்பு-பயக்கிலா-சது குறைந்த எதிர் மறைப் பெய சொச்சம். கு, ஆ,
சாரியைகள். இடத்தின்-ன்-சாரியை. இடத்து என்பது, ஈண்டுக்
காலப் பொருட்டாய் நின்றது. உடைத்தேனும்-உம் உயர்வு சிறப்பு.
உடையது என்பது உடைத் தென விகார மாயிற்று. போனாலும்-
உம் இக்கே எதிர் மறையால் அருமை குறித்து நின்றது. புரத்தவன்
வினாயா விரையும் பெயர். கக வரதி யூடும்-உம் இறந்தது நழீஇய
வெச்சம். உள்ளமே-வினி. இருப்பாயே-ஏ ஈந் தகை.

(சித-ரை) உய்து கெஞ்சமே வாக்கின மெனக் மாக்கு
எ-து, கெஞ்சமே ஞாந் திஷ்டைகைய இடைவிடாது உயி

அஞ்ஞாதத்தின் உசப்படாது திரு வடிவைய அடைந்து யாம்
நீழைய்போம் நீ ஒரு ருரையும் கூறாது வாத்தினை மௌனம்
பண்ணுதல் செய்யு,

இலை யெனினுளதே சொல் எ-து,— அஃது இன் நெனி
னும் வினோதத்தாளுயினும் ஒரு பொய்ம்மைபும் கூறாது உண்மை
யே சொல்லுக,

மெய் தருஞ் சொல்லும் பொய் எ-து,— அங்கனம் மெய்ம்
மையா யுள்ள சொல்லும் பொய்ம்மை யென்று விவேகக் கூற,
அதற்கு வினோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மைபும் கூறற்க
வென்று முன்னர்க் கூறினீர்; இப் போது அம் மெய்ம்மை
கூறலும் பொய்ம்மை என்றீர்; இது என்னை யென்று மகக்
கேட்பு,

நயம் பயக்கிலா விடத்தின் எ-து,— அதற்கு அம் மெய்ம்
மையாற் சேவ கருணை யாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது
பொய்ம்மையா மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு இது உண்மை
யென்று மகஞ் சம்மதிப்ப,

அ னுடைத்தேனும் பொய் தருஞ் சொல் எ-து,— அதற்
குச் சேவ கருணையைக் குறித்துப் பொய்ம்மை போன்ற மெய்ம்மை
கூறுவது உளதாயினும் அம் மெய்ம்மையும் பொய்ம்மை யுடைய
சொல் லென்று விவேகக் கூற, அதற்கு முன்னே மெய்ம்மை
கூறினுஞ் சேவ கருணை யின்றிய விடத்துப் பொய்ம்மை யென்றீர்;
இப் போது பொய்ம்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உளதாயினும்
இஃதும் பொய்ம்மை யென்றீர்; இது என்னை என்று மகக்
கேட்பு,

யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா னீனின் எ-து—
அதற்கு இரு வினைக் கிடாகத் திரு வுள நடத்துதலை மறந்து

உன்னால் ஒரு நாயர் காக்கப்பட்ட விடத்த அதனைப் பிறர் கொலை செய்து வந்தார் யான் காததே மென்று இங்ஙனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று சொல்லுவா யெனினென்று விவேகம் கூற; அதற்கு இதுவும் உண்மை மென்று ஈசஞ் சம்மதிப்ப,

அஃக போனாலு மெய் தருஞ் சிவ மன்றி தென் றென் னை நீ மீண்டத்தல் பொய் மெனத் தேரே ஏ-து,— நீ யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப் பொய்ம்மை கள் சொல்லா தொழியினும் பெறுதற் கரிய சிவ மன்று நீ தென்ன ஒரு ஈனது திரணங்களையாயினும் வேறு பிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்ம்மை மென அறிதி மென்று விவேகம் கூறிற்று, ஏ-து.

மெய்ம்மை கூறுதல்—பாச ஈவராக்கியம்; சிவர்களைப் பாது காத்தற் பொருட்டுப் பொய்ம்மை கூறல்—சிவ கருணை; யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று சொல்லா தொழிதல்—நகர பக்தி; எல்லாஞ் சிவ மெனச் சொல்லுதல்—பிரம ஞானம்; ஆகிய விய் நான்கும் இதனுட் காண்க. “வாக்கினை மொள ந மாக்கு” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “யாகாவா யாயினு ளாகாக்க காவரக்காற், சோகாப்பர் சொல் விழக்குப் பட்டு”. (13-7) “உளதே சொல்” என்பதற்கு உதாரணம்: திருக் குறள். “புறந்தாய்மை சீரா னமையு மகந்துய் னை, வாய்மை யாற் காணப்ப ழும்.” (30-8) “மெய்தருஞ் சொலும் பொய்ம்மை” என்பதற்கு உதாரணம்: திருக் குறள். “பொய்மை யும் வாய்மை விடத்த புரைதீர்க்க, நன்மைப யக்குமெ னின்”. (30-2) “யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார்” என்பதற்கு உதாரணம்: சிவ ஞான தீபம். “விரும்புற்ற தவம்விரதஞ் சில மெல்லா மேல்விராவென் றறித்தெவையும் விமலன் கூத்தென்,

நிரும்புற்ற மகமதலின் மெழுதா யென்று மியான்செய்தேன்
 நிரும்புற்தா நெனுக்கோ னீக்க, யரும்புற்றக் கென்னதியா
 நென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப்பற்றோ டகப்பற் றான,
 பெரும்பற்றை யகனறருளோப் பெறுவோர் ஞாநப் பெரும்பற்றப்
 பவியுரைப் பிரியார் தா.", "எய்தருஞ் சிவமே மன்றி தென்
 றென்றை" நீ என்பதற்கு உதாரணம்: சிவாதபூதி விளக்
 கம். "விருப்பு வெறுப்பென்று வேறுபொருள் கோடவிறை,
 புறுப்பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ."
 மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. எ—ம், இப் பாட்டான் வாக்காற்
 நீமை அடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறிய வாழ்
 காண்க. (27)

28. தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச் சித்திர
 தீபம்போற், சார வைத்திடஃ தில்லையேற் குருபான்-
 றனதரும் பணிமேற்கோண், ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிற்
 தடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம், பேரி தஞ்செய்வித்
 திழேடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

(பத உரை) தேரின்-(செய் தொழிலை) விசாரிக்குமிடத்து,
 இவ் வுடல்-இவ் வுடம்பினை, சித்திர-ஒவிய மாக எழுதப்பட்ட,
 தீபம்-விளக்கு, போல்-ஒப்ப, சமாதியில்-(ஞாந) நிஷ்டையில்,
 அசைவு-சலனம், அற-இன்றி, சார வைத்திடு-(ஆதரம் கட்டும்
 இலக்கணத்தோடும்) பொருந்த வைக்குகிலச் செய், அஃது—
 (அங்கன்) அதனைச் (செய்யும் ஆற்றல்), இவையேல்-இன்றாயின்,
 குரு-ஆசிரியன் (ஆகிய), பான் தனது-(ஞாந) இறைவனது, அரும்-
 அரிய, பணி-(ஏவ லாதி)பணிவிடைகளை, மேல்-(சிரசின்)மேல், கொள்
 (உகித்துக்)கொள்ளுதி, ஊழ்-(அஃது இன்றிப்)பழ வினை, வழி-
 படியே, நேரும்-வந்து பொருந்துகின்ற, பிறிது-(உனக்கு இன்று
 எமையாத) வேறு, தொழில்-(சத்) கருமங்கள், அடையினும்-செய்ய
 நேரினும், நெஞ்சமே-மகமே! எல்லா உயிர்க்கும்-(அக் கருமங்களால்

கொலை உராமல் சராசரமா புள்ள) உயிர்கள் அனைத்திற்கும், பேர்பெரிது (ஆகிய), இதம்-இனிமையை, செய்வித்திடு(இவ்வுடம்பாற்) செய்வி, ஞை-(அவ்வணம் செய்தல் அன்றி) தூர்நாற்றம், கெழும்-பொருத்திய, மலம்-மலங்கள் (நிறைந் துள்ள), பிணக்கு-(இவ்வுடம் பாகிய) பிணத்துக்கு, இதம்-இனிமை, செய்யேல்-செய்யற்க(ஈ என்று விவேகம் கூறிற்று) ஏ-று.

கெழுமல்-பொருத்துதல்.

(இ-பு.) வைத்திடு, செய்வித்திடு, இடு-இரண்டும் பருதிப் பொருள் விசுதிகள். பான் நனது-தன்-சாரியை. அடையினும்-உம்-எதிர்-மறை. நெஞ்சமே-விளி. பிணக்கு-பிணத்துக்கு என்பதன் அத்துச் சாரியை குறைந்த நின்றுது. செய்யேலே-ஏ-ஈற்றைச்.

(சித-ரை) தேரினீர் வுடல் சமாதியி லைசுவறச் சித்திர தீபம் போற் சார வைத்திடு ஏ-து,— செய் தொழிலை விசாரிக்கு ம்-தது இவ்வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்ட தீபம் போல ஞான சமாதியில் அனை வின்றி ஆதரங் கட்டு ம்லக்களைத் தோஷம் பொருந்த வைக்குதலைச் செய்,

அஃ தில்லையேற் குரு பான்நன தரும் பணி மேற்கொள் ஏ-து,— அஃது தீன்றாயிற் குரு வாகிய ஞான பானது அரிய வேவற் பணி விடைகளைச் சொசில் வகித்துக் கொள்ளுதி,

சேரு மூழ் வழி தொழில் பிறி தடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க் கெல்லாம் பே ரிதஞ் செய்வித்திடு ஏ-து,—அஃ தின்றி வந்து பொருத்துகின்ற பழ வினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற் கருமங்களைச் செய்தி மெயினும் நெஞ்சமே அக் கருமங்களாற் கொலை வாராது சராசரமா புள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் பெரி தாய இனிமையை இவ்வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச் செய்,

முடை கெழு மலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே எ-து,—அங்கனம் செய்த லன்றி முடை நாற்றம் பொருந்திய மலங்கள் சிறைத் துள்ள இவ் ஷடம் பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஏவற் பணிவிடையைச் சிரசிற் கொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க் கெல்லா மென்ற பொதுமையால் அசுர ஷயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல்—பிரம ஞானம், குருபான் பணி செய்தல்—ஈசுர பக்தி, சீவர்களுக்கு இதஞ் செய்வித்தல்—சீவ கருணை, உடம்பிற்கு இதஞ் செய்யா தொழிதல்—பாச வைராக்ஷியம், ஆய இந் நான்கும் இதனுட் காண்க. “இவ் ஷடல் சமாதியி லசைவற” என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவ ராயர் அடங்கண் முறை, “செவ்வே யுடலுஞ் சிரமும் க முத்துமுற, வெவ்வா தநத்திவ் ருந்தவர்க்குங்-கைவந்தால், வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ, ராதக மென்பதது.” (அயிர்த சாரம்), “குரபான் றனதரும் பணிசெய்” என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவி லொடுக்கம், “உடற்குயிர் போற் கட்கிமைபோ லூசிதூ லொத்து, விடிற்புலிநீ பாம்பினில்வீழ் வாரக்காஞ்சுடர்ச்சடினும், வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா, நேழைக்கா காததி து.”, (1-15) “உயிர்க் கெல்லாம் பேரிதஞ் செய்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார், “அறிவினா னொருவ துண்டோ—பிரிதினோய், தன்னோய் போற் போற்றுக்க டை.” (32-5), “முடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம், “பொத்தை யூன்சவர் புழுப்பொதிக் துளுத்தசம் பொழுகிய பொய்க்குரை, யித்தை மெய்யெனக் கருதிரின் றிடர்க்கடற் சுழித்த லைப் படுவேனை, முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பலனத்தின் முழுச்சோதி, யத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிகயங் கண்டாமே.” (அதிசயப் பத்து 17) மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

29. செய்யு நந்தோழி லீந்தோழி லியாமுமச் சிவனது
வடிவேன்றே, யைய மற்றண ராதியா நெனுஞ்செருக்
கடைத்துநா டோருநெஞ்சே, நைவ தென்னை பஞ்சகோ
சங்ஸு நாமல வேனுவண்மை, கையி லாமல கம்மென
வனக்கியான் கழறியுந் தெளியாயே.

(பக உரை) செய்யும்-செய்யாக்கின்ற, நம்-நம் முடைய, தொழில்-தொழில்கள் (பாடி), ஐந்து-(சிவனது சிருஷ்டி முதலிய) பஞ்ச, தொழில்-சிருதயங்களையாம்(என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, யாம் செய்யும் தொழில்கள் அவன் செய்யும் தொழில்கள் எங்ஙனம் என்று மதம் கேட்ப), யாமும்-(அதற்கு, சிவனது அஷ்டபூர்வச்சத்தில் யாம் ஒன்றாதலின்)யாமும், அச்சிவனது-அச்சிவனது, வடிவு-அங்கம் (தானே), என்று-என, ஐயம்-சந்தேக (விபரீதங்கள், அற்று-தீன்றி, உணராத-கிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளாது, யான்-(அச்சிவனை விட வே ருன அகங்காரம்) யான், எனும்-என்கின்ற, செருக்கு-மயக்கத்தை, அடைந்து-மருவி, நாள் தோறும்-எப்போதும், நெஞ்சே-மனமே!, நீ-நீ, நைவது-மெலிவது, என்னை-ஏன், பஞ்ச-(மாயா காரிய மாகிய அந்நமய முதல் ஆறந்த மயம் ஈ ராகச் சொல்லப்பட்ட) ஐந்து, கோசங்களும்-கோசங்களும் (உறைகளும்), நாம்-(இவற்றைக் கடந்திருக்கின்ற அறி வாகிய), யாம், அல-அல்ல, என-என் றுள்ள. உண்மை-யதார்த்தத்தை, கையில்-(உள்ளங்) கையில், ஆமலகம்-மெல்லிப் பழம், என-போல, உனக்கு-(பிரத்தியக்ஷ மாக)உனக்கு, யான்-நான், கழறியும்-(யதார்த்த உபதேச மொழி களால்) கூறியும், கெளரியம்-(நீ) தெளிந்திலாய், (இது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

அந்ந மயம்-பிராண மயம், மனோ மயம், விஞ்ஞான மயம், ஆறந்த மயம் என்பன பஞ்ச கோசங்களாம்.

(இ.பு.) உணராதது + யான் — உணராதியான், தொழில் + யாரும் — தொழிலியாரும். இ - இரண்டும் - சாரிபைகள். யாரும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது (அட்ட மங்கல மூர்த்தத்தில் ஏதே ன்றி என, ஏனை ஏழையும் அவாவி) நின்றலின் என்றே-ஏ-தேற்றம். னும்-இடைக் குறை. நாடொறும்-தொறும்-காலப் பன்மை குறித்த இடைச் சொல். நெஞ்சே-வீளி என்னை-என்ன என்பதின் விகாரம், கோசங்களும்-உம்-முற்று. எஞ்செய்யா வென் வாய்ப்பாட்டு விதி யினை பெச்சம். நினை-இடைக் குறை. ஆக் கொண்டி-ஆ-ஆக என்பதன் கடைக் குறை. கொண்டும்-உம்-உயர்வு சிறப்பு. செய்கென்-உடன் பாட்டு எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு-சாரியை. சாவனே-ஒ-வினா. எனல்-எதிர் மறை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. என்னல் என்பதன் இடைக் குறை. இலை-இல்லலை என்பத னிடைக் குறை. வீடே-ஏ-நற் றகை.

(சிந்-ரை) செய்யுந் தொழில்லைத் தொழில் எ-து,—செய்யா சின்ற நமது தொழில்க ளியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய ஹைத் தொழில்களே யா மென்று விவேகங் கூற, அதற் கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அஃன் செய்யுந் தொழில்கள் எங்கனமா மென்று மறங் கேட்ப,

யாரும் மச் சிவனது வடி வென்றே ஐயம் மற்றுணரா தியா நெனுஞ் செருக் கடைத்து நா டொறு நெஞ்சே ஹை தென்னை நீ எ-து,—அதற்குச் சிவனது அஷ்ட மூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாரும் அச் சிவனது அங்கத் தானே பென்று ஐயத் திரிவுக ளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக் கொள்ளாது அச் சிவனை விட வேறி யா மென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப் போதும் நெஞ்சமே நீ மெய்வது என்னை,

பஞ்ச கோசங்களு நா மல வெனு லுண்மை ஹய் லாமல கம் மென லுனக் கியான் கழறியுந் தெளியாபே எ-து,—

மாயா காரிய மாகிய அந்ந மய முதல் ஆரந்த மயம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச கோசங்களும் இவற்றைக் கடந்திருந்த அறி வாகிய பாம் அன் றென்று உண்மை யாகிய உபதேச மொழிகளால் உள்ளங் கை நெல்லிப் பழம் போலப் பிரத்தி யகூ மாக உனக்கு யான் தெளியக் கூறியுந் தெளிந்திலாட், இது என்னை மென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-று.

உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழி வென்பது அறிக. பஞ்ச கோசங்க ளாவன,— அந்ந மய கோசம், பிராண மய கோசம், மனோ மய கோசம், விஞ்ஞான மய கோசம், ஆரந்த மய கோசம் என்பவையா மெனக் கொள்க. உண்மை மென்பது உண்மை யாகக் கூறிய உபதேச மொழி கண்மே னின்றது. இதற்கு உதாரணம்: அறிவாரந்த சித்தியார், “அண்ண மயக்கொண்டே டீத்தவு டல்களு மாயிழையுப்” பின்னமு டன்வரு பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருவகின், மன்னு நடை திரை சூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டுந், துன்னு மறிவில ளான்மாலி துடென்று சொல்லுவரே.” (7-3) எ-ம், “ஊசமு டலி னு டல்கின்ற காற்றையு ணர்வென்பரே, யேசுமு நக்கத்தி யங்கியு மங்கறி டேதமற்று, வீசும்பி ராணனை யான்மாவ லவென்று வேதஞ்சொல்லும், பேசும னிதர்பொ ருளறி யாமறபி தற்று வரே.” (75) எ-ம், “தனக்கும னதுச லித்ததென் றேசொல் லித் தானிருந்த, முனக்குவி சாரமுண் டாயிற்சொல் லென் றிக்கு வந்துகின்று, மெனக்கிங்க றியவொண் ணுதென்று சொல்கின்ற வேழைக்கடா, நினைக்கத்த னக்கறி வில்லாம நத்தைநி லையென்பதே”. (77) எ-ம், “இணக்குந் வருண மெய்துயிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர், வணக்கும் விஞ்ஞானம யம்பொரு ளென்றம தியின்மைபோற், பிணக்குநி லைவிட்டுக் கேளாய் டி ஹையின்று பின்னமறக், குணக்குநி யின்றியி ருக்குமான் மாவென்று கூறிடுமே.” (79) எம், “சேருஞ்சு கம்பொரு

என்றனை துக்கஞ்செ நியும்பொழு, தாருஞ்சு சதுக்க மகிய
 ஓகிலை யன்றிமறை, தேருநீ ரதிச யாகநத பேசினச உற்ற
 பொருள், கூதுநி லையைய நியார முசுகக் கொள்ளுதே”
 (81) எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (29)

30. தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
 றிரோபவிக் குதறேகம், விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங்
 கிதாகித மேவுத றித்தோற்ற, முளசி ருட்டியே லம்பைநோ
 தலினுன்னே யும்பிற ரையுநாடித், தளர்வ தும்மகிழ் வது
 மடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே.

(பத உரை) உயிர்க்கு-உயிர்களுக்கு, தெளிவு-யா தோர்
 முன்னிலையால்) தெளிவு (வருமாயினும் அது) அரன்-சிவன்,
 விளக்குதல்-அதுக்கிரகம் பண்ணுதல் ஆம், மயக்கு-அலைகளுக்கு
 யா தோர் முன்னிலையால்) மயக்கம்(வருமாயினும்) அது, அவன்-
 அச் சிவன், திரோபவிக்குதல்-திரோபாவஞ் செய்குதல் ஆம்
 (திரோபாவம்-மறைப்பு), தேகம்-சரீரம், விளிவை-யா தோர் முன்
 னிலையால்) நாசத்தை, உற்றல்-அடைதல், சங்காரம்-(அவனது,
 சங்காரம் ஆம், இத அகிதம்-சுக, துககங்களை, மேவுதல்-பொருத்
 தல், இங்கு-இவ்விடத்து, திதி-(அவனது) திதிஆம், தோற்றம்-உத்
 பத்தி யாதோர் முன்னிலையால் அஃது), உள சிருட்டி-(அவனுக்கு)
 உரித் தாயுள்ள சிருட்டி ஆம், ஏல்-(இங்ஙனம் கூறிய முறையே.
 சடசித்துக்கள் எல்லாம் இரு வினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது
 பஞ்ச கிருத்தியத்தின்படியே) நடக்குமானால், அம்பை-அவன்
 செய்த பஞ்ச கிருத்தியங்களை காடாது, எந்தவன் இருக்கப்,
 பாணத்தை, கோதலின்-(குறித்து) வருத்துதல் போல், உன்னையு
 ம்-(யான் செய்தேன் என்று) உன்னையும், பிறரையும்-(பிறர்
 செய்தா ரென்று) அந்நியரையும், நாடி-கருதிக் கொண்டு, தன்
 வதம்-(துன்பம் வந்தது என்று) வாட்ட முறலும், மகிழ்வதம்-

சகம் உத்தத என்று) பூர்ப் புறலும், அடைந்து-பொருந்தி, உள்ளமே-நெஞ்சமே, சம்பவ-சிவனது திருவடியை, மறந்தாய்-அயர்ந்தனை (அஃது என்னை என்று விவேகம் கூற்றிற்று.) எ-று.

(இ-பு) உற்றல்-உறல் என்பது இன் னோசை குறித்து அங்ஙன விகாச மாயிற்று. இத + அகிதம் = இதாகிதம் வட மொழித தீர்க்க சந்தி. நோதலின்-இன்-உவம உருபு. உனை-இடைக் குறை. உனையும் பிறரையும் தளர்வதும் மகிழ்வதும்-உம் நான்கும் எண்ணுப் பொருளன். உள்ளமே-விளி. மறந்தாயே-எ-சுற் றசை.

(சித-ரை) தெளிவு யிர்க் கான் விளக்குதன் மயக் கவன் றிரோபவிக்குதல் எ-து,—உயிர்களுக் கியா தோர் முன்னிலையால் தெளிவு வருமாயினும் அஃது சிவன் அதுக்கிரகம் பண்ணுதல், அவைசளுக்கு யா தோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,

தேகம் வினிலை யுற்றல் சங்காரம் எ-து,—தேக நாசத் தை யடைதல் யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,

இங் கிதாகித மேவுத நிதி எ-து,—சக துக்கங்களைப் பொருந்த இவ் விடத்து யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது நிதி,

தோற்ற முன சிருட்டியேவ் எ-து,—உற்பத்தி யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக் குள்ள சிருஷ்டி, இங்ஙனங் கூறிய முறையே சட சித்துக்க ளெல்லாம் இரு வினைக் கிடாக நடத்தும் அவனது பஞ்ச கிருத்தி யத்தின்படியே நடக்குமானால்,

அம்பை நோதலி னுன்னையும் பிறையு நாடித் தளர்வ
தும் மகிழ்வது மடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே எ-து,—
அவன் செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவ
னிருக்க அம்பை நோவது போல் யான் செய்தேன் பிறர்
செய்தா ரென்று உன்னையும் பிறையுங் கருதிக் கொண்டு
தன்பம் வந்த தென்று வாட்டமுஞ் சகம் வந்த தென்று
பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திரு வடியை மறந்தார்
அஃது என்னை யென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

அம்பை நோதலி வெனவே எய்தவ வென்பது வருவிக்
கப்பட்டது, அவன் அவன் அது வென்னு மூன்றாம் பிறர்
என்பதனுள் அடங்கு மாதலிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற்
றினா போற் சக துக்கம் ஓய் வின்றி வருதலால் அவற்றைச்
சம பாவனை பண்ணாது வேறு பிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவை
மய மாதலே யன்றித் திரு வடியை கினைக்கக் கூடாமலிற்
சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப் பஞ்ச
கிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அதுக்கிரகமும், திரோபாவமும்,
உடம்பினிடத்துச் சங்காரமும், திதியுஞ், சிருஷ்டியும், வரு
மாலும், அதுக்கிரகத்திலும், இத்த் திதியிலுஞ், சிருஷ்டியிலும்,
இன்பமும், திரோபாவத்திலுஞ், சங்காரத்திலும், அகிதத் திதிய்:
லும், துன்பமும், வருமாலும் காண்க.° இதற்கு உதாரணம்
திரு வாசகம். “நாவிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே
யாட்கொண்டாய், மாயப் . பிறவி யுன்வசமே வைத்தித் திருக்கு
மதுவன்றி, யாயக் கடவே னானோதா வென்ன தோலிங் கதி
காரங், காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்
ணாதலே”. (குழைத்த பத்து 8) மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க. இப் பாட்டாற் சிவனது பஞ்ச கிருத்தியத்தை நாடி
திரு வினையும் நீ ன்கு தற்கு உபாயக் கூரிய வாறு
காண்க.

31. மறைத்த ஸ்ரீநீலத் தலஞ்செயு மாணவ மாயை
நின் றவைதம்மைத், துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெ
னச் சொல்வரத் துறவெய்தக், குறித்தி டிற்பா பத்தினூ
கத்தினூர் கூடும் றவைநெஞ்சே, நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி
னமறி நின்றமற் றென்றோமே.

(பத உரை) ஆணவம்-ஆணவமும், மாயை-மாயையும், நின்று.
(கமது உள்ளே எக் காலமும்) நின்று, மறைத்தலும்-(கேவல மாய்)
மறைத்தலையும், நினைத்தலும்-(சகல மாய்) நினை ஶ்ரீபுத்தலையும்,
செயும்-(முறையே) செய்யாநிற்கும், அவைதம்மை-அவ் விரண்டை
பும், துறத்தலே-நீததலே, இரா-இரவும், பகல்-பகலும், அகல்-நீக்கிய,
வீடு-மோகும், என-என்று, சொல்வர்-(பெரியோர்கள்) சொல்லு
வார்கள்(என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இவ் வாணவமும், மாயை
பும் துறத்தற்கு உபாயம் எங்கனம் என்று மகம் கேட்பு,) அத்
துறவு-(அதற்கு,) அவ் விரண்டன் நீக்கத்தை, எய்த-(நீ) அடைய,
குறித்திடில்-கருதினையாயின், பாபத்தி-உயர் பக்தி, ஞானத்தினால்-
உயர் ஞானம் ஆகிய இவைகளினால், கூடும்-(அவற்றின் நீக்கம்)
கைகூடும், கெஞ்சமே-மகமே, அவை-அகத்தப் பாபத்தி பா ஞானக்
கள் (யாவை எனின்), கம்-(எல்லாம் சிவன் செயல் என நாடி)
கமது, செயல்-செய்கை, அறில்-அற்றுப்போமாயின், நிறத்த-
(அதுவே) நிறந்து விளங்காநின்ற, பக்தி-(பா)பக்தி ஆம், நாம்.
(இப் பா பக்தியினால் கமது செயல் அற்றோம் என்று கருதும்)
போதம், அறில் - அதுமாயின், நின்ற - (அதுவே எஞ்சி) நின்ற,
மற்று ஒன்று ஆம்-பிறி தொன் றாகிய பா ஞான மாம் (என்று
விவேகம் கூறிற்று.) எ—து.

(இ-பு) நினைத்தல்-தன் வினை. அது மகத்தின் தொழில்.
அதனை நினைப்பித்தவாய் மாயையின் தொழிலாக்கற்கு (ஆணவத்
தொழிலாய் மறைத்தல் (பிற வினை) போல,) நினைப்பித்தல்

சுணப் பிற வினை யாக மாற்றி அர்த்தங் கொள்க. உறைத்தலும், நீனைத்தலும்-உம் இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. ஆணவ மாயை, இராய் பகல், பர பக்தி பர ஞானம் இவை மூன்றும் உம்மைத் தொகைகள். அவை தம்மை-தம்-சாரியை. துறத்தலே-ஏ-தோற்றம். அகல் வீடு-வினைத் தொகை. என-என்ன என்பதன் விகாரம். மற்று-அசை நிலை. நெஞ்சமே-விளி- மற்று-பிறி தென்னும் பொருட்டாய் இடைச் சொல். ஒன்றாமே-ஏ-ஈற் றசை.

(சித்-ரை) மறைத்தலும் நீனைத்தலுஞ் செய மாணவ மாயை நின் றவை தம்மைத் துறத்தலே யிராய் பக லகல் வீ டெனச் சொல்வர் எ-து,—நம துள்ளே எக் காவழம் நின்று கேவல மாய் மறைத்தலையுஞ் சகல மாய் நீனைத்தலையுஞ் செய்யா விற்கும் அவைகளுக்குக் காரண மாகிய ஆணவமும், மாயையும், அவ் விரண்டையும் நீத்தலே இரவும் பகலும் நீங்கிய வீ டென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவாங்க னென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இவ் வாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு உபாயம் எவ்வள மென்று மனங் கேட்ப,

அத் துற வெய்தக் குறித்திடில் பரபக்தி ஞானத்தினாற்
கூடும் எ-து,—அதற்கு அத் துறவினை நீ அடையக் கருதினை
பாயிற் பர பக்தி பர ஞானத்தினால் அத் துறவு கைகூடும்,

மற் றவை நெஞ்சே நிறத்த பக்தி கஞ் செய வறி ஞ
மறி னின்ற மற் றென்றாமே எ-து,—நெஞ்சமே அந்தப் பர பக்தி
பர ஞானங்கள் யாவை யெனின், சிவன் செயலை நாடி நமது
செயல் அதுமாயின், அதுவே விளங்காநின்ற பர பக்தி; இப்
பர பக்தியினால் நமது செய வற்றோ மென்று கருதும் போதம்
அதுமாயின் மேற் சொல்லப்பட்ட பர ஞானமா மென்று விவே
கங் கூறிற்று, எ-து.

தற் செயல் அதுதற்கு மேற் பக்தி யில்லாமையாலும், தற் போத மதுதற்கு மேல் ஞான மில்லாமையாலும், பா பக்தி யென்றும், பா ஞான மென்றும் கூறப்பட்டன. இத்தற்கு உதாரணம்: கந்த ரலங்காரம். “அராப்புனை வேணியன் செயருள் வேண்டும விழ்த்தவன்பாற், குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடியவைவர், பராக்கரல் வேண்டும ஈழம்ப னைப்பறல் வேண்டுமென்றா, லிராப்பக லற்றவி டத்தேயி ருக்கையெ ளிதல்லவே.” (74) எ-ம், திரு வாசகம்: “பக்தி லிலையிற் படுவோன் காண்க.” (அண்டப் பகுதி 42) எ-ம், திரு வம்மாலை. “தற்போத மற்றிடந் தற்பா மம்மாலை.” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப் பாட்டால் ஆணவமும், மாயையும் நீக்குதற்கு உபாயக் கூறிய வாறு காண்க.

(31)

32. ஒன்று நஞ்செய லில்லைநெஞ் சேயிவ ணோர் மய லதனாலே, சேன்று சேன்றுவெம் பவக்துடன் பூழ் கினஞ் செறிமய லேதேன்ன, நன்று நீலிநா வினையிநு வினையையு நான்செய்தே னெனுமான, மேன்ற றிந்திம தோன்றையு மாற்றினை யெனினுனக் கிணையாரே.

(பத உரை) நெஞ்சே-மனமே, நம்-(உண்மை யாகப் பார்க்கு ம்)டத்துச் சிவன் செயலே யன்றி) நமது, செயல்-செய்கை, ஒன்றும்-ஒன்றாயினும், இல்லை-இன்று என்று(விவேகம் கூற,அதற்கு, நமக்குச் செயல் இன்று என்பதற்கு ஏது என்னை என்று மனம் கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பால் சுதந்தர அறிவு இன்மையாலும், கருவிகள் சட மாகையாலும், நம்மையும், கருவி களையும், கட்டித், தற் சுதந்தர அறிவினை புடைய சிவன், எனது அருளால் இயக்க, யாம் இயக்குதலின், எமக்குச் சுதந்தரக் கொள்கை இல்லை - - - - - விவேகம் கூற, அதற்கு

இக்கனம் அச் செயல் அற்று இருப்ப, எழு வகைப் பிற
விகளும் ஏமக்கு வந்தது என்னை என்று மநம் கேட்ப,)
இவண்-(அதற்கு) இவ் விடத்து, ஒர்-ஒரு, மயலதனாலே-மயக்கத்
தினாலே, சென்று-போய், சென்று-போய், வெம்-கொடிய,
பவ-பிறவி(ஆகிய), கடல்-(துக்க) சாகரத்தில், மூழ்கினம்-மூழ்கி,
னேம் (யாம் என்று விவேகம் கூற), செறி-(அதற்கு, ஒரு
மயக்கத்தாலே பிறவிச் சாகரத்திலே மூழ்கினோம் என்று கூறி
னீர். இக்கனம்) பொருந்திய, மயல்-அம் மயக்கம்(ஆவது)-
ஏது-யாது, என்ன-என்று(மநம் கேட்ப), நீ-(அதற்கு) நீ, நன்று
செய்வனே, வினாவின்-கேட்டனை, இரு வினையையும்-(நன்று நீது
ஆகிய) இரு வினைகளையும், நான்-யான், செய்தேன்-ஆற்றினேன்
(பிறர் ஆற்றினர்), எனும்-என்று கருதும், மாநம்-(உனது) அபி
மாகமே, என்று- (அம் மயக்கம்) என்று, அறிந்திடு-உணர்ந்து
கொள் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு அந்த அபிமாகம்
தான் யாது என்று மநம் கேட்ப, அதற்கு நீ, பிறர்க்கு நன்று
நீது செய்த விடத்தும், பிறர் உனக்கு அவைகளைச் செய்த
இடத்தும், நீ செய்த நீதினையும், பிறர் செய்த
நன்கினையும், சிவன் செய்வித்தான் என்று கூறி, நீ செய்த
நன்கினையும், பிறர் செய்த நீதினையும், நான் செய்தேன்,
பிறர் செய்தார் என்று அபிமாகித்து, விருப்பு வெறுப்பு
அடைத்தனை யாகலின், நீ செய்த நீதும், பிறர் செய்த
நன்கும், முன்னர் சிவன் செயல். என்று கூறியதும்-
உனது அபிமாகமே யாயிற்று. ஈது-(உனது அபுத்தி பூர்வக
மாய் வந்த நீதினையும், புத்தி பூர்வக மாய் வந்த நன்கின
யும், பிறரால் உனக்கு வந்த நீது நன்குகளையும், சிவன்
செயலாய் நாடி, நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமாக
மாகிய) இது, ஒன்றினையும்-ஒன்றையும், மாற்றின-நீக்கின,
எனின்-ஆனால், உனக்கு-உனக்கு, இனை-உவமை, யார்-யாவர்
உளர் (ஒருவரு மிலர் என்று விவேகம் கூறிற்று,) ஏ—று,

(இ.பு.) ஒன்றும்-உம்-முற்று. நெஞ்சமே-விளி. மயவத னுலே-அது பகுதிப் பொருள் விருதி. அன்-சாரியை- ஏ அசை நிலை. சென்று சென்று-தொழில் பயில்வுப் பொருளில் வந்த அடுக்கு. பவக் கடல்-ஈண்டு பவத்தைக் கட லாக உருவகிச் கின்றார். வினைமையும்-உம் முற்று. எனும்-இடைக் குறை. மாதம்-முதற் குறை. ஈது-கீண்ட சுட்டு. ஒன்றையும்-உம் முற்று. எனின்-இடைக் குறை. யாரே-ஏ ஈற் றசை.

(சித-ரை) ஒன்று நஞ் செய வில்லை நெஞ்சே எ-து,— நெஞ்சமே உண்மை யாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலே யன்றி நமது செய லொன்றாயினும் இன் நென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நமக்குச் செய லின்றென்பதற்கு ஏது வென்னை யென்று மநம் கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தர வறிவு இன்மையாலும், கருவிகள் சட மாகையாலும், நம்மொழுங் கருவிகளொழுங் கூட்டித் தற்சுதந்தர வறிவினை புடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்க யாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செய லின் நென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் செயவந் திருப்ப எழு வகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மநங் கேட்ப.

இவ ணோர் மய வதனாலே சென்று சென்று வெம் பவக் கடன் மூழ்கினம் எ-து,—அதற்கு இவ் விடத்து ஓர் மயக்கத்தினாலே போய்ப் போய்க் கொடிய பிறவி யாகிய சூக்க சாகரத்தில் மூழ்கினேம் யா மென்று விவேகங் கூற.

செறி மய லே தென்ன எ-து,—அதற்கு ஓர் மயக் கத்தாலே பிறவிச் சாகரத்தில் மூழ்கினோ மென்று கூறினார். இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்க மாவ தியா தென்று மநங் கேட்ப.

நன்று நீ வினாவின் யிரு வினையைப் நான் செய்தே கொது
மாக மென் றறிந்திடு எ-து;—அதற்கு நீ நன்று வினாவின்; நன்று
நீ தாகிய விரு வினைகளையும் நான் செய்தேன் பிறர் செய்தா
ரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம் மயக்க மென்று
அறிக்கிடுதி யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அந்த அபிமானத் தான்
யாதென்று மறங் கேட்ப, அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று நீது செய்த
விடத்தம், பிறருளக்கு அவைகளைச் செய்தவிடத்தம், நீ செய்த
நீதினையும், பிறர் செய்த நன்கினையுஞ் சிவன் செய்வித்தா
னென்று கூறி நீ செய்த நன்கினையும், பிறர் செய்த நீதினையும்.
நான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று அபிமாகித்து, விருப்பு
வெறுப்பு அடைந்தனை யாகவின், நீ செய்த நீதும் பிறர் செய்த
நன்கும், முன்னர்ச் சிவன் செய வென்று கூறியதும் உமது
அபிமாகமே யாயிற்று,

ஈ தொன்றையு மாற்றினை யெனின் னுனக்கினை யாரே எ-து;—
உனது அபுத்தி பூர்வக மாய் வந்த நீதினையும், புத்தி பூர்வக மாய்
வந்த நன்கினையும், பிறரால் உனக்கு வந்த கன்கு நீதினையும்,
சிவன் செய லாய் காடி, நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமாக மாகிய
இது ஒன்றையும் நீக்கினை யானால் உனக்கு உவமை யாவ ரென்று
விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

நான் செய்தேன் என்பதனாலே பிறர் செய்தா ரென்பது
வருவிக்கப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: மெய்மொழி. “தானவா
தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே, யானெலாஞ்
செய்தே நென்னு ஞாகமஞ் ஞாக மத்தா, லீனமாய் வினைய்
ரண்டா யிருவினை யாஹு டம்பா, மூணமா முடம்பா ஹதா மூழின
லாகா துண்டோ.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்
பாட்டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமாகம் ௭ தென்று
அறிவித்த வாறு காண்க.

(32)

[அபுத்தி பூர்வக மாயச் செய்த தீநீனையும், புத்தி பூர்வக மாயச் செய்த நலிகீனையும்; பிறர் செய்த நலிகீனையும், சிவன் செயலாகக் காண்கின்றேன். பிறர் செய்த தீநீன இங்ஙனம் காணல் கூடாது எனின் மதந்தைப் பார்த்து விவேகம் மேற் கூறுகிறது]

33. இணையின் ஞாபு ரணமுழு துணர்ந்தமைத் திட்டவா றலதிங்கே, யனைவு ருதொரு தீதேமக் கவன்றி ன்ரந்தப் பவர்கேஞ்சே, பனைகொ டாவர மாநயின் மையி னுருப் பற்றினின் நிலகொல்லோ, வனைவு ருதுடற் காவல்கை விதேயு முள்ளவா விடாதேன்றே.

(பத உரை) இணையில் — ஒப்பற்ற, ஞாநம்) — ஞாந சொருபி யாகிய, பூரணன்—எங்கும் நிறைந்த சிவன், முழுதும்—(தாம் செய்த வினைகள்) எல்லாவற்றையும், உணர்ந்த—(ஒருங்கு) அறிந்து, அமைத்த—(அவ் வினைகளுள் இன்ன காலத்தில் இன்ன வினையை அறபவிக்கப் பண்ணுவது என்று) வருத்து, இட்ட—நக்த, ஆற—விதம், அவத—அன்றி, இங்கு — இவ்விடத்து, எமக்கு — (பிறர் ஒருவரால்) நமக்கு, ஒரு—ஒர், தீது—கேடு, அனைவுருது—வந்து அடையாது (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, செருட்டி முதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளாற் றான் எமக்கு ஒரு தீது உருதோ என்று மதம் கேட்ப, அச் சிவன் யாவர்க்கும் மிக்கா னாகலின், அவனை யன்றி இவரால் ஒரு தீது செய்யக் கூடாது. அங்ஙனம் மிக்கா னாயினும், அவன் அறியாது இவரால் தீது செய்யக் கூடாதோ என்னின், இயற்கை ஞாநத்தை யுடைய னாகலின், அச் சிவன் அறியாது அது இவராற் செய்யக் கூடாது. அவன் அறி பாது இவராற் செய்யக் கூடாதாயினும், இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன் வந்த தடுப்பானே என்னின், பரிபூரணன் ஆகலின் அவனை — பூர் இருத்தற்கும், செய்தற்கும், இடமே யில்லை. ஆனால்,

அச் சிவனையே உபாசனை பண்ணித் தீது உறுது தடுத்தல் கொள்
வேன் என்னின், சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கு அளவும்
வினைகளை எல்லாம் அவனே ஒருங்கு உணர்ந்து அமைத்தா னாகலின்,
அவனை உபாசித்தாலும், அதனைத் தடுத்தல் கூடாது), அவன்—
(ஆகலின், இணையின் ஞான பூணன் ஆகிய) சிவனே, தரின்—(எம்
தீ வினைக்கு ஈடு ஆக எமக்கு ஒரு தீது) தருவான் எனின், ஆர்—
(அதனை) யாவர், தடுப்பவர்—நீக்கிக் கொள்வார், நெஞ்சே—(நீ
சொல்லுதி) மனமே (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது
உண்மை, இங்ஙனம் அறிந்தாலும், தேகத்தோடு ஒற்றுமையா
யிருத்தலின், இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனம் என்று
மகம் கேட்ப.), பனை — கோடுகளை, கொள்—தாங்குகின்ற,
தாவரம்—(மா முதலிய) அசுர வயிர்கள், மாநம்—(தம் உடம்புகள்
போல்) அபிமானம், இன்மையின்—இல்லாததனால், உரு—(பழ
வினைப்படியே) அவ் வுடம்புகளோடும், பற்றி—கூடி, சின்னில
கொல்லோ—நிற்கவில்லையோ (அது போல நீயும்) ஊழ்—பழ வினை
யானது, உள்ள—(எவ் விதம்) உள்ளதோ, ஆ(து)—அவ் விதம்,
விடாது—(சுக துக்க மாகிய தன் பயனைத் தாராமல்) நீங்காது,
என்று—என்று (அறித்து), உள்—மகம், றைவுறுது—மெலிவுறுது,
உடல்—(உன்) உடம்பினை, காவல்—(பாது) காத்தலை, கைவிடுதி—
விட்டொளி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு.) அமைத்திட்ட - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி.
அவது - இடைக் குறை. இக்கே - ஏ - அசை சிலை. அனைவுறுது,
றைவுறுது - உது - துனை வினை. ஆர் - யாவர் என்பதன் விகாரம்.
தடுப்பவர் - தெரி சிலை வினைபா லீணையும் பெயர். நெஞ்சமே -
விளி. மானம் - முதற் குறை. இன்மையின் - இன் - ஏதுப்
பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. இவ் கொல்லோ - கொல் - அசை
சிலை. ஒ - வினா. கை விடுதி - கை - விடு - என்னும் பகுதிக்குத்
துணையாக வந்த ஒரு வகை விசேடணம். உள்ள வா - ஆ
என்பதன் கடைக் குறை. என்றே - ஏ - ஈற்றசை.

(சுத-ரை) இன்னவின் ஞாந பூணன் முழு துணாக் தமைத் திட்ட உர நல திங்கே யனைவுறு தொரு தீ தெமக்கு எ-து,—
 சமாந மன்மையினையும் இயற்கை ஞாநத்தினையும் உடைய பரி
 பூண னுகிய சிவன் நான் செய்த வினைக ளெல்லாவற்றையும் ஒருங்
 குணர்ந்து அப் வினைகளுள் இன்ன காலத்தில் இன்ன வினையை
 அதபவிக்கப் பண்ணுவ தென்று வருத்துத் தந்தவா றல்லது இவ்
 விடத்தப் பிற சொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந் தடையா தென்று
 விவேகங் கூற, அதற்குச் சிருஷ்டி முதலிய செய்யும் பிரமன்
 முதலிய கடவுளாற் றான் எமக்கு ஓர் தீது உறுதோ வென்று
 மகந் கேட்ப, அச் சிவ னியாவர்க்கு மிக்கா னாகவின் அவனை யன்றி
 இவரால் ஒரு தீது செய்யக்கூடாது, அங்ஙனம் மிக்கா னாயினும்
 அவ னறியாது இவரால் தீது செய்யக் கூடாதோ வென்னின்,
 இயற்கை ஞாநனை யுடைய னாகவின், அச் சிவன் அறியாது
 இவரார் செய்யக் கூடாது, அவ னறியாது இவரார் செய்யக்
 கூடாநாயினும் இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன் வந்து தடுப்
 பாரேனெ வென்னிற், பரிபூண னாகவின் அவனை விட இவ ரிருந்
 தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமே யில்லை, ஆனால் அச் சிவனையே
 புராசனை பண்ணித் தீ துறுது தடுத்துக் கொள்வே னெனின்,
 சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளை யெல்லாம்
 ஒருங் குணர்ந்து அமைத்த தாகவின், அவனை உபாசித்தாலும்
 அதனைத் தடுக்கக் கூடாது,

அவன் தரி னார் தடுப்பவர் நெஞ்சே எ-து,— ஆகவின்
 இன்னவின் ஞாந பூண னுகிய சிவனே தீவினைக் கிடாக எமக்கு ஒரு
 தீது தருவா னெனின், அதனை யாவர் நீக்கிக் கொள்வார் நீ
 சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் கூறி
 யது உண்மை, இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையா
 யிருத்தலின் இங்ஙனம் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙன மென்று
 மகந் கேட்ப,

பெண்கொடாவர மாள மின்மையி னுருப் பற்றி நின்றில்
கொல்லொ ள-து,—கோடுகள் தாங்காநின்ற தாலா ஷயர்கள் தமது
உடம்பகன் மேல் அயிமான மின்றி இருக்கவும் படி வினைப் படியே
தல் உடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,

உணைவுரு துடற் காவல் கைவிடுதி யூழாள்வா லிடா
தென்றே ள-து,—அது போல நீயும் உள்ளம் மெவிவுருது உள்ள
படியே படி வினை வருத லன்றி விடா தென்று அறிந்து
உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவா யென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ-து.

இனையி லென்பதை யாவர்க்கு மிக்கா னென்று கொள்க.
“முழுதுணர்ந் தமைத்திட்டவா” நென்பதற்கு உதாரணம்: சிவ
போக சாரம் “அமைத்த வினைக்கீடா வதுதிருமுஞ் செய்வ, தீமைப்
பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை - யுமைக்குரியா, நெல்லாம
றிந்தேயி பற்றுவுதந் தன்னடிமை, வல்லார்த மக்குணர்த்து
வான்.” (98) “உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா” மென்பதற்கு
உதாரணம்: (சந்தா மூர்த்தி) தேவாரம். “தேனைக் காவல் கொண்டு
விண்ட கொன்றைச் செழுந்தராய், வாளைக் காவல் கொண்டு
சின்னா ரதியா நெறிபானே, யானைக் காலி லானே பானே யன்னு
மலையானே, யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.”
(ஊர்த் தொகை 7) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (33)

[இன்னும் மந்தந்தினை உட்கி படுத்தித் தேகாபிமானம் விடல்
வேண்டும் என்று மேற் கூறுகின்றது.]

34. என்றும் வீட்டைந் தவரினு மாக்கயா னிறப்பை
விட் டகலாம், னின்றி தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே
நினைத்துனை யாக்கொண்டு, நன்று நீயிதற் கேன்செய்கேன்
சாவனோ நானென லிலையானு, லொன்று செய்மலக் குடிவிதி
லவாவைநீக் குமாபதி தகும்வீடே.

(பத உரை) வீடு—மோகத்தினை, அடைந்தவர்—பெற்றவர், என்றும்—எக் காலமும், இறுமாக்க — (மிக்க மகிழ்வால்) கிமிர்ந்திருக்க, நெஞ்சமே—(யாது ஓர் காரியம் நினைத்தாலும், அதனை எடைக்குக் கைவசம் ஆக்குகின்ற) மனமே, நினை—நினை, துணை ஆக) — உதவியாக, கொண்டும் — பெற்றும், யான் — நான், இறப்பை — (எக் காலமும் இத்த) மரிப்பை, விட்டு — விட்டு, அகலாமல்—தீங்காது, நின்று—நின்று, தலை—சிரசை, சாய்க்கலோ—வளைக்கலோ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, “நினைத்த துணையாகக் கொண்டும் (யான் தலைசாய்க்கலோ” என்று நியாய நிஷ்டராம் கூறினார். உனக்கு, “என்னால் ஆம் காரியம் யாது” என்று உன் வெறுப் போடு மனம் கூற, நன்று—நல்லது, நீ—நீ, இதற்கு — (இங்ஙனம் சொல்லும்) இதற்கு, என் — என்னை, செய்கேன் — செய்வேன், நான் — யான் (நான்), சாவனே — இறக்கட்டுமா?, எனல்—என்று (நீ) சொல்லற்க, இலை ஆனால்—(உடம்பின் மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடு மாற்றல் உனக்கின் றானால், ஒன்று—ஒரு (காரியம்), செய்—செய்குதி (நீ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அக் காரியம் யாது என்று மனம் கேட்பு), மலம்—(அதற்கு,) மலம் (நிறைந்த), குடில்—குடிசை (ஆகிய) இதில்—இவ் புடம்பின்கண் (வைத்த), அவாவை—ஆசையை, நீக்கு—(விட்டு) ஒழிப்பாய், உமாயதி—(இது செய்தியேல்) உமைச் சூப் பதி யாகிய சிவன், வீடு—(எமக்கு) முக்தியினை, தரும்—(தானே) தருவான் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ—று.

(இ-பு) என்றும் - உம் - முற்று. நின்று தான் - தான் - அசை நிலை. அடைந்தவர் - தெரி நிலை வினையா வினையும் பெயர். சாய்க்கலோ - ஒ - வினா. நெஞ்சமே - வினா. நினை - இடைக் குறை. ஆக் கொண்டு - ஆ - ஆக என்பதன் கடைக் குறை. கொண்டும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. செய்கேன் - உடன் பாட்டு எதிர் காலத் தெளி நிலை வினை முற்று. கு - சாரியை. சாவனே - ஒ - வினா. எனல் - எதிர் மறை எதிர் காலத் தெளி நிலை வினை முற்று. என்னல்

யன் தன் இடைக் குறை. இலை - இல்லை என்பத னிடைக் குறை.
வீடே - ஏ - ஈ - றை.

(சித்-ரை) என்றும் வீடடைந்தவ ரிதுமாக்க யா னிறப்பை
வீட்டகலாம னின்று தான் தலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்
துணையாக் கொண்டும் எ-து,—வீட்டினை அடைந்தவர் எக் கால
மும் இதுமாந்துகொண் டிருக்க யான் எக் காலமும் இந்த இறப்
பினை விட்டு நீங்காது கின்று தலைவிராக்கவோ, யா தோர் காரியம்
நினைத்தாலும் அதனை எனக்குக் கைவச மாக்குகின்ற நெஞ்சமே
நினைத் துணையாகப் பெற்று மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு
கிணைத் துணை யாகக் கொண்டும் யான் தலைசாய்க்கவோ வென்று
நியாய நிஷ்டாரைக் கூறினீர், உமக்கு என்ன வாக் காரியம் யா
தென்று உன் வெறுப்போடு மகக் கூற,

நன்று நீ யிதற் கென் செய்கேன் சாவனோ நா நெனல் எ-து,-
நல்லது நீ இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னை செய்கேன் யான்
முன் சாவனோ வென்று நீ சொல்லற்க,

இலையானு லொன்று செய் எ-து,—உடம்பின்மேல் அபிமானம்
ஒருக்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஓர் காரியஞ் செய்துதி நீ
யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு அக் காரியம் யா தென்று மகங்
கேட்ப,

மலக் குடி விதி லவாணவ நீக் குமாபதி தரும் வீடே எ-து,—
அதற்கு மல சிறைந்த குடிசை யாகிய இவ் வுடம்பின்கண் வைத்த
ஆசையை விட்டு நீங்குதி, இது செய்தியேல் உமைக்குப் பதி யாகிய
சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவா னென்று விவேகக்
கூறிற்று, எ-து.

வீடு ஊர்த்தவ முகமும் பிறப்பு அதோ முகமும் ஆகவின்
இதுமாக்க வென்றும், தலைசாய்க்க வென்றும், கூறப்பட்டன.
உடம்பின் மேல் அவா நீக்கின் அறிவு திரு வடிவைய நாமும், அங்கனம்

காடும் டோடூ வவன் வீடு கொடுத்தல். சித்த மாகவன், உடம்பத் தரும் வீ டேன்று கூறப்பட்டது. “வீ டடைந்தவ சிறுமாக” வென்பதற்கு உதாரணம்: திரு நாவுக் கரையார். “இதுமாந் திருப் பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றன் சிறுமாந்தி ருப்பன்கொலோ.” (அங்க மாலை 11) “குடி லீதி லவாவை நீ” கென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க, ஹற்றூர்க்கு டம்புமி கை.” (35-5) மற்றும் உருவனவற்றாத் காண்ட.

(34)

[தேக போகங்களில் அவா விரிந்தி யிருந்தந்த உபாயம் மேற் கூறுகின்றது.]

35. வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா விமலனி தலினம்பாற், கூடு மாயையை யெனதியா னெனவேணிக் கொள்வதென் பயமாசை, நாடு போழ்திவை சுழத்தியிற் புரந்தவ னெவனவ னாகவாதி, யூடு ழுழ்வழி புரப்பனென் னள்ளமே யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

(பத உரை) வீடு—(ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை, இவ் திருளை நீக்கி வீட் டின்பத்ததைத தால்வேண்டும் என்று யாம் கௌகிருக்கவும் தனது காரணம்பததால் எடுத்த) முக்தியினை, கூட்டுவான் — அடைவித்தற் பொருட்டு, குறித்து — (தன் திருவுள்ளத்) தெண்ணி, அதின்—அக் வீடு அடைதற் குரிய, நிமித் தம் ஆக—ஏதுவாக, விமலன்—கின்மல னாகிய சென், நதலின்— (மாயையில் தது காரண புவந போகங்களைக்) கொடுத்தலின், நம்பால்—(அதனால்) நம்மிடத்து, கடும்—(வந்து) பொருந்தும், மாயையை—அம் மாயை காரியங்களை, யான்—(தது காரணங்களை) யான் (எனவும்), எனது—(புவந போகங்களை) எனது, என— எனவும், என—கருத்திக் கொண்டு, பயம்—(இத் தேக போகங்கள்

கீடும் என்று) பயமும், ஆசை—(இவை திருக்க மென்றும் என்று) ஆசையும், கொள்வது — அடைவது, என் — என்ன, காடு— (உண்ண மாக) விசாரிக்கும், போழ்து—காலையில், இவை—இதேக போகக்களை, சுழுத்தியில்—(சீ அபிமானியாதிருக்கவும்) சுழுத்திக்கண், புரந்தவன்—(இடற்றை) பாதுகாத்த விற்றவன், எவன்—யாவன், அவன்—அவ் விற்றவனே, நனவு—சாக்கிர, ஆதிமும்—நனவுக ளுள்ளும், (சுழுத்தியிற் போல் சீ அபிமானியாதிருப்பனும்) ஊழ் வழி—பழ வினைப் படியே, புரப்பன்—(அவற்றை) பாதுகாப்பான், என்று—என (அறிந்த) உள்ளமே — உறஞ்சமே. உடல்—தேக (பாது காப்பை) கைவிட்டிருப்பான்—விட்டொழிந்திருத்தி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(தி-பு) அதி னிமித்தம்-ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை. இன் - சாரியை. சிமித்த மா - ஆ - 'ஆக' என்பதன் கடைக்குறை. தலன் - இன் - ஏதுப் பொருளில் உத்த ஐந்த னுருபு. என, என் - இவை இடைக் குறைகள். மாயை - மாயா காரியமாகக் கானமையின் காரண ஆகு பெயர். என் - 'என்ன' என்பதன் விசாரம். பய மாசை - உபமைத் தொகை. போழ்து - பொழுது என்பதன் விசாரம். புரந்தவன் - வினையா லணையும் பெயர். நன வாதிடும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உள்ளமே - விள். இருப் பாயே - ஈற்றை.

(சித-ரை) வீடு கூட்டுவான் குறித் ததி னிமித்தமா விவர விதவி னம்பாற் கூடு மாயையை எ-து, — ஆணவத்தால் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ் விருளை கீக்கி வீட்டின் பத்தைத் தால்வேண்டு மென் றியாக் கணாதிருக்கவும் தனது காரணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற் பொருட்டுத் திருவுளத் தடைத்து அவ் வீடு அடைதற்கு ஏது வாக நிருமல ஸகிய சிவன் மாயையில் தன காண புலன போகக்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் எம் மீட்டத்து வந்து பொருத்து மாயா காரியக்களை,

என திடா னென வெணிக் கொள்வ தென் பய மானை எ-து—
சுது காரணங்களை மாள் எனவும், புலந் போகங்களை எனது எனவும்,
சுருதிக் கொண்டு இத் தேக போகங்கள் நீங்கு மென்று பயமும்,
இவை விருக்கவேண்டு மென்று ஆசையும், நீ உட் கொள்வது
என்னை,

காடு போத் திவை சுழுத்திமற் பரத்தவ னெவனவ னன வாதி
நுதி மூத் வதி டாப்ப னென் றள்ளமே புடல் கைவிட்டிருப்பாயே
எ-து;—உண்டை யாக விகாரிக்குங் காலையில் இத் தேக போகங்களை
நீ அபிமாநாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்கண் இவற்றைப். பாதுகாதத
விவரவ னென அங் விறைவனே யான் எனது என்று உன்னால்
அபிமாநிக்கப்பட்ட கனவு கனவுக ளுள்ளும் உழி விரைப்படியே
பாதுகாப்ப னென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப் பாதுகாத்தல்
கையில் இருந்தி மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

மாயை என்பது காரண வாகு பெயர். மநம் அபிமாநியாத
சுழுத்தியில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலினாலும், தது வாதினை
மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்ததனாலும்; இவை நான்கும் அவ்
விறைவனது உடைமை பென்று அறிக. இதற்கு உதாரணம்:
திரு நாடிக் கணையர். “நங்க டம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன்,
நென்க டம்பைத்தி ருக்காக் கோயிலான், நன்க டன்னடி யேனையுந்
தாங்குத, வென்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே.” (கடம்பூர் 9)
மற்றும் வருவனவற்றைக் காண்க. (35)

[தேக போகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல் பாதலினை,
மாயை அவற்றை அபிமாநியாது இருக்கின்றேன் என்று கூறிய
மநத்தைப் பார்த்து, நீ இங்ஙனம் சொல்வது அகற்றிச் சொல்ல
படி நீல்லாய் என்று மேற் கூறுகின்றது.]

36. இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சகாகக மெதுவரு
மதவெயாய்ப், பொருப்பு வில்லிதான் விருப்பமெவ் வினை

வினைப் புசிக்குஞான் றை-லாயோ, கருப்பை யற்றுதித்
தறற்குமி ழியினழி காயம் துளபொழ்தே, குருப்பி ரான்றிருக்
கழற்குமெய் யன்புநீ கொள்ளறெள் ளிமையாமே.

(பத உரை) நாள் தோறும்—எக் காலமும், நெஞ்சமே—
நெஞ்சமே, நீ—நீ, சக—சக, அசகம்—துன்பங்களுள், எத—எத
(ஒன்று), வரும்—வந்து அடுக்குமோ, அதவே ஆய்—அவ் வாகாமே
யாகி, இருப்பை—இருக்கின்றாய், எவ் வினையினை—(இத தேகம்
இருக்கும் அளவும் அவ் விரு வினைகளும் வராத நாள் இன்றாக
லின், இவ் வினைகளை அருந்து நாள் துன்றி, துணி) எந்த வினையை
புசிக்கும்—அருந்தும், ஞான்று—நாளில், பொருப்பு—மராமேரு
கிரியை, வில்லி—வில்லாக ளுடைய சிவனது, தான்—(திரு)வடிக்
கண், விருப்பம்—அன்பு, அடைவாயோ—கொள்ளுவாயோ? கரு—
(மாதாவினது) கருப்ப, பை—ஆசாயத்தின்கண், உற்று—(வினைச்
செடாய் வந்து) பொருந்தி, உதித்த—(அதன்கட் பத்துத் திங்கள்
இருந்து பூமிக்கண்ணே) தோன்றி, அறல்—நீர். குமிழியின்—
குமிழி போன்று, அழி—(வினாவில்) நசிக்கும், நத—இந்த,
காயம்—தேகம், உன்—இருக்கும், போழ்தே—போதுதானே,
குரு—(மிக விரைந்த நம்) ஆசாரிய ஞாய், பிரான்—இறைவனது,
திரு கழற்கு—திரு வடிக்கு, மெய்—உண்மை, அன்பு—பத்தி,
கொள்ளல்—(மருதுட்) கொள்ளுதல், தெள்ளிமையாம்—(மயக்கம்
அறத்) தெளிந்த தன்மையாம். (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ-பு) நா டொறும் - தோது - காலப் பன்மைப் பொருளில்
வந்த இடைச் சொல். உம் - முற்று. நெஞ்சமே - விளி. சக +
அசகம் = சகாசகம் - வட மொழித் திர்க்க சந்தி. ஞான்று - காவல்
காட்டு மிடைச் சொல். அடைவாயோ - ஓ - வினா. குமிழியின் -
இன் - உவம வருபு. நத - நீண்ட சுட்டு. போழ்த - பொழுது
என்பதன் விகாரம். குருப் பிரான் - வட மொழிச் சந்தியாயினும்

எதுகை நோக்கிப் பகர பொற்று மகநது. தென்னிமை - பண்டிப் பெயர். ஆமே - ஏ - 4 ந் நகச.

(சித-ரை) இருட்டை நா டொறு நெஞ்சமே சுகாசக மெது வரு மதுவெய்யப் பொருட்டி வில்லி தான் விருப்ப மெவ் வினை யினைப் புசிக்கு ஞான் றடைவாயோ எ-து, — எக் காலமும் நெஞ்சமே நீ சுகதுக்கங்களுள் எது கொன்று வந் தடுக்குமோ அது தானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய்; இக் தேகம் இருக்கு மளவும் அவ் விரு வினை யனும் வாராத நாள் இனறுதல்ன் இவ் வினைக்கோ அருந்து நா ளின்றி இனி எந்த வினையை அருந்து நாளிற் குறற வில்லி யாகிய சுவாது திரு வடக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ,

கருப்பவடற் றுதித் தறற் குமிழியி னழி காய மீதுள போச்சே குருப் பரான் மருக் கழற்கு மெய் யன்பு நீ கொள்ள நெள்ளிமையாமே எ-து, — மாதாவ்னது கருப்பாசயத்தின்கண் வினைக் கிடாய் வந்து பொருந்தி அதன்கட் : பத்தத் திங்க ளிருந்து பூமக்கண்ணே தோன்றி நீர்க் குமிழி போன்று விராவில் அழியும் இந்நக் காயம் இருக்கும் போது தானே மிக விரைந்து நமது ஆசாரிய னாகிய கருத்தனது திரு வடிக்கு மெய்ப் பத்தி மருதுட் கொள்ளுதல் உபக்க மறத் தெளிந்த தன்மையா மென்று விவேகங் கூட்டுற்று, எ-து.

சமுத்திர ஸ்நாகம் பண்ணத் தொடங்கினோன் அலைகளை நாடாது ழுச்சிக் தனது விரத முடித்தல் போலத், திரு வடிபை அடையத் தொடங்கினோன் இரு வினைகளை நாடாது அத் திரு வடிபை அடைதலையே விரத மாகக் கொள்ளல் வேண்டு மென்றற்கு ாய் வினையைப் புசிக்கும் ஞான் றடைவாயோ வென்றும், குரு பத்தி புடைபோர்க்கு வீடு எளிதிற் கூடுமாகலின் மெய் யன்பு கொள்ள நெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதா ரணம்: பொன் வண்ணத் தந்தாதி. “தொடங்கிய வாழ்க்கையை

வானாது நற்பர்து நத்தவரே, மடங்கிய வேட்கைய ரன்பா ல்வரது
காற்பறைய, முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண னார்க்கன்றி பிங்கு
ரன்றிக், கிடங்கினுட் பட்டக ராகவே யார்பல கேவலரே." (64)
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (36)

37. ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு ளடக்
கலிற் புலனெந்துந், தீமை சேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
துள்ளமே சிவைபாக, சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றமுதன்னே, னும நாவிறற் செபித்திலை யவத்
திலை நாளொலாங் கழித்தாயே.

(பத உரை) உள்ளமே—செஞ்சடை, ஆமை—ஆமையானது,
ஆ—(சனது) அரிம, ஐந்து—(ஐந்து) பஞ்ச, உறுப்பையும்—அவய
வங்களையும், ஞர்—(சீமை வரு மிடத்து கனது) ஒரு, மெய்யுள்—
உம்பின்ன்கண், அடக்கலின்—ஒடுக்கக் கொள்ளுதல் போல,
ஐந்து—பஞ்ச, புலனையும்—தீந்திரியங்களையும், தீமை—பாவங்
களுகு, சேர்—(ஏதுவாய்) வருகின்ற, விடயங்களில்—விஷயங்
களில், செலாது—போக ஒட்டாது, அமைத்த—(விவேகத்தால்)
உள் ளடக்கி, சிவை பாக சோமசேகரன்—கௌரிமயப் பாகத்திலே
வைத்த சந்திர சூட ஓங்கிய சிவனது, சரணமே—(திரு) வடிகளே,
சரண்—அடைக்கலம், என—என்று, தொழுது—வணங்கி,
நின்று—நின்று, அழுது—(அத் திருவடிகளை அன்பால் திணந்து
உருகி) அலறி, அன்னேன்—அவனது, நாமம்—திருப் பெயர் (ஆகிய
ஐந்து எழுத்தினையும்) நாவினால்—நாக்கினால், செபித்திலை—
(இடைவிடாது) செபித்தா யில்லை, அவத்திலை—(மித்தையாகிய
தேக போகங்களைக் கருதி) வீண் தொழிலிலே, நான்—(வாழ்)
நான், எலாம்—அனைத்தும், கழித்தாய்—(வீ னுளாகக்) கழித்தனை
(இது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று-), எ-து.

(இ-பு) ஆர்-அருமை என்பதன் விகாரம். உறுப் பைந்தை
யும், புலனைத்தையும்-என்புழி எண்ணின்க ளின்ற உம்மைகள்

உறுப்பு புலன்களோடு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன. உய் - இரண்டு மூற் தும்மைகள். மெயுள், செலாது, என, துலை, எலாம் - இவை இடைக் குறைகள். உள்ளமே - விளி. சரணமே - வ - தேற்றம். சேகான் - தெரி நிலை வினையா வனையும் பெயர். அன்னோன் - குறிப்பு வினையா வனையும் பெயர். அவத்திலே - வ - பிரி நிலையும் தேற்றமுமாம். அவம் - என்பது அவத் தொழிலைக் குறித்து கின்றது. கழித்தாயே - வ - ஈற்றை.

(சித-ரை) ஆமை யா ருதுப் பைந்தையு மோர் மெயு ளடக் கலிற் புல னைந்துந் தீமை சேர் விடயங்களிற் செலா தமைத்து எ-து,—ஆமைபானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஓ ருடம்பின்கண் அடக்கிக் கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போக வொட்டாது விவேகத்தால் உள் ளடக்கி,

உள்ளமே சிவை பாக சோம சேகான் சரணமே சர னெனது தொழுது நின்றழுதன்னோ றும நாவிலுற் செபித்திலே யவததிலே நா னெலாம் கழித்தாயே எ-து,—நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத் திலே வைத்த சந்திரா ரூட னாகிய சிவனது திரு வடிகளே அடைக் கல மென வணங்கி நின்று அத் திரு வடிகளே அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திரு நாம மாகிய ஐந் தெழுத்தினையும் நாவிலுல் இடை விடாது செபித்தா யில்லை; யித்தையாகிய தேக போஷகனைக் கருதி அவத் தொழிலாலே ஊழ் நா னெல்லாம் வீ ணாளாகக் கழித்தனை இது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

அவ மென்பது தொழிலின் மேல் நின்றது. “ஆமை யாரு துப் பைந்தையு” மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வகுட் பயன். “புலனடக்கித் தம்முதற்குட் புக்குதுவார் போதார், தலநடக்கு

பாடம் தக." (94) "நாவினாற் செபித்திலை" என்பதற்கு உதாரணம்: அருண கிரி யந்தாதி. "பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாங்க ரன்சைப், பரப்பாப்ப வெண்ணுத பாவ; நாகப், பிறப்பிற்கு மீடாப்பி நத்தருணை யீசா, விறப்பிற்கு மீடாவி னேன்." (58) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (37)

38 தாயு மாகியேன் றந்தையாய் வந்துதா டருசிவப் பிரகாசன், நாய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின் றுணி வீருந் தமையென்னோ, காய மாயமென் றறிந்துமா தர்கடரு கலவிவேண் டினையென்றாற், நீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற் கியான் செய்வதோன் றறியேனே.

(புது உரை) என்—என் னுடைய, தாயும் ஆகி—மாதாவும் ஆகி, கருதை ஆப்—ப்தாவும் ஆகி, வந்த—(எழுந் தருளி) வந்த, தான்—(திரு) வடிகளை, தரு—(எளிதிலே) தந்த, சிவப் பிரகாசன்—சிவப் பிரகாசன் என்னும் நாமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியனாக, தாய—நின்மலம் ஆகிய, பொன்—பொன் (போன்ற), அருள்—கிருபையை, வேண்டிலை—விரும்புகின்றிலை, ஈண்டு—இவ் விடத்து, நின்—உனது, துணிவு—கருத்தி, இருந்தமை—இருந்த தன்மை, என்னோ—பாது கொலோ (யான் அறிகிலேன்), காயம்—தேகம், மாயம்—அகித்தியம், என்று—என, அறிந்தும்—தெரிந்தும், மாதர்கள்—மகளிர்கள், தரு—கொடுக்கின்ற, கலவி—புணர்ச்சியை, வேண்டின—விரும்பின, என்னால்—எனின், நெஞ்சமே—மனமே, நீ—நீ, மிக—மிகவும், நீயை—பாவியாயின, இதற்கு—(யான் என்ன கூறினும் கேட்டிலை யாகலின்) இதற்கு, யான்—நான், செய்வது—செய்யத் தக்கதாகிய, ஒன்று—ஒரு (உபாயமும்) அறி யேன்—அறிந்திலேன் (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ-பு) தாயும் - உம் - எதிரது தழீஇய வெச்சம். என்னோ - ஒ - வினா. அறிந்தும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உயர்வு

சிறப்பு எனனு மாம். கெஞ்சமே - வ்ளி, அறியேனே - உ - ன்
நகை. தான் தருதல் - திரு வடி நீகை.

(சித்-ரை) தாயு மாகி மென் றந்தையாய் வந்து தா டரு
சிவப்பிரகாசன் தாய பெ-ன் னருள் வேண்டிலை யீண்டு நின் றுன்
விருந்தைம யென்றோ எ-து—மாதாவு மாகிப் பிதாவு மாகி எழுந்
தருளி வந்து திரு வடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாச னென்
னும் நாமதேவத்தை யுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்
போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ் விடத்த நீன் கருத்த
திருத்த தன்மை யென்கொலோ யான் அறிகிலென்,

காய மாய மென் றறிந்து மாநீர்க டரு கலவி வேண்டின
யென்றாற் றீனய நீ மிக கெஞ்சமே யிதற் கியான் செய்வ தொன்
றறியேனே எ-து,—தேகம் அறித்திய மென்று அறிந்தும் மாநீ
களால் உண்டாகிய கூட்டுவனை விரும்பின யென்றால் கெஞ்சமே
நீ மிகவும் பாவிப்பினே; யான் என்ன கூறினும் கேட்டிலையாகலின்
இதற் கியான் செய்வது து ருபாயமும் அறியே னென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

நா டருதல் - திரு வடி நீகை. “தாயுமாகி யென்பதற்கு”
உதாரணம்: தத்துவ சாயர். “தந்தைதா யாவானுஞ் சார்க்கியிங்
காவானு, மந்தமிலா விற்பகமக் காவானு—மெந்தமுயிர், தானுரு
வானுஞ் சாணுரு வானுமருட், கோளுரு வானுங்கு ரு.” “செய்வ
தொன் றறியேனே” யென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம்.
“ஆடு கின்றிலை உத்தடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடு
கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடு
கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை சூணையிலி பிணநொஞ்சே, தேடு
கின்றிலை தெருவுதோ றலநிலை செய்வதொன் றறியேனே.”
(ஆத்ம சத்தி 1) மற்றும் வருணவற்றூற் காண்க. (38)

39. ஏனை னூல்பல லோதினை யோதவற் றிறையரு ளடையாதார்க், கூன வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே யுபாயம்வே றிலையானுல், ஆனை யீருரி போர்த்தவென் றும்பிரா னருள்விரைந் தடையாதே, தானி னாண்மினாற் போகநீ வியந்தது தப்பலாற் சதுரன்றே.

(பத உரை) உள்ளமே-கெஞ்சமே, ஏனை-(ஞாந சாஸ்திரங் கள் அன்றி) வேறு, பல-அநேக, தூல்-(சமய) சாத்திரங்களையும், ஒதினை-கற் துணர்ந்தாய், அவற்று-அந் தூல்களின்கண், இறை- இறைவனது, அருள்-(திரு) அருளை, அடையாதார்க்கு-பெரு தார்க்கு, ஊன-இழிவு (பொருந்திய), வெம்-கொடிய, பலம்- பிறவியை, ஒழிப்பதற்கு-கீக்குகற்கு, ஒது-சொல்லப்படுகின்ற. உபாயம்-உபாயம், வேறு-(திரு வநு ஈடைதலைத் தவிர) வேறு (ஒன் றும்), இலை-இல்லை, ஆனால்-ஆனபடியால், ஆனை-யானையினது, ஈர்-குளிர்ச்சி (பொருந்திய), உரி-தோலை, போர்த்த-(போர்வை யாகத்) தரித்த, ஏன்-ஏன் னுடைய, தம் பிரான்-தலைவ னாகிய சிவ னது, அருள்-கிருபையினை, விரைந்த-சீக்கிரத்தில், அடையாத- (பெறுதற் கேதுவாயவற்றைச் செய்து) பெறுதது, இ னான்-இந் நெடுந் காலமும், மினார்-மின் போலும் (சிறிய) இடைவினை யுடைய மகளிரது, போகம்-புணர்ச்சியை, நீ-நீ, வியந்தது-(இன்பம் என்று) அதிசயித்தது, தப்பு-தவறே, அலால்-அன்றி, சதுர்-நன்மை, அன்று-அன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) அவற்று-இத னீதரில் ஏழ னுருபு தொக்கது ஒது - பெய ரெச்சம். இப் பெய ரெச்சத்தை, “அவற்று” என்பதற் கடை யாக்குவதைக் காட்டிலும், “உபாயம்” என்பதற் கடையாக்கலே அர்த்தச் சிறப் புடைத்தாம் ஆகலின், அங்கன் கொள்க. அடையா தார்-தெரி சிலை வினையா வினையும் பெயர். உள்ளமே - வினி. ஈ ருரி - குளிர்ச்சி பொருந்திய (அதாவது ஈர மாகிய) உரி (தோல்) என்னும்

அர்த்தப்படி, (சுர+உரி) சுர என்னும் பெய ரொச்சத்தின் அகர விகுதி தொக்கு ஈர் என நின்றது. அல்லது, ஈர் - பிள, அல்லது, உரி என்னும் அர்த்தப்படி, “சுருரி” என்பதை வினைத் தொகை பாகக் கொண்டு, உரித்த தோல் எனவும் அர்த்தம் கொள்ள வாம். அடையாதே தான் - ஏ, தான் - இரண்டும் அசை நிலைகள். இத் தான் - இத் தான் என நகரம் மிக வேண்டிய விடத்து, மிகாது “இரான்” என நின்றது இன் னேகை குறித் தென்க. ம்னார் - மன் - ஈண்டு உவம வாகு பெயராய் மின்னற் கொடி போன்ற சிறிய இடையினைக் குறித்து நின்றது. ம்னார் - குறிப்பு வினையா லிணையும் பெயர். வியந்தது - ஈண்டு வியந்த தன்மையைக் குறித்துப் பெய ராய் நின்று, “அன்று” என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. அன்றே - ஏ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) ஏனை தால் பல வோதினை எ-து, — ஞாந சாத்தி ரங்க ளன்றிப் பல சமய சாத்திரங்களையும் கற் றுணர்ந்தாய்,

ஒ தவற் றிறை யரு ளடையாதார்க் கடன வெம் பல மொழிப் பதற் குள்ளமே யுபாயம் வேறிலையானால் எ-து, — நீ கற் றறிந்த அந் தால்களின் கருத் தெல்லாம் இறைவனது திரு வருளைப் பெரு கார்க்கு இழிவு பொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் அவ றெனறும் இவ்வினையென நெஞ்சமே ஒது மானால்,

ஆனை யிருரி போர்த்த வென் றம்பிரா னருள் விரைந் தடையாதே தா னிரான் ம்னார் போக நீ வியந்தது தப்பலாற் சது ரன்றே எ-து, — யானையினது குளிர்ச்சி பொருந்திய உரியைப் போர்த்த எனது கருத்த னாகிய சிவனது திரு வருளைச் சேக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந் நெடுங் காலமும் மன் போலும் இடையினை யுடையார் போகந்தை நீ இன்ப மென்று அதிசயித்தது தவறே யன்றி நன்மை யன் றென்று வினையாக உரிச்சு எ-து

இலை மென்பதனோடு ஒ தென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. என வென்பது எஞ்சிவின்றது. தான் என்பது அசை நிலை. இதற்கு உதாரணம்: கந்த மதுபூதி. “ஆதா மம்லே னருளோப் டெரவே, நீதா னெருசற் றுநினைந் திலையே, வேதா கமஞா நவிரோ தமநே”, திதா கரலோ கசிகா மணியே,” (26) என்றும், திரு வள்ளுவ நாய னார்: “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடி சேர தார்.” (1-10) என்றும் மற்றும் கருவனவற்றற் காண்க. (39)

40. சதுர்ம றைப்போரு ளாகிய வொருசிவ சங்கரற் றேழுதன்பாய், விதிர்வி திர்த்தமெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்துசென் றவனாழ், பொதுவை யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர் பாற் போகுத றவிர்த்தாவா, வேதுப டக்கட லாய்மட நெஞ்சமே யினியுட லகன்றாலே.

(பத உரை) சதுர்-(இருக்கு முதலிய) நான்கு, மறை-வேதங்களினது, பொருள் ஆகிய-(முடிக்கண் விளங்கும் மெய்ப்) பொருள் ஆகிய, ஒரு-ஒப்பற்ற, சிவ சங்கரன்-சிவ மாகிய சங்கரனது (திருவடியை), தொழுது-வணங்கி, அன்பாய்-(அதற்கு) பக்தி யாய், மெய்-தேகம், விதிர் விதிர்த்தது(இலை)-நடு நடுக்கிலை, பொடித்திலை-(உரோமஞ்) சிலிர்ப் புற்றிலை, நடித்திலை-(ஆரத்த) கடகம் புரிந்தா இல்லை, விரைந்து-(அதி) சீக்கிர மாய், சென்று-போய், அவன்-அச்சுவன், ஆடும்-கடகம் புரியாநின்ற, பொதுவை-(கநக) சபைமைய. உற்றிலை-அடைந்தா யில்லை, மாதர்பால்-மகளிரை விழைந்து துவர்களிடத்து, போகுதல்-செல்லுதலை, தவிர்த்து-ஒழிந்தி, நிற்றிலை-நின்ற யில்லை, ஆ-ஆ-அந்தோ, அந்தோ, மட-அநியாமைகொண்ட, நெஞ்சமே-உள்ளமே, இனி-இப் பொழுது, அல்லது, பின்னல், உடல்-(இத்) தேகம், அகன்றல்-சீக்கினால், எது-என்ன, படக் கடலாய்-(பாடு) படக் கடலையோ (யான் அநிகிலென் என்ற விவேகம் கூறிற்று) ஏ-து.

(இ-பு) விதிர் விதிர்த்தலை - இணை பிரியாத் தொடர் மொழி பாகக் கொள்ளல் வேண்டும். என்னை? பிரிப்பின், 'விதிர்' என்பதற்கு, "நடு" எனல் அத்த மாகாது. பின்னரோ, "நடுங்கு" எனல் வேண்டும். அங்ஙன் கொள்ளின், "விதிர் விதிர்த்து" என்பதற்கு, "நடுங்கு நடக்கி" என லாம். அங்ஙன் வாராது 'நடு நடுங்கி' எனலே மா பாதலின், அதற் கேற்க, "விதிர் விதிர்த்து" என இணை பிரியாப் பத மாகக் கொள்க. "விதிர் விதிர்த்து" என்னும் வினை யெச்சம் "இலை" என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. இலை - இடைக் குறை. மாதர்பால் - பால் - ஏழ் னுறுபு. 'தவிர்ந்து - என்னும் தெரிநிலை வினை யெச்சம், நிற்றிலை என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. ஆ ஆ - இரக்கக் குறிப்பு. நெஞ்சமே - வினி, அகன்றாலே - ஏ. நற்றலை.

(சித்-ஸ) சதர் மறைப் பொரு ளாகிய வொரு சிவ சங்கரற் றொழு தன்பாய் விதிர் விதிர்த்து மெய் பொடித்திலை நடித்திலை வ்ணாந்து சென் றவ னுடும் பொதுவை யுற்றிலை ஏ-து,—இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களினது முடிக்க னிருக்கு மெய்ப் பொரு ளாகிய சிவ சங்கரனது திரு வடிவைய வணக்கி அதற்கு அன் பாகித் தேக நடு நடுக்கிலை; உரோமஞ் சிவிர்ப்புற் றிலை; ஆந்த நடம் புரிந்தா யில்லை; அதி சீக்கிர மாய்ச் சென்று அவன் நடனம் புரியா நின்ற ககக சபை அடைந்தா யில்லை,

நிற்றிலை மாதர்பாற் போருத றவிர்த் தாவா வெதுபடக் கடவாய் மட நெஞ்சமே வினி யுட லகன்றாலே ஏ-து,—மகளிரை விழைந்து அவர்பாற் செல்லுதலைத் தவிர்ந்து நின்றா யில்லை; ஆ வா! நெஞ்சமே இனி இத்தத் தேகம் நீங்கினால் என்ன பாடுபடக் கடைவோ? யான் அறிகிலே னென்று விவேகக் கூறிற்று. ஏ-து.

ஆ வா வென்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றிலை யென்பது எவ்வா ளுயிரிக்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவ னது பஞ்ச கிருத்தியங்களைப் பார்த்திலை யென்றுமாம். இதற்கு

உதாரணம்: திரு வாசகம் “மெய்தா னரும்பிவி திர்விதிர்ந்தான்
வினாயார் கழற்கென், கைதான் றிலவைத்துக் கண்ணீர்த
தும்பிவெ தும்பிபுள்ளம், பொய்தான் றவிர்த்துண்ணிப் போற்றிச
யசய போற்றியென்னுங், கைதா னெகிழ்வி டேனுடை யா
யென்னைக் கண்டுக்கொள்ளே.” (திருச் சதகம் 1) மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க. (40)

41. ஆல நீழலி லன்றெரு நால்வருக் கருநெறி யுரைத்
தானைக், கால காலனைச் சிவப்பிர காசுவென் கண்மணி
தனையுன்ன, தேல வார்த்து லார்மயல் கொண்டு யிங்குழ
லுவதெல்லாம், சால வேயிறை யாகுநெஞ் சேசோனென்
றவழினை யென்மேலே.

(பத உரை) ஆல-(கல்) ஆல (விருட்ச), நீழலில்-கீழற்கண்,
அன்று-(எழுந் தருளி யிருந்த) அக் காலத்தில், ஒரு-ஒப்பற்ற, நால்
வருக்கு-(சககர் முதலிய) நான்கு முகவர்கட்கும், அரும்-(யாவர்க்
கும்) அரிய, நெறி-(ஞாக) மார்க்கத்தினை, உரைத்தானை-உபதேசித்
தருளிய (அதுக்கிரக) கர்த்தனை, கால-(எல்லா உயிர்களையும்) நாசம்
பண்ணுகின்ற) காலனுக்கு, காலனை-கால னாகி (அவனை) நாசம்
பண்ணிய நிக்காக) கர்த்தனை, சிவப் பிரகாச-(அக் கருத்தன் ருனே
அருளே திரு மேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து) சிவப் பிர
காசன் என்னும் (நாமதேயத்தைக் கொண்ட) என்-என் னுடைய
கண்-கண்ணினது, மணிதனை-கரு மணி போன்ற (அருமைபுந்
திறப்பும் வாய்த்த) ஆசாரியனை, உன்னாது-(வீட்டு இன்பத்தை
அடையும் பொருட்டு, இடையறாது அன்போடு கூடி) நினையாது,
ஏல-தகரம் (மயிர்ச் சாந்து) ஊட்டிய, வார்-நீண்ட, குழலார்-அளக
பாரத்தினை யுடைய மகளிர் (மேல்), மயல்-மயக்கம், கொண்டு-
பூண்டு, நீ-நீ, இங்கு-இப் பிரபஞ்சத்தில், உழலுவது-சுழலுவது,
எல்லாம்-அனைத்தும், சால-மிகவும், பிறை யாகும்-குற்ற மாகும்,
நெஞ்சமே-மகமே, சொனென்-(யான்) நான் உபாயங்களாலும்,

இதனைத் துன்பம் என்று அறிவித்தேன்) அங்கன் அறிவித்தும் (அறிந்தா யில்லை யாதலின்), என் மேல்—(உன் மேற் குற்றமே யன்றி) என்னிடம், தவறு—குற்றம், இலை—இன்று (என்ற விவேகம் கூறிற்று) ஏ-து.

(இ-பு) நீழலில் - நீழல் - நிழல் என்பதன் விகாரம். இல் - ஏழ் னுருபு. நால்வருக்கு - என்பத னீற்றில் முற் றும்மை தொக்கது. கால காலன் - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. சிவப் பிரகாச (என் கண்) மணி - பண்புத் தொகை. கண் மணி - ஆறாம் வேற் றுமைத் தொகை. ஈண்டு மணி போன்ற ஆசாரியனை மணி யென உபசரித்தார். கண் மணி, 'இது நீது இது நன்று' என்று அறி விக்கல் போலப், பிறப்புத் துன்ப மென்றும், வீடு இன்ப மென்றும், அறிவித்தலின், கண் மணியை ஆசாரியருக்கு உவமை யாக்கினார். மணிதனை - தன் - சாரியை. குழலார் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். சாலவே - ஏ - அசை நிலை. சால - மிகுதிப் பொருட் டாய ஷரிச்சொல். கெஞ்சே - விளி. சொனென், இலை - இவை இடைக் குறைகள். மேலே - ஏ - ஈற் றசை.

(சித-உரை) ஆல நீழலி லன் றொரு நால்வருக் கரு நெறி யுரைத்தானே ஏ-து—, கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில் ஒப் பற்ற சநகர் முதலிய நான்கு முனிவருக்கு யாவர்க் கும் அரிய ஞான மார்க்கத்தினை உபதேசித் தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை,

கால காலனை ஏ-து;—எல்லா ஷயீர்களையும் நாசம் பண்ணு கின்ற காலனுக்குக் கால னாகி அவனை நாசம் பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்தனை.

சிவப் பிரகாச வென் கண் மணிதனை யுன்னாது ஏ-து,—அக் கருத்தன் றானே அருளே திரு மேணி யாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து சிவப் பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தைக் கொண்ட 'என்

கண்ணின்கண் மணி யாடு பாவை போன்ற ஆசாரியனை வீட் டின் பத்தை அடையும் பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங் கூடி நினையாது,

ஏல வார் குழலார் மயல் கொண்டு நீ யின் குழலுவ தெல்லாஞ் சாலவே பிழையாகு கெஞ்சே சொனென் றவறிலை யென் மேலே' எனது,—தகர மூட்டிய நீண்ட அளக பாரத்தினை யுடைய மகளிர் மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப் பிரபஞ்சத்திற் சமுலுவ தெல்லாம் மிகவுங் குற்ற மாகும் கெஞ்சமே யான் நாகா வுபாயக்களாலும் இதனைத் துன்ப மென்று அறிவித்தும் அறிந்தா யில்லை யாதலின் உன் மேற் குற்றமே யன்றி என் மேற் குற்ற மின் றென்று விவேகங் கூறிநது, எனது.

கண் மணி, தீது இது, கன்று இது என்று அறிவித்தல் போலப் பிறப்புத் துன்ப மென்றும், வீடு இன்ப மென்றும், அறிவித்தலிற் கண் மணி யென்று கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “வாழ்கின்றாய் வாழாத கெஞ்சகே வல்வினைப்பட், டாழ் கிலுற யாழாமற் காப்பானை யேத்தாதே, குழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும், வீழ்கின்றாய் கீயவலக் கடலாய வென்னத்தே.” (திருச் சதகம் 20) என்றும், சிவானந்த மாலே. “‘வீடு’டாழியப் பேறில்லை யென்றென்றும் வேதங்க, னாடியறை யும்பொருளை ஞாகருரு—நீடுமருட், கண்ணலே சொன்னக ருணைப்பி னான்றனைநா, னெண்ணுதே யுண்டிருப்ப தென்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (41)

42. என்னை கண்ணீர் மாதரார் வடிவமீ திச்சைவைத் துழல்கின்றாய், பொன்னை யுஞ்சுகி லையும் பிரித் திடினவெறும் புழுமலக் கூடல்லாற், பின்னை யுண்டுகொல் கண்ணீர் மயங் குதல் பிராந்திசங் கரன்பாதம், தன்னை நாதேதி கெஞ்சமே பரககோ ததியுறப் பெறலாமே.

(பத உரை) நீ—நீ, என்னை—யாத, கண்டு—(சத்தம் இருக்கின்றது என்று) குறித்து, மாதார—மகனின், வடிவ மீது—உடலின்கண், இச்சை—ஆசை, வைத்த—வைத்து, உழல்கின்றாய்—(மயங்கிச்) சுழலாவின்றனை, பொன்னையும்—(செயற்கையால்) மீனுக்கிய, பொன்னு லாகிய அணியினையும், துகிலையும்—கறை யினையும், பிரித்திழன்—(வேறு) பிரித்து (அதனது இயற்கையைப்) பார்க்குமிடத்து, வெறும்—முழு, புழு—கிருமிகளும், மல—(மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய) மலங்களும் (நிறைத் தள்ள ஓர்), கடும்—கண்டு, அல்லால்—அல்லது, பின்னை—மேலும், உண்டு கொல்—(அதன்கண்ணே யா தாயினும் ஒரு சுதத வஸ்து) உளதோ, கண்டு—(அதனது இயற்கை வடிவம் அங்கனம் இருப்பச் செயற்கை வடிவத்தைப்) பார்த்து, நீ—நீ, மயங்குதல்—மோகம் உறுதல், பிராந்தி—(உனது மனப்) பிரமை யாகும், சங்கரன்—(இனி அதன் மேல் ஆசையை விட்டு நீங்கிச்) சங்கரனது, பாதம் தன்னை—திரு வடியை, நாடுதி—(மறவாது) நினைப்பாய், நெஞ்சமே—மனமே, பீர—மே லாகிய, சுக—இன்ப, உத்தி—சாகரத்தை, உற—மிகவும், பெற லாம்—(யாம்) அடைய லாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) என்னை-என்ன என்பதன் விசாரம். மாதார-ஆர்-அர் விருதி மேல் வந்த பலர் பால் விருதி. வடிவ மீது-மீது-ஏறு னுருபு. பொன்னையும், துகிலையும்-உம்-இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. பொன்-ஈண்டு, அத னுலாய அணிக்குக் காரண வாகு பெயராயிற்று. புழு மலம்-உம்மைத் தொகை. பின்னை-பின் என்பதன் விசாரம். உண்டு கொல்-கொல்-வினா. பாதந்தன்னை-தன்-சாரியை. நெஞ்சமே-வினி. சுக+உத்தி=சுகோத்தி-உட மொழிக் குண சக்தி. உற-யுகுதிப் பொருளில் வந்த உரிச் சொல். பெறலாமே-ஏசுந் தகை.

(சீத்-ரை) என்னை சுண்டு நீ மாதா" வடிவம் திச்சை வைத் துதல் கின்றாய் எ-து,—யாது சுத்த மிருக்கிற தென்று குறித்து மகரிர் உடலின்கண் ஆசை வைத்து மயக்கிச் சமூலாநின்றனை,

வொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திழன் வெறும் புழு மலக் கடல்லாற் பின்னை யுண்டு கொல் கண்டு நீ மயக்குதல் பிராந்தி எ-து,—செயற்கையால் மினுக்கிய பொன்னு லாகிய அணியினையுங் கூறையினையும் வேறு பிரித்து அதனது இயற்கையைப் பார்க்கு மிடத்து வெறுங் கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய மலங்களும் கிறைந் துள்ள ஓ ருடம்பல்லது பின்னை அதன்கண்ணே யாதாயினும் ஒரு சுத்த வஸ்து உளதோ அதனது இயற்கை வடிவம் அங்ஙன மிருப்பச் செயற்கை வடி வத்தைப் பார்த்து நீ மயக்க முறுதல் உளது மஃப் பிரமையாகும்,

சக்கரன் பாசந்தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பாசகொத்தி பறப் பெறலாமே எ-து,—இனி அதன்மே லாசையை விட்டு நீக்கிச் சக்கரனது திரு வடிவை மறவாது நினைப்பாய் நெஞ்சமே மே லாகிய இன்ப சாகரத்தை மகவும் யாம் அடையலா மென்று விவேகங் கூட்டுற்று, எ-து.

பொன் என்பது ஆகு பெயர். இதற்கு உதாரணம்: கா வடி யார். "குடகுங் கொழுவுங் குருதிய மென்புந், தெடருக சம்பொடு தோலு—மிடையிடையே, வைத்த கடியும் வழுப்புகா மற்றிவற்று, நெத்திரத்தா வீரங்கோதை யாள்." (5—5). மற்றம் வருவன வற்றாற் காண்க. (42)

43. பெறுவ தென்னுகொல் சக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந்தவ வலிகுன்று, முறுவ தவ்வள வோபினை சீவிரும் புடற்குமா னியதுண்டா, லறிவி யாமறி யாமைதோய்க் துடற் றின வதைச்சக மெனாநின்றாய், செறிது நெஞ்சமே நமதுசிற் சுகமினிச் சிவனையா தரிப்பாயே.

(பத உரை) பெறுவது—(மகளிர் கூட்டுறவால்) அடைபும் பமன், என்னை—யாது, சுக்கிலம்—தூத்திரியம், கலித்தலால்—சுழிந்த போதலால், பெரும்—(வீட்டை யடையும் பொருட்டு நீ நெடு நான் வருத்திச் செய்த) பெரிய, தவ—தபோ, வலி—பலம், குன்றும்—(எல்லாம்) குறையும், உறுவது—(அதனால் உனக்குக் கேடு) வருவது, அவ் வளவோ—அவ் வளவு தானோ, பினை—மேலும், நீ—நீ, விரும்பு—(யான் என்று) விழைந் துள்ள, உடற்கும்—தேகத்திற்கும், ஆனியது—(அடக்கியிருந்த நோய்கள் மேலிடு தலால்) நாகம், உண்டு—உளதாம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, யாம் தாம் யாவர் எமது சுக மாவது யாது என்று மனம் கேட்ப.), அறிவு—(இவ் லுடம்பு சட மாகலின், இதன்கண் வின்றி) சைதந் யமே, யாம்—யாம் (என்பதன் சக்கியார்த்தமாம்,) அறியாமை—நீ இதனை அறியாது) அஞ்ஞாகத்தோடும், தோய்ந்த—கடி, உடல்—உடம்பினது, தினவதை—தினவை, சுகம்—இன்பம், என்—என்று, கின்றாய்—கருதாவின்றினை (இவை சுகம் அல்ல என்று விவேகம் கூற, மேற் சுக மாவது தான் யாது என்று மனம் கேட்ப.), இனி—இப் போது (இவ் விற்பததின் இயற்கை ஈது என்று அறிந்த விடுத்து), சிவனை—(நமது அறிவிற்கு அறிவாய் நின்ற) சிவனது திரு வடிவைய, ஆதரிப்பாய்—அன்பாய்க் கொள்வாய், நெஞ்சமே—மனமே, நமது—நம் (சொருப மாகிய) சித்—ஞாக, சுகம்—ஆனந்தத்தை, செறிதம்—(யாம்) பெறு வாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

(இ-பு) என்னை கொல் - கொல் - அசை நிலை. அவ் வளவோ - ஓ - ஒழியுச்சை ("இன்னும் அதிக முண்டு" என்னும் ஒழிந்த சொற் களைத் தாலால்.) உடற்கும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். ஆனியது, தினவது - அது - இரண்டும் பருதிப் பொருள் விருதிகள. உண்டால் - ஆல் - அசை நிலை. என் - செய்யா வென்னும் உடன் பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம். செறிதம் - தன்மைப் பன்மை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. நெஞ்சமே - ஸ்னி.

சித் சுகம்-பண்புத் தொகை. (வட மொழிகள்) சிவன்-என்பது நண்டு சிவனது திரு வடிவைய் குறித்தது. ஆதரிப்பாயே-எ. நற் றகை.

(சிந-ரை) பெறுவ தென்னை கொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந் தவ வலி குன்றும் எ-து,—மகனீர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது? இத்திரியம் கழித்து போதலால் வீட்டை யடைபும் பொருட்டு நீ கெடு காள் வருந்திச் செய்த தபோ பல மெல்லாங் குறையும்,

உறுவ தங் வளவோ பினை நீ விரும் புடற்கு மானிய துண் டால் எ-து,—அதனால் உனக்குக் கேடு வருவது அவ் வளவு தானே பின்னர் நீ யா னென்று விழைந் துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கி யிருந்த நோய்கண் மேவிட்டு அதனால் நாச முள்ளதா மென்று விவேகங் கூற, அதற்கு யாந் தாம் யாவர் எமது சுக மாவது யா தென்று மகங் கேட்ப,

அறி வியா மறியாமை தோய்த் துடற் நினைவதைச் சுக மென நின்று எ-து,—இவ் வுடம்பு சட மாகலின் இதன்கணின்ற சைதந் தியம் யாம்; நீ இதனை அறிபாவி அஞ்ஞாதத்தோடுங் கூடி உடம்பி னது தினைவைச் சுக மென்று கருதாநின்றனை, நினை சுக மல்ல வென்று விவேகங் கூற, மேற் சுக மாவது தான் யா தென்று மகங் கேட்ப,

செறிது நெஞ்சமே நமது செற் சுக மீளிச் சிவனை யாதரிப்பாடே எ-து,—இவ் வின்பத்தி னியற்கை யீ தென்று அறிந்த விடுத்து நமது அறிவிற்கு அறிவாய் நின்ற சிவனது திரு வடிவைய் ஆதரிப் பாய் நெஞ்சமே, நமது ஞானாதத்தத்தைப் பெறுவா மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஆல் என்பது அகச் நிலை. இதற்கு உதாதாணம்: திருநாவுக்கரசர். திருக் கடைக் காப்பு. “அருப்புப் போன்றூலை பாரல்லல் வாழ்க்கைமேல், விருப்புச் சேர்கிலை விட்டுநல் விட்ட மாய்த், திருப்புத் தூரனைச் சிந்தைசெயச்செயக், கருப்புச் சூற்றினு மண்ணிக்குத் காண்மனோ.” (அரிசில் கரை புதனார் 5) மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. தாவு மாகி யென்னும் பாட்டு முதலில் வரது பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைத வாகா தென்று மறுத்த வரது காண்க. (43)

44. ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய வடிசிலைக் கூழ் காடி, ஏது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி யேகவுஞ் சமித்தற் றுற், பேத மற்றெலா மலமதா தவுஞ்சரி யென்றிடிற் பினை நெஞ்சே, நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென் னிமலனை சினையாதே.

(பத உரை) நெஞ்சே—நெஞ்சமே, கிருத—நெய், குள—சர்க்கரை, ஆதிய—(பாயச) முதலிய, அடிசிலை—(அது கனவியோடு கூடிய) உணவை, ஆதரித்தனை—(ரீ) விரும்பின (இதனால் என்ன பயனை அடைதி), காடி—புளித்த கஞ்சி, கூழ்—புற்கை (முதல்), ஏது—மாத, பெற்றிடினும்—கிடைக்கினும், புதிததால்—அருந்தினால், பசி—பசி, ஏகலும்—போதலும், சமித்து—(அவை) சேணிதது: அற்றால்—அடக்கினால், பேதம்—(நாகா) வேறுபாடு, வலம்—அனைத்தும், அற்ற—நீங்கி, மலமது—(தூக்கந்த) மலம், ஆதலும்—ஆருதலும், சரி—சமம், என்றிடின—என்றால், பினை—(இவ்வனம் அறிந்து) பின்னரும், நீ—ரீ, தரித்திலாத—தங்கி நில்லாத, அவை—அச் சுவை அடிசில்களை, விழைந்து—விரும்பி, உழல்வது—சுழலுவது, என்—என்னை, நிமலனை—நிர்மல னாகிய (கிவனை), நினையாதே—(இடைவிடாத) வருதாது (என்று விவேகம் கூறிற்று), ஏ-ஹ.

பயல்—பால், அதன் விகாசம் பாயசம் ஆம். அதாவது பால் பிரதானமாக, அரிசி. முந்திரிப் பருப்பு-சுருக்கரை. கும்புமப் பு-வலக் காய்-பாசிப் பருப்பு-திராக்கைப் பழம், சாரப்பருப்பு, சுக்கு, தேங்காய் என்னும் (10) இவை முதலியவற்றோடு கூட்டிச் செய்வது பாயச மாம், அதாவது—பாலின் விகாசம் பாயச மாம். ‘சரி’ என்பது இரண்டும் சமம் என்னும் பொருளுடையது. விசேடம் இன்று என்பதை அறிவித்தது. நெய் - வெல்லம் - பாயசம் - முதலிய வற்றோடு கூடிய, அறு சுவை - நால் வகை உண்டி, என்பது தோன்ற, “ஆதரித்தனை குள கிரு தாதிய வடிசிலை” என்றார்.

(இ-பு) பெற்றிடினும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. ஏகலும், ஆதலும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. மலமது - அது - பருதிப் பொருள் விசுதி. நெஞ்சமே - விளி. பின் - பின் என்பதன் விகாசம். என் - என்ன என்பதன் விகாசம். நினையாதே - ஏ - ஈற்றனசு.

(சித்-ரை) ஆதரித்தனை குள கிரு தாதிய வடிசிலை எ-து, — கிருத குள பாயச முதலிய அறு சுவை யடிசில்களையும் கீ விரும்பின், இதனால் என்ன பயனை அடைதி,

கூழ் காடி யேது பெற்றிடினும் புசித்தாற் பசி யேகலுஞ் சமித்தற்றாற் பேத ற்றெலா மலம தாதலுஞ் சரி யென்றிடின எ-து, — சோறு காடி புற்கை முதலிய யாது வந்த தாயினும் அருந்தினாற் பசி போதலும் அவை சோணித் தடக்கினால் நாரா வேறுபாடெல்லாம் அற்றுத் துர்க்கந்த மல மாதலுஞ் சரி யென்றால்,

பின் நெஞ்சே கீ தரித்திலா தவை விதைத் துழல்வ தென்னிமலனை நினையாதே எ-து, இங்ஙனம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே கீ தரித்து நிலவாது அச் சுவை யடிசில்களை விரும்பிச்

சமுலாவ தென்னை நிர்மல னாகிய சிவனை இடைவிடாது கருத லின்றி
யென்று விவேகக் கூறிற்று, ஏ-று.

மலமதாதல மென்பதில் அது வென்பது பருதிப் பொருள்
விருதி. சரி பென்பது விசேட மின் நென்ப தறிவித்தது,
இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்த மாலை. “நல்ல வறுசனையு
நாக்ஷினுனி மாத்திரமே, யெல்லை விருவிரலே யல்லதலை.
மெல்ல, விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாத நெஞ்சே, பொரு
கடலைத் தான்கடப்பாய் போய்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.
இதனுள் அருந்தலுட் சுவை விழைத லாகா தென்று மறுத்த வாறு
காண்க. (44)

45. கினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா விவற்
றுணை ரீழையாரை, யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லிய
வுண வினையேனி னிவைபோலு, முனைப்பல் வாதைசெய்
பகைபிற் தீலையுணர்ந் துள்ளமே யொழித்தாயேற், பினைப்ப
ராபரன் றிகுவடி நீழல்யாம் பெற்றுகிடை யூழின்றே.

(பத உரை) இவற்றுள்—(இது வரை கூறிவந்த பெண்டிர்,
பிள்ளை, பொருள், இடம், உடம்பு, மாதர், அடிசில் ஆகிய விஷயங்
க ளாகிய) இவ் எல்லாவற்றினும்: (நல் இலக்கண முடைய), நேர்-
இழையாரை—மகளிரையும், இனிப்பை—சுவையினை, நல்கும்—
தருகின்ற, முக் கனி—முப் பழம், முதலிய—ஆகிய, உணவினை—
புசிப்பினையும், கினைப்பினும் — (மந்த்தால்) கினைப்பினும்,
கோசம்—ஆண் குறியும், கா—நாவும், குறி—(முறையே இலேபந்
மும், கீர் ணுறலு மாகிய) அடையாளங்களை, காட்டிடும்—காட்டும்,
எனின்—ஆனால், இவை—இவற்றை, போலும்—ஒக்க, உனை—
உனக்கு, பல்—பல, வாதை—(பிறவித்) துன்பங்களை, செய்—
தருகின்ற, பகை—சத்தரு, பிரித—வேறு, இலை—(ஒன்று)

இல்லையாகலின், உணர்ந்து—(இப் பொருத்தல், அருத்தல்களைச் சத்துரு என்று) அறிந்து, உள்ளமே—நெஞ்சமே, 'ஒழித்தாயேல்—விடுத்தனையானால். பினை—பின்னர், பாபரன் — (யாவருக்கும் மேலாகிய) பரம சிவனது, திரு அடி—சீர் பாத மாகிய, கீழல்—சிழலை, யாம்—நாம், பெறற்கு—அடைதற்கு, இடையூறு—விக்கி டம், இன்று—(வேறு) இன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

'நினைப்பினும்' என அந்தக் காணத்தைக் கூறினமையின், ஞானேந்திரிய பஞ்சகத் தொழில் ஆகிய, கேட்பினும், பரிசிப்பினும், பார்க்கினும், சுவைப்பினும், முகனினும் என ஐந்தையும் வருவித்துக் கொள்க.

அருத்தல் பொருத்தல் விஷயங்களை சத்துரு என்று கூறப் பட்டன. முக் கனி - மாம் பழம் - பலாப் பழம் -வாழைப் பழமாம்.

(இ-பு) நினைப்பினும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். (கேட் பிலும் என்ப தாதிசய அபேட்சித்தலின்) காட்டிடும் - இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. கோச நா - உம்மைத் தொகை. இழையார் - குறிப்பு வினையா லிணையும் பெயர். போலும் - போல் என்னும் உவம வரு பாகிய இடைச் சொல் லடியாகப் பிறத்த குறிப்பு வினை யெச்சம். உள்ளமே - விளி. பினை - பின் என்பதன் விகாரம். பா + அபரன் = பாபரன் - ஊட மொழித் தீர்க்க சக்தி. கீழல் - நிழலின் முத னீண்டது. இன்றே - ஏ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோச நா விவற்று னே ரிழையாரா யினிப்பை நல்கு முக் கனி முதலிய ஷண்வினை யெனின் எ-து, —விஷயங்க ளாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகனினா யும் சுவையினைத் தருகின்ற முப் பழ முதலிய புசிப்பினையும் மகத் தால் நினைப்பினும், ஆண் குறிபும் நாவும் இலேபநமும் கீ குறிலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்,

இவை போலு முனைப் பல் வாதை செய் பகை பற் தினை
புணர் துள்ளமே யொழித்தாயேல் எ-து,—இவற்றைப் போலும்
உனக்குப் பல பிறவித் துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்தரு லே
நென் நிவ்வையாகலின் இப் பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்தரு
வென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்தனையானால்,

பினைப் பார்பான் நிரு வடி நீழ லியாம் பெறற் கிடைத்
நின்றே எ-து,—பின்னர் யாவருக்கும் மே லாகிய பரமசிவனது
திருவடி யாகிய கிழலை யாம் அடைதற்கு விக்किதம் வே நின்
நென்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

சினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்கினும்
என்று இந்திரியங்களுக்குக் கொண்க. அருந்தல் பொருந்தல்களில்
மக முதலிய ஆறு இந்திரியங்களும் பாவிருத்தியாகலின் திரு
வடியை அடைதற்கு இவை சிவிருத்தியாகல் வேண்டுமாகலின்,
பகை பிரி தினை பென்று கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்:
சிவானந்த மலை. “ஊனு முணாபுநமன் துதுவர்கா ணுள்ளமே,
வாணுதலன் நேரே மறலிகாண்—பேணியிவ, குற்றார்போல் வந்
திடுவர் வந்தாலு மோட்டியா, னற்றாம னாப்பதமே நாடு” மற்றும்
வருவன வற்றாந் காண்க. (45)

46. இன்று சூழ்தரு வநிதைய ராதிபல் போகமு
மித்தேகத், தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங் குயிர்
பெய ரினுநீற்றை, நன்றே னுவணிந் துறவின ரிறைபெயர்
நல்லுவ ரோனினெஞ்சே, பொன்று நாட்டுனை யாகநீ ருதிய
போற்றவை போற்றேலே.

(பத உரை) இத் தேகத்து—இத்தக் காயத்திற்கு, நோய்—
(ஒரு) வியாதி, ஒன்றும் எனின்—வந்து பொருந்துமாயின், சூழ்
தரு—(இதனால் அதுபவித்தற்கு) கருதி வைத்துள்ள, வநிதையர்—

மனைவியர், ஆதி—முதலிய, பல்—அநேக, போகமும்—போகக்
களும், இன்று—(இக் தேக மிருகமும்) இக் காலத்துத் தானே,
தோடம் ஆய்—(புசித்தற்கு உத்காத அந்நிய) குற்ற முடையனவாய்,
சீங்கும்—போரு மாகலின், உயிர்—(இவ்வுடம்பினை விட்டு) உயிர்,
பெயரினும்—சீங்கிய காலத்தும், உறவினர்—சுற்றத்தாரா யுள்ளார்,
சீற்றை—(திரு வெண்) னீற்றை, கன்று—(அவ்வுயிர்க்கு)
நல்லது, என்—என்று கருதி, அணிந்து—(அவ்வுடலில்) தரித்து,
இறை—சிவனது, பெயர்—(திரு) நாமம் (ஆதிய பஞ்சாகூரத்தை
யும்), கவினுவர்—உபதேசிப்பார்கள், எனின்—ஆனால், நெஞ்சே—
(இனி) மரமே, பொன்றும்—(உயிர்) சீங்கும், நான்—காலத்து,
துணையாக(லின்)—உதவி யாகலின், சீது—அத் (திரு வெண்)
னீது, ஆதிய—முதலிய (என் வகையினையும்) போற்றி—
(அவ்வுயிர் சீங்கா முன்னரே) பேணிக் கொள்ளுதி, அகை—(மனைவி
முதலிய என் வகைப் பொருளும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு
ஆகாத அந்நிய மாகலின் சீ) அவைகளை, போற்றேல்—பேணுது
ஒழிதி (என்று விடேகம் கூறிற்று) எ-து.

(இ-பு) குத்தரு-தரு-துணை விலை. பல் போகமும்-உம்-
முற்ற. ஆக்கு-அகை நிலை. பெயரினும்-உம்-இழிவு சிறப்பு.
என்-செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை
விலை யெச்சம். நெஞ்சமே-வீளி. துணை யாக-ஆக-ஆகலின்
என்பத னீது குறைந்த நிலை. போற்றேலே-எ-நற் றகை.

(சித-ரை) இன்று குழ் தரு உகிதைய சாதி பல் போகமு
யித் தேகத் தொன்று கோ யெனிற் றோட மாய் சீங்கும் எ-து,—
இந்தக் காயத்திற்கு ஒரு வியாதி வந்த பொருத்தமாயின் இதனால்
அதபவித்தற்குக் கருத்தில் வைத்த மனைவி யாதிய பல போகக்
களும் இக் காலத்துத் தானே புசித்தற்கு அந்நிய மாய்ப் போரு
மாகலின்,

ஆங் குயிர் பெயரினு நீற்றை நன் நெனா வணிக் துறவின்
 சிறை பெயர் நவிலுவ செனின் எ-து,—இவ் ஷடம்பிண விட்டு
 உயிர் நீங்கிய காலத்தும் சுற்றததாரா யுள்ளார் திரு வெண் ணீற்றை
 அவ் ஷடர்க்கு நன் நென்று கருதித் தரித்து நீங்குந் தருணத்திற்
 சிவனது திரு நாம மாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார்
 களானால்,

நெஞ்சே பொன்று நாட் முனை யாக நீ ருதிய போற் றவை
 போற்றேலே எ-து,—இனி நெஞ்சமே உயிர் நீங்குந் காலத்துத்
 துனை யாகலின் அத் திரு வெண் ணீறு முதலிய எண் வகையினை
 யும் அது நீங்கா முன்னரே பேணிக் கொள்ளுதி, மனைவி முதலிய
 எண் வகைப் பொருள்களும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு
 அந்நிய மாகலின் நீ அவைகளைப் பேணு தொழிதி யென்று
 விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உயிர் பெயரினு மென்ற இழிவு சிறப் பும்மையால், அது
 பெயரா முன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பய நென்பதா
 யிற்று. வரினதைய ராதி பெனவே, வரினதை பஞ்சுனை செளக்கிய
 போசகம் சுந்தம் வஸ்திரம் ஆபாணம் தைலம் தாம்பூலம் ஆக எண்
 வகையு மென அறிந்து கொள்க. நீரூதி யெனவே, விபூதி ருத்தி
 ராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு விங்கம் சங்கமம் என
 வுடிக. இதற்கு உதாரணம் சித்தாந்த சிகாமணிபுட் காண்க.
 “பெண்ணாடை யாபாணம் பெய்தைலம் தாம்பூலம், உண்ணலினை
 சுந்தகத்தோ டோடொட்டும்—விண்ணவர்க்காய், ஆகாத நஞ்சை
 புண்ட வண்ணவிட யார்தமக்கிங், காது சொன்னே னறி.”
 “தீர்த்தம் பிரசாதம் திருதீரஞ் சக்காமுஞ், சாற்றாயிறை கட்பிறந்த
 தாழ்வடமும்—போற்றாங் - குருவிங்க சங்கமமுங் கொள்ளுறிக
 ளொட்டும், கருவகலக் கட்டுரைத்தோங் காண்.” தவத்தோர்க்கு
 அவ் வெண் வகையும் நீங்கி இவ் வெண் வகையும் அங்கீகரிக்க
 வேண்டு மென்பது இது னுட் காண்க.

47. போற்றி நீறணிக் துருத்திர சாதநம் பூண்டிடைந்
தெழுத்துள்ளே, சாற்று நீரு வாதிழ வுருவையுந் தாழ்ந்
திறைஞ் சிவைசெய்தால், மாற்ற லாமபிறப் பிறப்பினை நெஞ்
சமே மன்றுளா டியதாளுந், தோற்று முள்ளோளிக் குள்
ளோளி யாயதைத் தொழுதுவாழ் தலுமாமே.

(பத உரை) போற்றி—(மெய்ப் பொரு ளாகப்) பேணி,
நீறு—விழுதியை, அணிந்து—(கிறையப்) புனைந்து, உருத்திர
சாதநம்—உருத்திராகுங்களை, பூண்டிடு—(சிரசாதி ஸ்தாநங்களில்)
தரி, ஐந்து—எழுத்த—பஞ்சாகூரத்தை, உள்ளே—மானதம் ஆய்,
சாற்று—உச்சரி, குரு—குரு, ஆதி—முதலாயுள்ள (லிங்க சங்கமம்
ஆகிய), மூ—மூன்று, உருவையும்—வடிவையும், தாழ்ந்து—
தாழ்த்து, இறைஞ்சு—வணங்கு, இவை—(இங் கனம்) இவற்றை
(நா டோதும்), நீ—நீ, செய்தால் (மறவாது) செய்தியானால்,
நெஞ்சமே—மனமே, பிறப்பு—சென்மத்தினையும், இறப்பினை—
மாணத்தினையும், மாற்ற லாம்—கிவர்த்திக்கலாம், மன்றுள்—
(அஃது அன்றிக் கறக) சபைகண், ஆடிய—நடிக்கின்ற, தாளும்—
(சிவனது திரு) அடியும், உள் ஒளிக்கு—(உயிர் ஆகிய) அந்தர்
ஜோதிக்கும், உள்-ஒளி ஆய்—அந்தர் ஜோதியாய், தோன்றும்—
விளங்கும், அதை—அத் திரு அடியை, தொழுது—வணக்கி,
வாழ்தலும்—(அவ் விடத்து ஏக் காலமும்) அழிவு இன்றி இருத்
தலும், ஆம்—கூடும் (எமக்கு என்று விவேகம் கூறிற்று) ஏ-து.

(இ-பு) பூண்டிடு-இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. உள்ளே -
ஏ-அசை நிலை. உருவையும்-முற்று. நெஞ்சமே-வினி. தாளும்,
வாழ்தலும்-உம்-இரண்டும் இறந்தது தழீஇயன. ஆமே-ஏ-
ஈற்றை.

(சித-ரை) போற்றி நீ றணிக் துருத்திர சாதநம் பூண்டி
டைந்தெழுத் தள்ளே சாற்று நீ குரு வாதிழ வுருவையுந் தாழ்ந்

திறைஞ் சிவை செப்தால் ஏ-து,—மெய்ப் பொரு ளாகப் பெணி
விழுதியை நிறையப் புனைந்து உத்திராக்ஷர்களைச் சொசாதி ஸ்தா
வங்களில் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மாந்தமா யுச்சரி; குரு லிங்க
சங்கம மாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்த்த வணங்கு; இங்ஙனம்
இவற்றை நா டோறும் நீ மறவாது செய்தியானால்,

மாற்ற லாம் பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே ஏ-து,—நெஞ்சமே
பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக் கொள்ள லாம்,

மன்று ளாடிய தானும் தோற்று முன் னொளிக் குள் னொளியா
யதைத் தொழுது வாழ்தலு மாமே ஏ-து,—அஃ தன்றிக் கருக
சுடையக்கண் கடிக்கின்ற சிவனது திரு வடிபும் உயி ராகிய உள்
னொளிக்குள் உள் னொளியாய்த் தோன்றும், அத் திரு வடியைத்
தொழுது அவ் விடத்து எக் காலமும் அழி வின்றி வாழவுங் கூடும்
எம்க் கென்று விவேகங் கூறிற்று, ஏ-து.

உயிர்களினது மும் மலங்களும் நீங்கும் பொருட்டுச் சிவன்
தனது அருளால் குரு லிங்க சங்கம மாய் வடிவு கொள்ளுதலின் மூ
வுருவையும் தாழ்த்த இறைஞ் சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்க்
திறைஞ்சுதல் மகத்தி வன்பும் வாக்கில் இன் சொல்லு மாகக் காயத்
தால் வணங்குதல். வீ டடைவோர்க்குச் சிவ முன் னாக அருளே
நா வாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க வேண்டு மாகலின்
ஐக் தெழுத் துள்ளே சாற் றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பஞ்சா
க்ஷரம் உச்சரித்தால் சகல கேவலம் அறு மாகலிற் பிறப் பிறப்பினை
மாற்றலா மென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே புடம் போட்ட
பொன் போல உயிர் ஒளிலிடு மாகலின் உயிரை யுள் னொளி யென்
றும், இவ் வுயிர்க்கும் உள் னொளி யாய்த் திரு வருள் தோன்றலின்
மன்று ளாடிய தானும் உள் னொளிக் குள் னொளியாய்த் தோன்று
மென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத் தொழுத லாவது தற் போதஞ்
செவியாது நிற்றல். அங்ஙனம் நிற்கவே, பே ரின்பந் தோன்று மாக
லின் வாழ்தலுமா மென்று கூறப்பட்டது. (47)

48. வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி மாலைசெய் தவன்ருளில், வீழு மாறுபொன் னிதழிசேர் தோழ்களின் மீதணிந் தீனிநெஞ்சே, தாழ வாயரி தேடுபொற் சரணமே சரணமென் றிதுவன்றிப், பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறி நாள் பலகழித் தொழியேலே.

(பத உரை) நெஞ்சே—மனமே! இனி—இப் பொழுது, வாழ லாம்—(அத் திரு வடியை அடைந்து) வாழ லாம், அரன்—சிகனது, புகழ்—சீர்த்தி, இனம்—வரிசைகள் (ஆகிய), மலர்—பூக்களாலே, கவி—பா (ஆகிய), மாலை—மாலை தொடையல்களை, செய்து—தொடுத்த, அவன்—அச் சிகனது, தானில்—(திரு) வடி மீதில், வீழும்—(போய்ப்) பொருந்தும், ஆறு—விதம், பொன்—பொன் (பொன்ற), இகனி—கொன்றை (மாலை), சேர்—பொருத்திய, தோழ்களின் மீது—புகழ்களின் மேலே, அணிந்து—தரித்து, தாழுவாய்—உணக்குவாய், அரி—அரிபாறும், தேடு—தேடப்பட்ட, பொன்—பொன் (பொன்ற), சரணமே—திரு வடியே, சரணம்—புகல், என்று—என, இது—இக்கனம் செய்வது, அன்றி—அன்றி, பாழிலே—பாழிலே, கரும்—கரிய, காக்கை—காக்கை, போல்—ஒப்ப, கதறி—(உலக தூல்களைக் கற்றுக்) கத்தி, பல—அநேக நாள்—காலத்தை, கழித்து—(வீணிலே) போக்கி, ஒழியேல்—நாசம் ஆகாதே (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) தோழ்களின் மீது - இன் - சாரியை. மீது - ஏழ னுருபு. நெஞ்சே - வினி. சரணமே - ஏ - தேற்றம். என்று - என்னும் வினை யெச்சம் தாழுவாய் என்னும் முன் னிலை வினை முற்றுக் கொண்டது. பாழிலே - ஏ - அசை நிலை. போல் - உகை வருபு. ஒழியேலே - ஏ - ஈற்றகை.

(சித-ரை) வாழலா மரன் புகழினமலர் கவி மாலை செய் தவன் ருளில் வீழு மாறு பெண் னிதழி சேர் தோள்களின்மீ

தனிந் தினி நெஞ்சே தழுவா யரி தேடு பொற் சாணமே சாண
மென்று எ-து,—நெஞ்சமே அத் திரு வடிவைய அடைந்து வாழலாம்;
சிவனது புக ழின் மாகிய மலர்களாலே பா வாகிய மாலிகளை
வணந்து திரு வடிமீதற் பொருந்து மாறு பொன் போன்ற
கொன்றை மாலி பொருந்திய புயங்களின் மீது தரித்து வணங்கு
வாய் அரியாலுந் தேடப்பட்ட பொன் போன்ற திரு வடியே புக
லென்று,

இது வன்றிப் பாழிலே கருக் காக்கை போற் கதறி நான் பல
கழித் தொழியேலே எ-து,—இங்கனஞ் செய்வ தன்றிப் பாழிலே
கருக் காக்கை போல் உலக தூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பல நான்
களை வீணிலே கழித்து நாச மாகாதே யென்று விவேகக்
கூறிற்று, எ-து.

புகழ் பல வாகலிற் புக ழின் மென்றும், அதனைப் பாவிற்
சேர்த்துக் கூறுதலின் மல ரென்றுப் கூறப்பட்டது. துஷ்ட நிக்
கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும், சிஷ்ட பரிபாலனம் பண்ணுகின்ற
பாதத்தையும் புகழ்தலின், தானின் வீழு மாறு பொன் னிதழி
சேர் தோள்களின்மீ தணிந் தென்று கூறப்பட்டது. மல சங்காரம்
பண்ணுகின்ற வெற்றியையும், இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபை
யையு மென்று மாம். பொன் னிதழி சேர் தோள்களின்மீது
அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்த ஈதுபூதி. “இவ்வே
யெனுமா யையிலீட் டினைநீ, பொல்வே னறியா மைபொறுத்
திலையே, மல்வே புரிபன் னிருவா ருவினென், சொல்வே புனையுஞ்
சுடர்வே லகனே.” (29) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (48)

49. ஒழித்தி மேபவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
யோதுழ துணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை யறற்கலை விடக்
கிளம் பாவைய ருரைபோலுங், கழித்தி டேலுப சாரமென்
றிதனைநீ கட்டுரை யெனக்கொள்வாய், விழித்து மாரனை
யெரித்ததே வகுள்பெறும் விசுப்பினர் விருப்பீதே.

(பத உரை) பவ-பிறவிக்குக் காரணமான இரு வினைகளாகிய) பகை-பகை, விரைந்த-(அதி) சீக்கிரமாக, ஒழித்திடும்-அழிந்தபோதும், மூத-(மூவர், மாணிக்க வாசகர் முதலிய) பெரிய (முதிர்ந்த) உணர்வோர்-அறிவினை யுடையோர், முன்-முன்னுள்ளே, பழிச்சு-(பாணிக் குறித்து) தோத்தரித்த, பாடலை-பாக்களை, உள்ளமே-கெஞ்சமே, ஒது-(சீ) பாராயணஞ் செய் (நியமமாகப் படி), அவை-அத் தோத்திரங்கள், அரற்கு-சிவனுக்கு, விடர்க்கு-காமுகர்க்கு, இளம்-இளமைத் தன்மையினை யுடைய, பாவையர்-பதுமை யொத்த பெண்களின், உரை-(கொஞ்சிக் கூறும்) வசனம், போலும்-போன்று சுவை தரும், இதனை-இங்ஙனம் (கூறிய) மொழியை, உபசாரம்-முகமன் வார்த்தை, என்று-எனக் கருதி, நீ-நீ, கழித்திடேல்-விடாதே, கட்டு-உறுதி, உரை-மொழி, என-என்று, கொள்வாய்-(அறிந்து) கொள்வாய், விழித்து-(தெற்றிக்கண்) நிறந்து, மாணை-மன்மதனை, எரித்த-தகித்த, தே-கடவுளது, அருள்-(திரு) அருளை, பெறும்-அடைபும், விருப்பினர்-இச்சைபினை யுடைய (மெய் யடிய)ராத, விருப்பு-விருப்பமும், ஈதே-அக்ஷன் கட்டுவாயாகக் கொண்டு அத் தோத்திரங்களைப் பாராயணஞ் செய்யு மிச்சை யாகிய இதுவே (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-து.

(இ-பு) ஒழித்திடும்-என்னுந் தன் வினை ஒழித்திடும் என எதுகை நோக்கிப் பிறவினை யாபிற்று. பவம்-ஈண்டு, ஆகு பெயராய் அதன் காரணமாகிய இரு வினைகளைக் குறித்தது. உள்ளமே-விளி. உணர்வோர் - தெரி நிலை வினையா லிணையும் பெயர். பாடலை - என்பது ஒது என்னும் தெரி நிலை வினை முற்றுக் கொண்டது. ஈதே - ஏ-தேற்றம். ஈது-நீண்ட சுட்டு.

(சித-ரை) ஒழித்திடும் பவப் பகை விரைந் துள்ளமே யோது மூ துணர்வோர் முற் பழிச்சு பாடலை ஏ-து,—பிறவி யாகிய பகை அதிக சீக்கிர மாக வெறுத்துபோதும், 'மூவர் மாணிக்க வாசகர் முத

விய பே ரிவினை யுடையோர் முன் னுளிலே தோத்திரம் பண்ணிய
பாடில நெஞ்சமே நீ தோத்திரம் பண்ணுதி,

அரற் சுவை விடர்க் கிளம் பாவைய ருரை போலும் ஏ-து,—
காடாகர்க்கு இளமைத் தன்மையினை யுடைய பாவை போல்வார்
கொஞ்சிக் கூறும் வசகம் போல அத் தோத்திரங்கள் சிவனுக்கும்
பிரீதியா யிருக்கும்,

கழித்திடே லுபசார மென் றிதனை நீ கட்டுரை மெனக்
கொள்வாய் ஏ-து,—இக்கனம் கூறிய மொழியை உபசார மொழி
யென்று கருதி நீ வட்டாதே உறுதி மொழி யென்று அறிந்து
கொள்வாய்,

விழித்து மாறின யெரித்த தே வருள் பெறும் விருப்பினர்
விருப் பீதே ஏ-து—நெற்றிக் கண் விழித்து மன்மதனை யெரித்த
கடவுளது திரு கருளைப் பெறும் விருப்பத்தினை யுடைய மெய் யடி
யாத விருப்பமும் இத் தோத்திரங்களே யென்று விவேகக்
கூறிற்று, ஏ-து.

ஒழிந்திடு மென்பது ஒழிந்திடு மென்று வந்தது. பவத்திற்
குக் காரண மாகிய இரு வினைகளையும் பவ மென்று காரணத்தைக்
காரிய மாக வுபசரித்துக் கூறினார். இதற்கு உதாரணம் : திரு
வள்ளுவ நாயனார். “இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்,
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.” (1-5) மற்றும் வருவன
வற்றாற் காண்க. (49)

50. விருப்ப மாயிது கேட்டினன் னெஞ்சமே வீமலனுக்
காளல்லார், பொருப்பை நேர்தநஞ் சோரியினு மவர்களுள்
புன்னுனித் துணையன்புந், திருப்பி டேலரன் றெழும்பார்தந்
தொழும்பனாய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்தீண், டிருப்பை யேன்
மிக நல்லையிச் சொல்லெனம் பில்லையெற் பொல்லாயே.

(பத உரை) கல்-கல்ல, கெஞ்சமே-மகமே! இது-இந்த வார்த்தையை, விருப்பம் ஆய்-சந்தோஷ மாக, கேட்டி-கேட்பா யாக, விமலனுக்கு-கிரீமல னுடைய சிவனுக்கு, ஆன்-அடிமை, அல் லார்-அல்லாதவர், பொருப்பை-(பொன் மேரு) மலையை, கேர்- போலும், தகம்-பொன், சொரியினும்-ருவித்துக் கொடுப்பினும், அவர்கண்-அவர்களிடத்து, ஒர்-ஒரு, புல்-புல்லினது, துணி-துணி (கூறிய வினை), துணை உம்-அளவாயினும், அன்பு-பிரியம், திருப் பிடேல்-வைத்திடாதே, அரண்-செவனது, தொழும்பர்-அடியா ருக்கு, தொழும்பன் ஆய்-அடியான் ஆகி, திரித்து-(பின்) சென்று, அவர்-அவருடைய, பணி-(அவ் வாதி) கைக்கிரியங்களை, செய்த- ஆற்றி, ஈண்டு-இவ் விடத்து, இருப்பையேயல்-இருப்பாபாசில், யிக- (எமக்கு) யிகவும், கல்லை-கண்மையினையுடைய (கீ), இச் சொல்லை- (யான் இக் கணம் கூறிய) சொற்களை, நம்பு-(உண்மையாக) விசுவசி, இல்லையேயல்-(இவைகளை நம்பாது) ஒழிதியேயல், பொல்லாய்- (எனக்கு கீ) பொல்லாதவன் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

(கு-பு) கேட்டி - முன் னிலை வேடிவ் வினை முற்று. கேள் + த + இ = கேட்டி. கேன் - பகுதி. த் - எழுத்துப் பேறு. இ - விருதி. கெஞ்சமே - வினி. அவ்வார் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். சொரியினும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. அன்பும் - உம் - முற்று. திருப்பிடேல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. தொழும் பர் (தம்) - தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். தம் - சாரியை. ஈண்டு - நீண்ட சுட்டு. கல்லை - முன் னிலைக் குறிப்பு வினை முற்று. பொல்லாயே - ஏ - ஈற் தகை.

(சித-ரை) விருப்பமாயிது கேட்டி கன் கெஞ்சமே ஏ-று, - கல்ல கெஞ்சமே இந்த வார்த்தையைச் சந்தோஷ மாகக் கேட் பாயமாக,

விமலனுக் கா எல்லார் பொருப்பை கேர் தனஞ் சொரியினு மவர்க ணோ புன் னுனித் துணை யன்புக் திருப்பிடேல் ஏ-று, -

நிர்மல னாகிய செவனுக்கு அடிமை யல்லாதவர் பொன் மேருவைப் போலும் தகங்களைச் சொரிந்தா ராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்வி னது துசி மாத்திரமாயினும் அன்பு வைத்திடேல்,

அான் ஞெழும்பர் தன் தொழும்பனய்த் திரிந் தவர் பணி செய் தீண் டிருப்பையேன் மிக நல்லை எ-து.—செவனது அடியா ருக்கு அடியா னாகித் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து இவ் விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினை யுடைய னீ,

இச் சொல்லை நம் பிள்ளையேற் பொல்லாயே, எ-து.—யான் இக்கனம் கூறிய சொற்களை உண்மை யாக நம்பு; இவைகளை நம்பாது ஒழிந்தயேல் எனக்கு நீ பொல்லா யென்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக் கரையார். “சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டும் தந்து தரணியொடு வானுனத் தருவ ரோனு, மங்குவா ரவர் செல்வ மதிப்பே மல்லே மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகி, லங்க மெலாவ் குறைந்தமுரு தொழுநோ யோரா யாவுரித்துத் தின்றுழ லும்” புலைய ரோனுங், கங்கைவார் சடைக்கரத்தாரக் கன்ப ராகி லவர் கண்டர் நாம்வணங்குங் கடவு ளாரே.” (தாண்டகம் 10) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (50)

வைராக்கிய சதகத்தின் முற்பாதி யாகிய

சாத்திர முற்றிற்று.

மநம் தானு மன்று நனி வயமு மன்று என்று அறித்து அதனை விடுத்துத், தனியையும் அதயுனம் கூட்டவும் பிரிக்கவும் உல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத்
தோத்திரமும்,

தோத்திரப் பிரகாசம்

என்னும் உரையும்.

உ.
சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரமும், தோத்திரப் பிரகாச உரையும்.

முக வுரை.

மோகம் அடைதற் குரிய புண்ணிய பூமி யாகிய இப் பாத கண்டத்தில், சோழ வள நாட்டில், பட்டச்சகரம் என்னும் ஊரில், சமாதி புற்றிலுக்கும் துறையூர்ச் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் என்னும் வீர சைவப் பெரியார் ஊரில் வந்து, காஞ்சி நதினைய யடைய மேலேச் சிதம்பரம் என்னும் பேரூரின் கண் சமீபம் முந் துறு ஊருந் கட்கு முன் சமாதி புற்று விளங்கும் சாந்த லிங்க ஸ்வாமிகள், ஜீவ காருண்யம் ஈசுவர பக்தி புரட்சி வைராக்கியம் பிரகாச ஞானம் ஆகிய நான்கும் உலகத்தில் மந்தர்களுக்கும் தெள்ளிதின் விளக்கும்படி யாக, அது சீர்க் கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம் 22 உள்ள தாய்க் “கொலை மறுத்தல்” என்னும் ஒரு தாலும், அது சீர்க் கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம் 100 உள்ள தாய் “பக்தி சதகம்” என ஒரு தாலும், எழுசீர்க் கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம் 100 உள்ள தாய் “வைராக்கிய தீபம்” என ஒரு தாலும், 100 உந்தி பறப்பிதற் பா உள்ள தாய் “அவ்ரோத வந்தியார்” என ஒரு தாலும், முறையே இயற்றினர். அந் துல்களின்கண், இக் “கொலை மறுத்தல்”, “இந் துற்குப் பெயர் வயிராக தீபம்” என்று உரைத்திடப் படும்”, “அவி ரோத வந்தி யென்று இந் துல் நாமம் ஆம்” என்று மூன்று தாலிற் கும் பெயர் தம் வாக்கால் கூறியிருப்பது போன்று, இந் துற்குப் “பக்தி சதகம்”, “வைராக்கிய சதகம்” என்று தம் வாக்கினால் கூறுமையின், வழங்கி வரும் முறைப்படி “பக்தி சதகம்” என்னும் பெயரே பொருத்தம் உடையதாம்.

சாந்த லிங்க ஸ்வாமிகளின் 'மாணாக்கர்' விருத்தாசலத்திற் சமாதி புற் நிலங்கும் குமார தேவ சுவாமிகள், அவர் மாணாக்கர், திருப் போ ருரின் கண் சமாதி புற் நிலங்கும் சிதம்பர சுவாமிகள். இவர்கள் கொலை மறுத்தல் முதலிய கான்கு தாற்கும் பிரமாணத் தோடு விரி லுரை வியற்றி யிருக்கின்றார்கள். அவ் லுரையின்கண் ணும் "வைராக்கிய சதகம்" - என இக் தாற்குப் பெயர் என யாண்டும் வரையப்பட வில்லை.

"பக்தி சதகம்" என்னும் தாலின் முதற் பாதி ஐம்பது செய் யுளும் சாத்திர ரூப மாக இருத்தலின் அவற்றிற் று உரை இயற்றிப், பிற் பாதி ஐம்பது செய்யுளும் கடைசப் பெருமானிடம் தோத்திர ரூப பக்தி யாக இருத்தலின் அவற்றிற் று உரை இயற்றாது விடுத் தனர். தோத்திர ரூப ஐம்பது செய்யுளுக்கும் உரை யிருக்கின் படிப் போர்க்குப் பொருள் எனிதில் விளங்கும் எனக் கருதித் தோத்திரப் பிரகாசம் எனப் பெயர் சூத்து, ஓ ருரை எழுதி கி. பி. 1925வது வருஷத்தில் முற்றுவித்தனம்.

காசிபுத்த ஞானசார்ய ஸ்வாமிகள்,

திருப் பூ வணம்.

உ. சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரம்

பா ளி ர ம்

1. கருணைநன் கியைந்து வைகைநற் கரையிற் களிக்குநங்
கயமுக விழையையத், தெருளணி வீசற் கீந்ததே வென்னுஞ் சிவகுரு
வாழமா முகனை, மருளினைப் போக்கும் பூவண விழையைய மாது
மீன் னினைபநா யகியைக், கருணைநல் வீர சேகர விழையையக்
கவினுநக் கருத்தினில் வைப்பாம்.

2. உருவம தின்றி யொளிர்ந்திடு முகந்த தேசிக றெண்டனிப்
பதத்தைச், சருவமா யிவகு முத்திரா மேசன் சாண்டினை யருணநங்
லசலங், குருவடி தன்னைச் சிதம்பர ஞாந குருவினல் ஸடியினை
உண்பாக், கருளுதும் வீர சேகர ஞாந வாரிய னடியினைத்
தொழுவாம்.

3. பத்தியி னோடு மூத்தியை யீயப் பாருளோ ரியாவரும் பாவ,
வெத்திசை யோருஞ் சத்தமெய்த் தவனென் றிணையடி தனை
ம்கப் பொருந்தச், சித்தமார் தலமாஞ் சிதம்பர வாசஞ் செய்பரு
ணசல குருவாம். உத்தம் னடியை வழுத்தியே வாக்கா லுளத்தினு
னினைந்துபோற் றுதுமே.

4. பாரமாம் பவத்தைப் பறித்திடக் கருணை பாலிக்கும் பான்
மையாய் வந்து, நாரத்தான் சிறிது மின்றியே யுடலை நானெனும்
புன்மதி யெனையே, தூமோ டணிமை யின்றியுன் னுருவாஞ்
சொப்பிர காசமென் றருன்செய், வீரசே கரூர நதேசிக னடியை
விரும்புடன் மகத்தினிற் கொள்வாம்.

5. பாத்திர ராஜேர் பானிடம் பத்தி பண்ணியே பாகதி யடை
யச், சாத்திர மோடு தோத்திர மாகச் சதகமொன் றியற்றினர்
சிறக்க, எத்தருஞ் சாந்த லிங்கதே சிகர்செய எழிலிற்பா வைம்பதும்
விளங்கத், தோத்திரப் பிரகா சம்மொனு முரையைச் சொற்சுவை
பொருந்தவே சொற்றேன்.

இந் நூலுக்கு அவதாரிகை

“மகம் தானும் அன்று, தன் வயமும் அன்று” என்று
அறிந்த, அதனை விடுத்துத், தன்னையும், அதனையும், கட்டவும்,
பிரிக்கவும், வல்ல, சிவத்தை நோக்கி, மேல் விவேகம் கூறுகின்றது
(என்பது சிதம்பர சுவாமிகள் வாக்காம்)

உ சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரமும்,
தோத்திரப் பிரகாச உரையும்.

பொல்லாதவெ னெஞ்சமோ ஊர்த்துப் பன்கடம்பா
லல்லாதாரை மாத்திரை யுநீனின் டிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற் கேன்னைசெய் கேனிதை நின்றிடென்றே
சொல்லாய்திருத் தில்லையுண் மேவிய சோதிகீயே. (1)

(இதனை பொருள்) திரு—அழகிய, தில்லையுன்—தில்லை
வசத்தின்கண், மேவிய—பொருத்திய, சோதி—பிரகாச ஸ்வரூ
பதே, என்—எனது, பொல்லாத்—திய, நெஞ்சம்—மகம், துர்—
(இழிவீழ்) நெறத்த, ஐந்து புலன்கள் தம்பால்—பஞ்சேந்திரிய
விஷயங்களிடத்திற், அல்லாத—(செல்லுகின்றதே) அன்றி,
நின்—தேவரீரது, அடிக்கண்—திரு வடித் தாமரையினிடத்து,
அன் பாய்—பக்தியோடு, அரை மாத்திரையும்—அரை கண மாயி
னும், கில்லாத—நிற்க வில்லை, இதற்கு—இந்த மகதை (நின் திரு
வடிக்கண்) நிறுத்தவதற்கு, என்னை—யாத உபாயம், செய்கேன்—
செய்வேன், (வேறு உபாயம் எதுவும் அறிந்திலேன் ஆகவின்)
கீயே—தேவரீரே, இதை—இந்த மகதை, நின்றிடு—(திரு வடித்
கண்) நிலைத்து இருப்பா யாக, என்று—என, சொல்லாய்—கறி
யருள்வீ ராக. ஏ-து.

(இலக்கணக் குறிப்பு) புலன்க டம்பால் - தம் - சாரியை
புலன்கள் - இந்திரியங்களின் உணர்ச்சி, அவற்றின் விடயங்களைக்
குறித்தமையின் ஆரு பெயர். கில்லாத-குறிப்பு. வீனை முற்று.
மாத்திரையும்-உம்-முற்று. என்னை-என்ன என்பதன் விகாரம்.
உபாயம்-அவாய் கிலையால் வருவிக்கப் பெற்றது. செய்கேன்-
உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வீனை முற்று. கு-சாரியை (வேறு

உபாயம் எதுவும் அறிந்திலேன் ஆகலின்) என்பது இசை ஏச்சம். என்றே - ஏ - அனை நிலை. சோதி - அண்மை விளி. நீயே - ஏ - தேற்றமும், பிரிநிலையு மாம். நெஞ்சமே - எழுவாய், கில்லாது - பயனிலை. என்னை - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய். சொல்லாம் - பயனிலை. (1)

நீயேயருள் செய்யினல் லாதுபொய் நெஞ்சவஞ்சத்
தீயேனுனை வந்தனை தற்கொரு செய்கை காணேன்
பேயேனுமு னைத்தோடும்படி பேசுதில்லைத்
தாயோயொரு பாயம்வி டாதினிச் சூழ்ந்துகின்றே (2)

(இ-ள்) தில்லை—தில்லை (வந்ததின்கண் எழுந்தருளிய) தாயோய்—பரிசுத்த மானவரே, நீயே—தேவரீரே, அருள் செய் வின்—(உலிய வந்து) அறக்கிரகம் செய்தால், அல்லாது—அன்றி, பொய்—வாய்மை இன்றிய, வஞ்ச—வஞ்சகத் தன்மை ஊய்க்கத், நெஞ்ச—மனத்தினை உடைய, தீயேன்—சொடியேன், உனை—தேவரீரை, வந்து—அணுகி, அடைவதற்கு—(ஒரு—எவ் விதமான, செய்கை—(உபாயச்) செயலும், காணேன்—அறியேன், (ஆகலின்), பேயேனும்—பேய்த் தன்மையோடு கூடிய யானும், உனை—தேவரீரை, தொடரும்படி—வந்து அடையும்படி யாக, இனி—பின் னும் (முன் போல்), விடாது—கைவிடாது, சூழ்ந்து—அடுத்து, கின்ற—இருந்த, ஒரு—ஒர், உபாயம்—உபாயத்தினை, பேசு—(அடியேற்கு) உபதேசித் தருள்க. ஏ-து.

(இ-பு) நீயே - ஏ - தேற்றமும், பிரி நிலையு மாம். தீயேன் பேயேன் - இரண்டும் குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். பேயே னும் - உம் - இழிவு சிறப்பும், இறந்தது தழீ இயது மாம். தாயோய் - அண்மை விளி. இனி - எதிர் காலம் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். "கின்ற" - என்னும் வினை செய்ச்சம், பேசு - என்னும் வினை முற்றக் கொண்டது. தீயேன் எழுவாய். காணேன் - பயனிலை. செய்கை - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய், பேசு - பயனிலை. உபாயம் - செயப்படு பொருள். (2)

நின்றய்திருத் தில்லையு ளாயென்ற னெஞ்சினுள்ளே
யென்றலுமே னக்கதி தூரம தாயிருந்தா
யொன்றலுமு னைத்தொடர் கிற்குமு பாயங்கானேன்
மின்றமுச்சடை யாய்தயி யேற்குவி ளங்கிடாயே. (3)

(இ-ள்) திரு—அழகிய, தில்லை உளாய்—தில்லை வகத்தின்
கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனே, மின்—மின்னல் (போன்ற)
தாழ்—சீண்டு தொங்கிய, சடையாய்—சடையினை யுடைய
கடவுளே, என்—அடியேனது, கெஞ்சினுள்ளே—மனத்தின்
கண்ணே, நின்றாய்—(அந்தரியாமி யாய் எழுந்தருளி) இருக்கின்றீர்,
என்றாலும்—ஆயினும், எனக்கு—அடியேனுக்கு, அதிதூரமது
ஆம்—மிகவும் சேய்மையதாய், இருந்தாய்—இருக்கின்றீர், உனை—
தேவனே, தொடர்கிற்கும்—அடையும்படியான, உபாயம்—உபா
யத்தை, ஒன்றாலும்—ஒரு விதத்தினாலும், காணேன்—(யான்)
உணர்ந்திலேன் (ஆகலின்), தயியேற்கு—அடியேனுக்கு, விளங்
கிடாய்—பரததியக மாய் உந்தருள்வீ என. எ-று

(இ-பு) உளாய், உடையாய் - குறிப்பு வினையா லணையும்
அண்மை விளிப் பெயர்கள். என் நன் - தன் - சாரியை. கெஞ்சி
னுள்ளே - இன் - சாரியை. உன் - ஏது னுருபு. ஏ - அசை நிலை.
என்றாலும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. ஒன்றாலும் - உம் - முற்று. விளங்
கிடாயே - ஏ - ஈற் றசை. இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. நீ -
தோன்றா எழுவாய். இருந்தாய் - பய னிலை. நான் - தோன்றா
எழுவாய், காணேன் - பய னிலை. உபாயம் - செயப்படு பொருள்.
நீ - தோன்றா எழுவாய். விளங்கிடாய் - பய னிலை. (3)

விளங்கும்மெழிற் பேதைவர் காதல்வி டாதயானக்
களங்கம்மறு வோர்தொழு நின்கழல் காணுமாறென்
றளங்கும்மொளித் தூமதி சூடிய தோன்றலேயென்
றுளங்கொண்டிடு நீயினிக் கோயில தாவுவந்தே. (4)

(இ-ங்) துளக்கும்—விளங்குகின்ற, ஒளி—பிரகாசத்தினை உடைய, து—பரிசுத்தமான, மதி—(மூன்றாம்) பிறையை, குடி—அணிந்தருளிய, தோன்றலே—பெருமையிற் சிறந்த பாசியே, விளக்கும்—(ஆடை ஆபரணதிகளோடு கூடி) விளங்குகின்ற, எழில்—அழகினை யுடைய, பேரையர்—பெண்களிடத்து, காதல்—(ஈவக்கும்) விருப்பத்தினை, விடாத—விட்டு நீங்காத, யான்—அடியேன், அக் களக்கம்—(பெண்களிடத்து விருப்பம் ஈவப்பதாய்) அந்தத் தோஷம், அதுவோர்—நீங்கி யுள்ள பெரியோர்கள், தொழும்—வணங்குகின்ற, நின்—தேவரீரது, கழல்—திருவடித் தாமரையை, காணும்—தெரிசிக்கும், ஆறு—வழி, என்—எப்படி ஆம் (ஆகாது ஆதலினால்), இனி—இக் காலம் தொட்டு, நீ—தேவரீர், உவந்து—பிரியத்தோடு, என்—அடியேனது, உளம்—மனதை, கோயில தாக்—ஆலயமாக, கொண்டிடு—கொண்டருள்வீராக. எ-று.

(இ-பு) அதுவோர்—தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயர். என்—‘என்ன’ என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். தோன்றலே—விளிப் பெயர். கொண்டிடு—இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. கோயிலதா—‘ஆ’-ஈது குறைந்த, ‘ஆக’ என்னும் வினை மெச்சம். அது—பகுதிப் பொருள் விருதி. உவந்தே—ஏ-ஈற்றைச். காணு மாறு—எழுவாய். என்—பயனிலை. நீ—எழுவாய். கொண்டிடு—பயனிலை. உளம்—செயப்படு பொருள். (4)

வந்தித்திடு வார்பவ நோய்க்கும ருந்தனையைச்
சந்தித்திடு வான்மறித் தான்மநந் தப்பியப்பா
லிந்தப்புலி யுங்கட லுங்கடந் தேகுமென்ற
லெந்தப்படி யுய்வதி யான்றில்லை யெம்பிரானே. (5)

(இ-ங்) தில்லை—தில்லை (வரத்தின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும்), எம்—எம்முடைய, பிரானே—தந்தையே, வந்தித்திடுவார்—

மஸ்கரிப்பவர்களது, பவ நோய்க்கு—பவ வியாதிக்கு, மருந்த
இனைய—ஒளவுதம் போன் துள்ள தேவீகை, சந்தித்திடவான்—
கடும் பொருட்டு, மறித்தால்—(மறதைத்) திருப்பினால், உதம்—
(அந்த) மகம், தப்பி—(எனது மறியலை) விட்டு விலகி, தீர்தப்
புலியும்—இந்தப் பூயியினையும், கடலும்—கடலினையும், கடந்த—
தாண்டி, அப்பால்—அவற்றிற்கு மேலும், ஏதும்—செல்லும்,
என்றால்—ஆயின், யான்—அடியேன், உவ்வது—(தேவீகை திரு
வடிவைய அது கொண்டு அடைந்து) பிழைப்பது, எந்தப்படி—
எங்கனம், (பிழைக்க முடியாத என்றபடி). எ-று.

(இ-பு) வந்தித்திடவார்-தெரி விலை வினையா வணையும்
பெயர். இடு-பருதிப் பொருள் விருதி. அனேய்-முன்னிலைக்
குறிப்பு வினையா வணையும் பெயர். சந்தித்திடவான்-இடு-பருதிப்
பொருள் விருதி. அப்பால்-செய்மையிடத்தினைக் குறிக்கும் ஒ-
ரிடைச் சொல். இதன் இறுதியில் இறந்தது தழீதியு எச்ச உம்மை
தொக்கது. புலியும், கடலும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான.
பிரானே - வளி. உவ்வது - எழுவாய். எந்தப்படி - பயனிலை. (5)

பிரானேதிருத் தில்லையு ளாயன்றிப் பேதையேன்மு
ரோரானேறிவாந் தம்பிகை யோடெளி தோடிவந்தாய்
வரானேலின மெம்மிறை யென்றுனை நாடிவாடி
யிரானாடி யேற்கெதிர் தோன்றிலை யின்றிதேன்னே. (6)

(இ-ள்) பிரானே-தலைவனே, திரு-அழகிய, தில்லை உளாய்-
தில்லை வந்ததின்கண் எழுந்தருளி யுள்ளவனே, அன்று-முன் ஒரு
காலத்தில், இப் பேதையேன்-இந்தப் பேதை யாகிய அடியேனாக,
முன்-எதிரில், ஒரு-ஒர், ஆன் ஏறு-ரிஷப வாகனத்தின்மீது,
இவாந்து-எழுந்தருளி, அம்பிகையோடு-தேவியோடு, எனிது-
சுலப மூக, ஒடிவந்தாய்-சீக்கிரம் வந்து தெரிசுகம் தந்தருளினீர்,
இனம்-இன்னும் (ஒரு முறை), எம்-எம் முடைய, இறை-கடவுள்,

வாரானே-வரது தெரிச்சம் தந்தருளமாட்டாரோ, என்று-எனக் கருதி, உனை-தேவனை, நாடி-தீயறித்து, வாடி-வாட்ட முற்று, இரா-இருந்து வருத்தகின்ற, நாய்-நாயினும் (கீழ்ப்பட்ட), அடியேற்கு-அடியேனுக்கு, இன்று-இப் பொழுது, எதிர்-எதிரில், தோன்றலை-எழுந்தருளி வருகின்றீர் இல்லை, இது-இத்தன்மை, என்-என்ன (என்று உன் அறிகிலேன்), ஏ-து.

(இ-பு) பிரானே, தில்லை புளாய் - இரண்டும் விளிகள். அன்று - இறந்த காலம் குறிக்கும் ஒ ரிடைச் சொல். பேரையேன் - குறிப்பு வினையா வினையும் தன்மை ஒருமைப் பெயர். முன் - எதிரிடத்தைக் குறிக்கும் ஒர் இடைச் சொல். வாரானே - ஒ - வினா. இனம் - எதிர் காலம் குறிக்கும் ஒர் இடைச் சொல். இரா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு வினை எச்சம், 'வருந்துகின்ற' என்னும் பெய சொச்சம் கொண்டது. 'வருந்துகின்ற' - என்பது இவை எச்சத்தாற் பெறப்பட்டது. இன்று - நிகழ் காலம் குறிக்கும் ஒ ரிடைச் சொல். என்னை - ஏ - ஈற்றகை. என் - என்ன என்பதன் விசாரம். நீ -தோன்றா எழுவாய். வந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். தோன்றலை - பய னிலை. இது - தோன்றா எழுவாய். என் - பய னிலை.

(6)

என்றாயக னேயிமை போர்தோழு மீசனேசெம்
பொன்னாந்திரு வம்பலத் தாடிய பூதநாதா
வுன்னாரு ளாலினி வீட்டிடை யுய்த்தியின்றேற்
பின்னருயக் கொள்ளவ லாரென்பி னைகலர்த்தே.

(7)

(இ-ள்) என்-அடியேனுடைய, நாயகனே - எஜமானனே, இமையோர்-தேவர்கள், தொழும்-வணங்குகின்ற, ஈசனே-பாசியனே, செம்-சிறந்த, திரு-அழகு, ஆர்-பொருந்திய, பொன் அம்பலத்து-கடக சபையின்கண், ஆடிய-(ஆநந்தத் தாண்டவம்) செய்த, பூத-பூதங்களுக்கு எல்லாம், நாதா-இறைவனே, இனி-

இனி மேல், உன்-தேவரீரது, ஆர்-நிறைந்த, அருளால்-கிருபையினால், வீட்டிடை-மோகத்தின்கண், உய்த்தி-(அடியேனை) அடைவிப்பீராக, இன்றேல்-(அவ்வனம் செய்வது) இல்லை யாயின், பின்-பின்னர், என்-என் னுடைய, பிழைகள்-குற்றங்களை, தீர்த்து-கடிந்து, உய-மோகத்தினை அடையும்படியாக, கொள்ள-(அடிமையாக்கிக்) கொள்ள, வலார்-வல்லவர், ஆர்-யார் (இருக்கின்றார்கள்; ஒருவரும் இலர் என்பது கருத் தாம்), எ-று.

(இ-பு) நாயகனே, ஈசனே, பூத நாதா-இம் மூன்றும் விளிகள். வீட்டிடை- 'இடை'-ஏழ் னுருபு. பின்-எதிர் காலத்தைக் குறிக்கும் ஒ ரிடைச் சொல். ஆர்-'யார்' என்பதன் விகாரம். உய 'உய்ய' என்பதன் விகாரம். தீர்த்தே-ஏ-ஈற் றகை. :ஈ-தோன்ற எழுவாய். உய்த்தி-பய னிலை. ஆர்-எழுவாய். வலார்-பய னிலை. (7)

தீராதீவா ரைம்புலச் சேட்டையுந் தீர்க்துபோய்வெங்
கூரார்மழு வாளீரின் பாதத்து டைந்துபோற்றி
நீராயுரு கித்தொழு துன்னேதீர் நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுள தோதமி யேற்குமு ரைத்திடாயே. (8)

(இ-ள்) வெம்-கொடிய, கூர்-கூர்மை, ஆர்-பொருந்திய, மழு வாளி-பிரகாசம் பொருந்திய மழு ஆயுதத்தை யுடையவரே, தீராத-நீங்காத, ஓர்-ஒப்பற்ற, ஐ புலன்-பஞ்சேந்திரியங்களின், சேட்டையும்-செயல்களும், தீர்க்து போம்-விட்டு நீங்கி, நின்-தேவரீரது, பாதம்-திரு வழித் தாமரைகளை, ருடைந்து-(மகம்) இளகி, நீர், ஆய்-ஐலம் என்று சொல்லும்படியாய், உருகி-கசிந்து, தொழுது-வணங்கி, போற்றி-துதித்து, உன்-தேவரீரது, எதிர்-சங்கிதியில், நிற்கும் வண்ணம்-நிற்கும்படியாக, தம்பேற் றும்-அடியேனுக்கும், ஓர்-ஒரு, நான்-நீதம், உனதோ-

திருக்கிரகா, உரைத்திடாய்—(அங்கனம் இருக்குமாயின் அதனை அடியேனுக்கு) கூறி யருள்வீராக. எ-று.

(இ-பு) மழு வானி - விளி. 'தொழுது' - என்னும் வினை யெச்சம், 'போற்றி' - என்னும் வினை யெச்சச் சொண்டது. நீர் ஆய் ஆய் - 'ஆக' என்னும் உவம உருபின் ஈற்றுத் திரிபினது, உளதோ - ஓ - வினா. தய்யேற்கும் - உம் - இழிவு சிறப்பும், இறந்தது தழீ இயது மாம். உரைத்திடாயே - ஏ - ஈற் றகை. ஓர் நான் - எழுவாய். உளதோ - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். உரைத்திடாய் - பய னிலை. அதனை - செயப்படு பொருள். (தவாய் நிலையால் பெறப்பட்டது. (8)

உரையேனனி வாய்திறந் துன்புசழ் தன்னைநாளும்
விரையார்மல ரிட்டருச் சிக்கவி ருப்புமில்லேன்
கரையேனுள நின்னினைந் தெத்திறத் தாற்கடப்பேன்
விரையார்வினை யார்பிற விக்கடற் றில்லையானே. (9)

(இ-ள்) தில்லையானே—தில்லைப் பதியினீகன் எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனே, உன்—தேவரீரது, புகழ்தன்னை—கீர்த்தி யினை, நாளும்—பிரதி தினமும், நனி—(நன் றாக) மிகுதி யாக, வாய்—வாயினை, திறந்து—விண்டு, உரையேன்—(பிறர் கேட்கும் படி) கூறிலேன், விரை—வாசனை, ஆர்—பொருந்திய, மலர்—புஷ்பங்களை, இட்டு—(தேவரீரது திரு வடியில்) வைத்து, அருச் சிக்க—பூசிக்க, வீருப்பும்—விரும்பமும், இல்லைன்—இல்லாதவனா யிருக்கின்றேன், உன்—தேவரீரை, நினைந்து—கருதி, உளம்—மனம், கரையேன்—கரைகின்றிலேன் (இத் தகையேன்), வினை—கருமங் களினால், ஆர்—(வந்து) பொருந்திய, திரை—(இன்ப துன்ப மாய்) அலைகளை, ஆர்—உடைய, பிறவிக் கடல்—ஜென்ம சமுத்திரத்தினை, எத் திறத்தால்—எந்தத் தன்மையினால், கடப்பேன்—தாண்டுவேன், (தாண்ட முடியாத என்பது கருத் தாம்.) எ-று.

(இ பு) தில்லையானே - விளி. நனி - உரிச் சொல். புகழ் தன்னை - தன் - சாரியை. நானும் - உம் - முற்று. விருப்பும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. திரை - நண்டு இன்ப குணம் மாம் திரைகள் என்க. வினையார் - மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை. கடற் தில்லை யானே - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை, தழாத் தொடர். யான் - தோன்றா எழுவாய். உணரயேன் - பயனிலை. புகழ் - செய்ப படு பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். இல்லென் - பயனிலை. விருப்பு - செயப்படு பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். உளம் கணரயேன் - பயனிலை. (9)

ஆனேறிவார்ந் தென்னெதி ரேவிரைந் தன்றுவந்தோய்க்
கேனோவெறுப் பிப்பொழு தோர்சற்றி ரங்குகில்லாய்
நானோவறி வேனுன்பெ ருமையை நம்பனே
தானேபொருத் தாளுகண் டாயென்ற வறேலாமே. (10)

(இ-ள்) நம்பனே - கடவுளே, அன்று - முன் ஒரு காலத் தில், ஆன் ஏது - நிஷ்ப வாகந்ததில், இவர்தது - ஏறி, என் - அடியே னது, எதிரே - எதிரில், வினையார் - சீக்கிரத்தில், வந்தோய்க்கு - (எழுந்தருளி) வந்த தேவருக்கு, இப். பொழுது - இக் கால், வெறுப்பு - துஷேஷம், ஏனோ - என்ன குற்றத்தினாலோ அறியேன், (ஆதலினால்), ஓர் சற்றை - ஒரு சிறிது. இரங்குகில்லாய் - இரக்கம் வைத்தருள்வீ ராக, உன் - தேவரீரது, பெருமையை - மகிமையை, நானோ - (அறிவில் யாய) யானோ, அறிவேன் - உணராவல்லேன் (உணரமாட்டேன்; ஆதலால்), நீ தானே - தேவரீரே, என் - அடியேனுடைய, தவறு - குற்றங்கள், எலாம் - பாவற்றையும், பொறுத்து - கூழித்து, ஆளு - (உவிய வந்து அடியேனை) ஆட் கொள்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) வந்தோய் - முன் னிலை வினையா லணையும் பெயர். ஏனோ - ஒ - வினா. இரங்குகில்லாய் - கில் - ஆற்றல் இடை நிலை.

நானே - ஒ - எதிர்மறைப் பொருளது. நம்பனே - விளி. நீ தானே - தான் - அசை நிலை. ஏ - ஸ்ரீ நிலையும், தேற்றமுமாம். கண்டாய் - முன் எநிலை யசை. ஏ - நற்றசை. வெறுப்பு - எழுவாய். ஏனோ - பயனிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். இரங்குகில்லாய் - பயனிலை. நான் - எழுவாய். அறிவேன் - பயனிலை. பெருமை - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய். ஆளு - பயனிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள். (இசை யெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது) (10)

எல்லாமறி வோயறிக் தேவகுத் திட்டவாறே
யல்லாற்றமி யேனும்பு ரிவதோன் றில்லையானாற்
பொல்லாமைசெய் வித்தவ னீபோறுப் பாணிகல்
வில்லாயினாத் தேனைப்ப வத்தினி விட்டிடேலே. (11)

(இ-ள்) எல்லாம்—யாவற்றையும், அறிவோய்—உணர்ந்துள சர்வஞ்ஞரே, கல்—மஹா மேரு கிரியினை, வில்லாய்—வில்லாக உடையவரே, அறிந்தே—(தேவரீர் கிருட்டியின் ஆதியிலே சிவர்களின் கர்மம் அனைத்தையும்) உணர்ந்து, வருத்திட்ட—நியமித்துள்ள, ஆறே—மார்க்கத்தின் பிரகாரம் (நடந்து வருவதே), அல்லால்—அன்றி, தமியேனும்—அடியேன், புரிவது—(சுதந்திரமாகச்) செய்வது, ஒன்று—எதுவும், இல்லை—இன்று, ஆனால்—(என்று சாத்திரம்) கூறு மானால், பொல்லாமை—குற்றத்தினை, செய்வித்தவன்—செய்வித்தவரும், நீ—தேவரீரே (ஆதலால்), பொறுப்பானும்—(அதனை) க்ஷமிப்பவரும், நீ—தேவரீரே, இனி—இப்பொழுது, இளைத்தேனை—(சம்சாரத்திற் கிடந்து) வருந்திய என்னை, பவத்து—ஐகந (மாண)த்தின்கண், விட்டிடேல்—விடாதருள்வீ என்க. ஏறு.

(இ-பு) அறிவோய், வில்லாய் - விளிப் பெயர்கள். அறிந்தே - ஏ - அசை நிலை. வருத்திட்ட ஆறே - இடு - பகுதிப் பொருள்

விருதி. ஏ - யிரி நிலையும், தேற்றமுமாம். தமையேனும் - உம் -
அனச நிலை. செய்வீத்தவன், பொறுப்பான், இளைத்தேன் -
இவை வினையா லினையும் பெயர்கள். பொறுப்பானும் - உம்
இறந்தது தழீஇய எச்சம். விட்டிடேல் - இந் - பகுதிப் பொருள்
விருதி. ஏல் - எதிர் மறை விபங்கோள் விருதி. ஏ - ஈற் றசை.
செய்வீத்தவன் - எழுவாய். நீ - பய னிலை. பொறுப்பான் - எழுவாய்.
நீ - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். விட்டிடேல் - பய னிலை.
இளைத்தேன் - செயப்படு பொருள். (11)

ஏலக்குழ லாரை ஶாகம தேன்னுமாயா
சாலக்குணைத் தேற்றுந தின்னரு டந்துகாப்பாய்
நீலக்கள மாவய னோழேன் னேடிவாடு
மூலக்கந லேகந லேந்துகைம் முக்கணுனே. (12)

(இ-ள்) நீல கள-நீல கண்டத்தினை புடையவரே, மால்-
மகா வீஷ்ணுவும், ஆயன்-யீர்ம தேவனும், முற்-முர்வத்தில், நோடி-
(முறைபே வரான அந்ந ரூபமாய்க் கீழும் மேலும்) தேடி,
உ-ரு-ம-ரு-டத்தினை அறிய முடியாது) வாட்ட முற் றிருக்கும்
படி செய்த, மூல கதலே-சர்வ காரணஞ்சி சொரூபரே, கதல்-
அக்ஷி (வடிவ மழுவை), ஏதது-தாக்குகின்ற, கை-அஸ்தத்தினையும்,
முக் கணுனே-திரு நேத்ரங்களையு முடையவரே, ஏலம்-வாசனை
யோடு கூடிய சாந்து அணிந்த, குழலார்-கந்தலை வடைய பெண்
கள், அநுராகமது-சிற் றின்ப விருப்பம், என்னும்-என்று சொல்லப்
படும், மாயா-மாயை யாகிய, சாலக்குன்-வலைக்குன் (கிடந்து),
கைந்தேற்று-கைவுற்றிருக்கின்ற அடியேனுக்கு, உனது-தேவரீரது,
இன்-இனிய, அருள்-கருபையினை, தந்து-நய்ந்து, காப்பாய்-
(அடியேனை) ரகித் தருள்வீரக.

(இ-பு) நீல கள, மூலக் கதலே, .முக் கணுனே - இவை
மூன்றும் விளிகள். குழலார், கைந்தேன், முக் கணுன் - இவை
வினையா லினையும் பெயர்கள். அநுராகமது - அது - பகுதிப்

பொருள் விருதி. மாயா - உட மொழி. சாலக்குள் - 'சாவத்துக்குள்' என்பதன் அத்தச் சாரியை குறைந்த நிலை. கை முக் கணுள் - இரண்ட ஐரூபம் எண் ணும்மையும் தொக்க தொகை. சீ-தோன்று எழுலாய், காப்பாய் - பய நிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள். (இசை எச்சத்தாற் பெறப்பட்டது). (12)

கண்ணார்வது லோய்கடை யேனையு மொன்றதாயே
யெண்ணுவரு ளன்றுசு ரந்துளைக் கின்றிலாதேன்
விண்ணோரிறை யோய்க்குமுண் டோசொல்வே றுப்பினோடு
தண்ணார்வருப் புங்கரிப் போர்வைய சாற்றிடாயே. (13)

(இ-ள்) கண் ஆர் துதலோய்—கெற்றிக் கண்ணையுடை யோய், கரி போர்வைய—யானைத் தோலைப் போர்வை யாக வுடைய வரே, அன்று—முன் ஒரு காவத்தில், கடையேனையும்—தாழ்வோடு கூடிய என்னையும், ஒன்றது ஆய்—ஒரு பொரு ளாக, எண்ணு—கருதி, அருள்—கருபையினை, சுரந்துளைக்கு—பாலித்தோய்க்கு, இன்று—இப் பொழுது, இலாத—(அவ் வருள் சுரத்தல்) இலாமை, என்—யாது காரணத்தாலோ, விண்ணோர் இறையோய்க்கும்—தேவ தேவ னாகிய உமக்கும், சொல்—கூறுவன்ற, வெறுப்பினோடு—அப்பிரியமும், தண்—குளிர்ச்சி, ஆர்—பொருந்திய, விருப்பும்—பிரியமும், உண்டோ—உளவோ, சாற்றிடாய்—(அங்கனம் இருந் தால் அதனைத்) திரு வாய் மலர்ந் தருள்வீராக. (எ-று)

(இ-பு) துதலோய், போர்வைய-இவை விளிகள். கடை யேனையும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. ஒன்றதாயே - ஆகு பெயராய் ஒன் றென்றும் எண்ணிக்கை யுடைய பொருளைக் குறித்தது. அது - பருதிப் பொருள் விருதி. ஏ - அசை நிலை. எண்ணு - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம், 'சுரந்துளை' என்னும் முன்னிலை வினையா லினையும் பெயரின் பருதி கொண்டு முடிந்தது. இலாத - 'இல்லாதது' என்பதன் இடைக் குறை. ஈண்டு இதனை இல்லாமை, அவ்வுத, இல்லாதிருத்தல்

ஆகிய பண்புப் பெயர், அல்லது, தொழிற் பெய ராகக்கொள்க. என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பின் விகாரம். இறை யோம்க்கும் - உம் - உயர்வு சிறப் பும்மை. உண்டோ - ஒ - வினா. வெறுப்பினோடு - ஒடு - எண்ணுப் பொருட் டாய ஒ ரிடைச் சொல். விருப்பும் - உம் - எண்ணுப் பொருளது. சாற்றிடாயே - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. ஏ ஈற்றைச். இலா(த)து - எழுவாய். என் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். சாற்றிடாய் - பய னிலை. அதனை . செயப்படு பொருள். (இடைப் பிற வால்). (13)

சாற்றாய்திருத் தில்லையுள் ளாய்சிவ சங்கராவேண் ணீற்றாய்கடை யேனுயு மாறென்ற னெஞ்சுளஞ்சிப் போற்றாதிருந் தேன்வருந் தாமலென் புத்திதன்னைத் தேற்றயொரு நீயினி யன்பினைச் செய்யுமாறே. (14)

(13-ன்) திரு-அடிகிய, தில்லை உள்ளாய்-தில்லை வகத்தின் கண் எழுந்தருளி புள்ளவரே, சிவ-மங்கன சொருபரே, சங்கரா-சகஞ் செய்பவரே, வெண்-வெண்மை யான, நீற்றாய்-விபுதி யணிந் துள்ளவரே, ஒரு-ஒப்பற்ற, நீ-நீர், கடையேன்-தாழ்வுடையேன், உயும்-(மோகந்ததினை அடைந்து) பிழைக்கும்படி யான, ஆறு-வழியை, சாற்றாய்-உபதேசித்தருள்வீராக, என்-அடியேனது, நெஞ்சுள்-மகத்தின்கண் (ஏதோ பிரமாதத்தினால் தேவரீரை மினைந்து), போற்றாதிருந்தேன்-தோத்திரம் செய்யா திருந்தேன், அஞ்சி-(அக் குற்றத்திற்குப்) பயந்து, வருந்தாமல்-உருத்த மடையாமல், இனி-இப் பொழுது, அன்பினை-(தேவரீரிடத்துப்) பக்தி யினை, செய்யும் ஆறு-பண்ணும்படி, என் புத்திதன்னை-அடியேன் அறிவினை, தேற்றாய்-தெளிவிப்பீராக. ஏ-று.

(14-பு) உள்ளாய், சிவ, சங்கரா, வெண் ணீற்றாய்-இவை விளிகள். கடையேன்-குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உயும்- 'உய்யும்' என்பதன் இடைக் குறை. என் னன், புத்தி தன்னை-

தன் - தோண்டும் சரிசயகன். செய்யும் ஆறே - ஏ - நற் றகை.
 சீ - ஏழுவாய். சாற்றும் - பய னிலை. உய்யும் ஆறு - செயப்படு
 பொருள். நான் - தோன்றா ஏழுவாய். இருந்தேன் - பய னிலை.
 சீ - ஏழுவாய். 'தேற்றும் - பய னிலை. புத்தி - செயப்படு
 பொருள். (14)

மாறாயலோ ரைந்துபு லன்வலி மாய்த்துநெஞ்சை
 நீரூர்திரு மேனிய வுன்கணி றுத்தமாட்டே
 நேருதப வக்கட லேறவு மேண்ணினைந்தேன்
 கூறயென தேண்ணமெவ் வண்ணங்கை கூடுமென்றே. (15)

(இ-ள்) சீறு-வியூதி, ஆர்-பொருந்திய, திரு மேனிய-
 திவ்ய மக்கள மூர்த்தத்தை யுடையவரே, மாறு ஆய-பகை ஆகிய,
 ஓர்-ஒப்பற்ற, ஐந்து புலன்-பஞ்செந்திரியங்களினது, வலி-சாமர்த்
 தியத்தினை, மாய்த்து-கெடுத்து, நெஞ்சை-மறத்தினை, உன்கண்-
 தேவரீரிடத்தில், விறுத்தமாட்டேன்-கிற்கச் செய்ய ஆற்ற
 லில்லேன், ஏறாத-ஏறமுடியாத, பவ கடல்-ஜெந்ம சமுத்திரத்
 தின் (கரைவய), ஏறவும்-அடையவும், எண்ணி-கருதி, நைந்
 தேன்-வாழவேன், எனது-அடியேனது, எண்ணம்-கருத்து, எவ்
 வண்ணம்-எப்படி, கை கூடும்-சித்திக்கும், கூறாய்-(நீர் இதனைக்)
 கூறியருள்வீராக. எ-று.

(இ-பு) மேனிய - வினி. அன்று - ஏ - இரண்டும் அசை நிலை
 கள். நான் - தோன்றா ஏழுவாய். விறுத்தமாட்டேன் - பய னிலை.
 நெஞ்சு - செயப்படு பொருள். நான் - தோன்றா ஏழுவாய். நைந்
 தேன் - பய னிலை. நீ - தோன்றா ஏழுவாய். கூறாய் - பய னிலை.
 இதனை - செயப்படு பொருள். (இடைப் பிற வரல்) (15)

அன்றேதமிழ் யேற்கேளி மாகாட னாகிரீவந்
 துன்றுள்கள ளித்தனை பேற்றுமொன் றும்பெருரி

னின்றேனல தைம்புல னென்வச சின்றதில்லை
யின்றேதவற் றைக்கோலு பாயமொன் றீசவெற்கே. (16)

(இ-ள்) ஈச-பாமேசனே, அன்றே-முற் காலத்திலே, தம்பேற்கு-அடியேனுக்கு, எளி-தாழ்ந்த, மாதடன் ஆகி-மனித னும், நீ-தேவரீர், வந்து-(எழுந்தருளி) வந்து உன்-தேவரீரின், தாங்கள்-திரு வடிகளை, அளித்தனை-கொடுத்தருளினீர். பெற் றும்-(தேவரீரது திரு வடிவை) அடைந்தும், ஒன்றம்-ஒரு பிரபோஜனமும், பெறுரின்-அடைமாதவரைப் போல, நின்றேன்- இருக்கின்றேனே, அவது-அன்றி, ஐ புலன்-பஞ்சேந்திரியங் களும், என்-அடியேனது, வசம்-வசத்திங், சின்றது இவ்விடை- 'இது வரை ஒரு போதும்' சிற்ச வில்லை, அவற்றை-(அதனால்) அவற்றினை, சொல்-நாசம் செய்பும்படி யான, உபாயம்-உபாயம், ஒன்று-ஒன்றினை, ஏற்கு-அடியேனுக்கு, இன்று-இப் பொழுது, ஒது-கூடப் பருள்வீராக. ஏ-து.

(இ-பு) அன்றே-ஏ-அகச நிலை. எளி-'எளிய' என்னும் பெய ரெச்சம் ஈது குறைந்து சின்றது. பெற்றும்-உம்-இழிவு கிறப்பு. பெறுரின்-இன்-உவம வருபு. ஈச-வினி. ஏற்கே. ஏ-ஈற் றகச. சின்றதில்லை-எதிர் மறைத் தெரி நிலை வீனை நீ-தோன்றா எழுவாய் அளித்தனை-பய னிலை. தாள் கள்-செயப் படு பொருள். ஐம் புலன்-எழுவாய். சின்ற தில்லை-பய னிலை- நீ-தோன்றா எழுவாய் ஒது-பய னிலை. (உபாயம்) ஒன்று. செயப்படு பொருள். (16)

ஏற்கோவுன தன்பும நத்திலை யென்றனெஞ்சங்
கற்கேனிக ராயதிக் கல்லைக் கல்லிலில்லா
முற்கால்வனைத் தாங்குவ னைத்தன்பின் முழ்துலிப்பாய்
சிற்கோலசி தம்பர நாயக தேவதேவே. (17)

(இ-ள்) சித் கோல-சித் சொரூபரே, சிதம்பர நாயக- சிதம்பர (ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்) தலைவரே, தேவ

தேவே-தேவர்க்குத் தேவரே, ஏற்கோ-எனக்கோ, உனது-
உன்னிடத்து, அன்பு-பக்தி, மனத்து-மனத்தின்கண், இலை-
இல்லை, என்-அடியேனது, நெஞ்சம்-மனம், கற்கே நிகர் ஆயது-
கல்லுக்குச் சமாத மாய் இருக்கின்றது, முற் கால்-முன்(ஒரு) காலத்
தில், நீ-தேவரீர், கல்லை-(மகா மேரு) கிரியை, வில்லா(க)-தது
வாக, வளைத்த ஆங்கு-வளைத்தது போல, இக் கல்லை-இந்தக்
கல் லாகிய மனதை, வளைத்து-வளையும்படி செய்து, அன்பில்-
பக்தியினிடத்து, மூழ்குவிப்பாய்-மூழ்கும்படி செய்வீராக. எ-று.

(இ-பு) என் + கு + ஓ = 'ஏற்கோ' எனப் புணர்ந்தமை
காண்க. இலை - 'இல்லை' என்பதன் இடைக் குறை. என் றன் -
தன் - சாரியை, கற்கே - ஏ - அசை நிலை. கல் - மனம் கல் லாக உருவ
கிக்கப்பட்டது. கால் - காலம் என்பதன் கடைக் குறை. வளைத்
தாங்கு - ஆங்கு - உவம வருபு. சிற் கோல, நாயக, தேவே - இவை
மூன்றும் வினிகன். அன்பு - எழுவாய். இலை - பய நிலை. நெஞ்
சம் - எழுவாய். நிகராயது - பய நிலை. நீ - எழுவாய். மூழ்குவிப்பாய் -
பய நிலை. கல்லை - செயப்படி பொருள். (17)

தேவையுனை யன்பினிற் பூசைசெய் தேனுமல்லே
னாவான்மிகப் பாடிநின் றாடிந யக்குகில்லே
னாவாதுழ நீமனத் தோடிவ ணுற்றுளேன்மற்
றாவாலினி யென்வரு மென்பத றிந்திலேனே. (18)

(இ-ள்) தேவே-(தேவ தேவ னாகிய) கடவுளே, உனை-
தேவரீரை, அன்பினின்-பக்தியினால், பூசை செய்தேனும்-பூசித்த
வனும், அல்லேன்-அல்லன், நின்றது-(தேவரீரது சங்கதியில்)
நின்ற, நாவால்-நாக்கினால், மிகநன்றாக, பாடி-ததித்து, ஆடி-
(ஆரத்தத்) தாண்டவம் செய்து, நயக்குகில்லேன்-விரும்பிப் பிரார்த்
தித்திலேன், இவண்-இவ் விடத்து, ஓவாது-இடையறாது, உழல்-
(விஷயங்களில்) சுழன்று திரிகின்ற, தீ-கெட்ட, மனத்தோடு-

உள்ளத்தோடு, உற்றனேன்—பொருத்தியிருக்கிறேன், ஆ ஆ—
அத்தோ அத்தோ, இனிமேல், என்யாது (நீக்கு), வரும்—
நேரும், என்பது—என்பதை, அறிந்திலேன்—(யான்) உணர் வில்லை,

(இ-பு) தேவே - விளி. செய்தேனும் - உம் - எதிரது தழீ
இய எச்சம். நயக்குகில்லேன் - கில் - ஆற்றல் இடை நிலை. மற்ற -
அசை நிலை. ஆ - ஆ - அதிசய இரக்கக் குறி. என்பது - குறிப்பு
வினையா வினையும் பெயர். இலேனே - ஏ - நற் றகை. யான் -
தோன்றா எழுவாய். அல்லேன் - பய வினிலை. யான் - தோன்றா
எழுவாய். நயக்குகில்லேன் - பய வினிலை. தேவரீரை - செயப்படு
பொருள் (வருவிக்கப்பட்டது). யான் - தோன்றா எழுவாய்.
உனேன் - பய வினிலை. யான் - தோன்றா எழுவாய். அறிந்திலேன் -
பய வினிலை. என்பது - செயப்படு பொருள். (18)

அறியாமையிற் கீழவர் பல்பிழை யாற்றினாலுங்
குறியாதநூள் செய்வது மேலவர் கொள்கையன்றோ
மறியார்கரத் தோய்சிறி யேன்வினை மாற்றியாளப்
பொறியேலுனக் கென்முக மன்சொலப் பொய்யனேனே. (19)

(இ-ள்) மறி—மாறின, ஆர்—பொருத்திய, காத்தோய்—
கையினையுடையோய், அறியாமையில்—அஞ்ஞாந்தினால், கீழவர்—
தாழ்த்தோர், பல்--பல, பிழை—தவறுதல்களை, ஆற்றினாலும்—
செய்தாலும், குறியாது—(அதனைப்) பொருட்படுத்தாது, அருள்
செய்வது—அறுக்கிரகம் செய்வது, மேலவர்—உயர்த்தோர்களுது,
கொள்கை—கோட்பாடு, அன்றோ—அல்லவா, பொய்யனேன்—
(அதனால்) பொய் உறும் யான், உனக்கு—தேவரீருக்கு, என்—
என்ன, முகமன்—உபசார வார்த்தை, சொல—சொல்ல வேண்டும்
(எதுவும் வேண்டாம் என்றபடி), சிறியேன்—(ஆதலால்) அடியே
னது, வினை—கர்மங்களை, மாற்றி—நிவிர்த்தித்து, ஆள—தடுத்

தாட் கொள்ளுதற்கு, பொதியேல்—(திரு உள்ளத்தில்) குடக் கொள்வீராக. ஏறு.

(இ-பு) அரியாமமில் - தில் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. சேவல், மேலவல், சிறியேன், பொய்யனேன் - திவை குறிப்பு வினைமா லணையும் பெயர்கள். ஆற்றினாலும் - உம் - சிறிவு சிறம்பு. செய்வது - தொழிற் பெயர். அன்றோ - ஒ - வினா. காத்தோம் - விளி. பொதியேல் - எல் - ஈண்டு அகை நிலை. சொல் - 'சொல்ல' என்பதன் துடைக் குறை சொல் என்னும் செய வென் வாப்பாட்டு வினை மெச்சம், துடை மெச்சத்தாற் பெற்ற "வேண்டும்" என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. பொய்யனேனே - ஏ - ஈற்றகை. செய்வது - எழுவாய் அன்றோ - பய வினை. நீ - தோன்றா எழுவாய். பொதியேல் - பய வினை. முகமன் - எழுவாய். வேண்டும் - பய வினை. (துடை மெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது). (19)

பொய்யற்றவர் வந்தடை யும்பரி பூரணாவீம்
மெய்யற்றவெற் துநீன லானிலை வேறுமுண்டோ
தையற்கிட மெயிட மாவரு டாணவேயென்
மையற்றவிர்ப் பாணுன்க டாகுதம்வ ழங்கிடாயே. (20)

(இ-ள்) பொய் அற்றவர்—மித்தையாப் பிரபஞ்சப் பற்ற அற்றவர், வந்து—(விசாரித்து) வந்து, அடையும்—பெறும்படியான, பரிபூரண — அகண்ட சொருபரோ, தையற்கு — அம்மைக்கு, இடமே—வாம பாகமே, இடமா(க)—ஸ்தாக மாக, அருள்—அதக் கிரகம் செய்த, தாணுவே—நிலைபெறுடையவரே, இ—இந்த, மெய் அற்ற—உண்மை யொழிந்த, ஏற்கு—அடியேனுக்கு, நின்—தேவரீரின் (அருள்), அவால்—அன்றி, வேறும்—மற்றும், நிலை—ஆதாரம், உண்டோ—இருக்கின்றதா (இல்லை என்றபடி). என்—அடியேனது. மையல்—மயக்கத்தினை, தவிர்ப்பான்—நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டு, உன்—தேவரீரது, கடாகும்—(கருபா) வீக்ஷண்ய லேசத்தினை, வழங்கிடாய்—கொடுப்பீராக. (ஏறு)

(கு-பு) அற்றவர்-வினைமா ல்லைபும் பெயர். பரிபூரண, தானுவே - இவை இரண்டும் விரிவுகள். நின்-என்புழி, 'அருள்' என்பதை இதை எச்சத்தாற் கொள்க. அலால் - 'அல்லால்' என்பதன் இடைக் குறை. வேதம்-உம்-இறந்தது தழீதிய எச்சம். உண்டோ-ஓ-எதிர் மறை. இடமே-உ-பிரி நிலையும், தேற்றமு மாம். இடமா-ஆ-ஆக என்பதன் கடைக் குறை. மையல் + தவிர்ப்பாய் - 'மையறவிர்ப்பாய்' என நிற்க வேண்டியது, 'மையற் றவிர்ப்பாய்; என, எதுகைச் சந்தங் குறித்து, வகரம் கொடாது திரித்து நின்றது. வழங்கிடாயே-உ-ஈற் றகை. இடு-பருதிப் பொருள் விருதி. நிலை-எழுவாய். உண்டோ-பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். வழங்கிடாய் - பய னிலை. (20)

வழங்கெற்கிவ ணேதுசெய் தாலெது வாகுமென்றென்
நெழுங்கற்பனை யாவும் றந்துணர் வேகமேயா
யொழுங்கிற்புல னாசியு பாதியோ ழித்தோருன்னைச்
செழுங்கைக்கனி யோத்துண ரும்படி தில்லையானே. (21)

(கு-ங்) தில்லையானே — தில்லைப் பதியின்கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமி, ஒழுங்கின்—(சாஸ்திரத்திற் கூறிய) கிரமமாக, புலன் ஆதி—(பகிர்) இந்திரிய உணர்வு முதலிய; உபாதி—தடை களை, ஒழித்து—நிவர்த்தித்து, இவண்—இவ் வட்டத்து, எது— யாது, செய்தால்—செய்யின், எது—யாது, ஆகும்—ஆம், என்று என்று—என என, எழும்—உண்டாகின்ற, கற்பனை யாவும் — கற்பனைகளினைத்தும், இறத்த—நசித்து, உணர்வு—(அந்தக் காரண) விருத்தி, ஏகம் ஆய்—ஏகாக் கிரமாய், ஒரு—ஒப் பற்றி, உன்னை— தேவரீரை, செழும்—செழுமை யான, கை—கையின்கண் உள்ள, கனி—(நெல்லிப்) பழத்தினை, ஒத்து—போன்று, உணரும்படி— (பிரத்தியக்ஷ மாக) அறியும் ஆறு, ஏற்கு—அடியேனுக்கு, வடங்கு— அருள்வீராக. ஏறு.

(இ-பு) ஏது. ஏது - இவை வினாப் பெயர்கள். என் நென்று - மருதி குறித்து அகக்க உந்தவை. மாவும் - உம் - முற்று. ஏகமே. ஏ - ஊச நிலை. ஒழுங்கில் - இல் - ஏதும் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. தில்லைமாதே—விளி. பிரதிபந்த மற்ற பிரத்தியகூத்திற் குச், செழுங் னைக் கணி உவமானம். கீ - தோன்றா எழுவாய். வடிங்கு - பய னிலை. (உணரும்)படி - செயப்படு பொருள். (21)

தில்லைப்பதி மேயசி வப்பிர காதனேயோ
தோல்லைப்பிற வாநெறி மேவிய தோன்றலேயோ
வல்லற்பிற விக்கினாத் தேன்றனை யஞ்சலென்றோர்
சோல்லைப்பக ராய்விடை மீதினக் தோன்றினின்றே. (22)

(இ-ள்) தில்லைப்பதி—தில்லை நகரின் கண், மேய—பொருந்தி யிருக்கும், சிவப் பிரகாசனே—சிவப் பிரகாசன் என்னும் பெயரோடு கூடிய பரசிகனே, தோல்லை—அநாதியாகவே, பிறவா—ஐந்த (மாண)ம் அற்ற, நெறி—மார்க்கத்தினை, மேவிய—பொருத்திய, தோன்றலே—பெருமையிற் சிறந்தவனே, இனம்—இன்னும், விடை மீது—ரிஷப வாகரத்தின் மீது, தோன்றி நின்று—எழுந் தருளி வந்து, அல்லல்—தன்ப ரூபமா யுள்ள, பிறவிக்கு—ஐந்த (மாண)த்திற்கு, இளைத்தேன்றனை—(அஞ்சி) மெலிந்திருக்கும் தமியேனைப்(பார்த்து), அஞ்சல்—பயப்படற்க, என்று—என, ஓர்—ஒரு, சொல்லை—வார்த்தையினை, பகராய்—கூறியருள்வீ ராக. ஏ-து.

(இ-பு) மேய - 'மேவிய' என்பதன் இடைக் குறை. சிவப் பிரகாசனே(மேய), தோன்றலே(யோ) - இவை விளிகள். ஒ - இரண் டும் அசை நிலைகள். இளைத்தேன்றனை - தன் - சாரியை. குறிப்பு வினையா வினையும் பெயர். இனம் - இன்னம்' என்னும் எதிர் காலங் குறிக்கும் இடைச் சொல்லின் இடைக் குறை. நின்றே - ஏ - ஈந் தசை. கீ - தோன்றா எழுவாய். பகராய் - பய னிலை. சொல் - செயப்படு பொருள். (22)

தோன்றுத்துணை யேபுனை யேபவத் தோல்கடற்கென்
போன்றார்க்குமி ரங்கும ருட்பெரும் போதமேயிங்
கீன்றார்மனை யாதிய மோகமே லாம்விடுத்த
சான்றுமுனை யேவினை யேனிணிச் சாரவெண்ணே (23)

(இ-ள்) தோன்ற துணையே—மறைத்திருக்கும் (அந்தரங்க) சகாயமே, கொல்—அசாதி யாய் உள்ள, பவ கடற்கு—ஐம்ம சமுத்திரத்திற்கு, புணையே—மரக்கல மானகமே, என் போன்றார்க்கும்—என்னைப் போன்ற பாவிசுளுக்கும், இரக்குட்--கருணை புரியும், பெரும் அருள் போதமே—பெரிய ஜீவகாருண்ய ஞாக சொரூபமே, இங்கு—இவ் விடத்து, வினையேன்—பாவி யாதிய யான், இனி—மேல், ஈன்றார்—மாதா பிதா, மனை—பெண் சாதி, ஆதிய—முதலிய வற்றிலுள்ள, மோகம்—ஆசைகள், எலாம்—யாவற்றையும், விடுத்த—விட்டு, உள்—இருதயத்தின்கண், சான்று ஆம்—சாக்ஷி பாக விளக்கிக்கொண்டிருக்கும், உனையே—தேவரீரையே, சார—அடைபுட்படி யாக, எண்ணு—கருதி யருள்வீ ராக. எ-து.

(இ-பு) துணையே, புணையே, போதமே-இவை விளிகள். புணை-உருவகம். இங்கு-இடம் குறித்து வந்த இடைச் சொல். போன்றார்க்கும்-உம்-இதிவு சிறப்பு. போன்றார், ஈன்றார், வினையேன்-இவை வினையா வினையும் பெயர்கள். உனையே-உ-பரி கிலையும், தேற்றமு மாம். எண்ணே-உ-ஈற் றகை. நீ-தோன்ற எழுவாய். எண்ணு-பய னிலை. (23)

சார்ந்தாய்தரு வாதிய வாய்விடை தன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயரு ளிற்பிற வானெறி கூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்துறை யின்றெனி னுங்குறை யுண்கேண்டாய்
பேர்ந்தோமே னெஞ்சுளுன் னன்புபி ரக்தமட்டே. (24)

(தி-வி) குரு ஆத்ய ஆய்-குரு லங்க சங்கம மாக, சார்ந்தாய்-(தேவர துவண்) பொருந்தி யிருந்தீர், விடைதன்னில்-விஷய வாகநததில், வந்தாய்-(எழுந்தருளி) வந்தீர், அருள்-(அடியேன்பால்) குருபை, கூர்ந்தாய்-மருந்தருளினீர், பிறவா-ஜந மானம் அற்ற, நெறி-மார்க்கத்தினை, கூட்டுவித்தாய்-அடைவித்தீர், தூந்தேன்-(துவற்றினை எல்லாம் அடியேன்) உணர்ந்தேன், குறை-(அதனால்) ஒரு குறையும், இன்று-துல்லை, எனினும்-ஆயினும், பேர்ந்த ஒநம்-(திரு வடிக்கண்) நில்வாது (விஷயங் களிடத்துச்) செல்லுகின்ற, என்-எனது, நெஞ்சங்-மருத்தின்கண், உன்-தேவரீரிடத்து, அனபு-பக்தி, பிறக்கும் மட்டும்-உண்டாகும் வரை, குறை-(அந்தக்) குறை, உண்டு-இருக்கின்றது. ஏ-று.

(தி-பு) விடைதன்னில்-தன்-சாரியை. 'ஆய்'-என்னும் வினை மெச்சம், 'சார்ந்தாய்'-என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. அருளின்-இன்-சாரியை. இன் நெனினும்-உம்-எதிரது தழீஇயது. கண்டாய்-முன் னிலையகை. உன் னன்பு-ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை மட்டு(ம்)-கால எல்லையைக் குறிக்கும் ஒ ரிடைச் சொல். இது னீற்றில் முற்றம்மை தொக்கது. மட்டே-ஏ-ஈற்றகை. நீ-தோன்ற எழுவாய். சார்ந்தாய்-பய னிலை. நீ-தோன்ற எழுவாய். வந்தாய்-பய னிலை. நீ-தோன்ற எழுவாய். கூர்ந்தாய்-பய னிலை. நீ-தோன்ற எழுவாய். கூட்டுவித்தாய்-பய னிலை. பிறவா நெறி-செயப்படு பொருள். அடியேன்-தோன்ற எழுவாய். தூந்தேன்-பய னிலை. இவற்றினை-செயப்படு பொருள். குறை-எழுவாய். உண்டு-பய னிலை. (24)

பிறவாநெறி யாகிய தோர்திருப் பேரையாவேம்
முறவேயற வேதவீர்த் தேன்மந மோடிவாடிப்
புறவாதனை பற்றிவ ளர்க்கீடு புன்மையாலின்
நிறவேயதனைப்புரி வாணுளத் தேண்ணுவாயே. (25)

(இ-ள்) பிறவா—ஐநக (மாணம்) அற்ற, நெறி ஆகியது—
மார்ச்சம் ஆகியதினை, ஒர்—ஒப்பற்ற, திரு பேரையா—அழகிய
பேரை ஊரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாம், எம்—எமது,
உறவே—பந்துவே, என்—அடியேனது, மகம்—உள்ளம்,
அறவே—அத்தியந்தம், தவிர்த்து—(விட்டு) கீங்கி, ஒடி—(விஷயங்
களிற்) சென்று, வாடி—வாட்டத்தினை அடைந்து, புற வாதனை—
பாகிய வாசினையை, பற்றி—பொருந்தி, வளர்ந்திடு—விருத்தி
அடைகின்ற, புன்மைமயரக்—இழிந்த தன்மையினால், இன்று—
(அடியேற்குப் பிறவா நெறி) இல்லை, அதனை—(ஆகையால்) அந்த
மகத்தினை, இறவே—நாசம் அடையும்படியே, புரிவான்—செய்யும்
பொருட்டு, உளத்து—மகத்தின்கண், எண்ணுவாய்—(தேவரீர்)
நினைத்தருள்வீ ராக. எ-து.

(இ-பு) ஆகியது-வினையா வினையும் பெயர். ஆகியதோர்-
இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. உறவே, பேரையா-இவை
வினிகள். தஞ்சாவூர்-தஞ்சை என்றும் போல, பேரூர்-'பேரை'
என உ-இயிற்று. அறவே-ஏ-தேற்றம். இன்று-என்புழி,
"அடியேற்குப் பிறவா நெறி" என்பது, இதை யெச்சத்தாற் பெறப்
பட்டது. இறவே-ஏ-தேற்றம், எண்ணுவாயே-ஏ-அதை நில்.
பிறவா நெறி-தோன்ற எழுவாய். இன்று-பயனிலை. தேவரீர்-
தோன்ற எழுவாய். எண்ணுவாய்-பயனிலை. மகத்தினை-செய்யப்
படு பொருள். (25)

எண்ணும்வடி வேதினி நீபுனைத் தெய்தினைவந்
திண்ணம்மென லாவக லாவச்சி தம்பரத்தே
நண்ணும்முன துண்மையைக் காணந யந்துளேனென்
னுண்ணின்றதைக் காட்டுதற் கீசகற் றுன்னுவாயே. (26)

(இ-ள்) ஈச—பரமேசுவரே, அச் சிதம்பரத்தே—அந்தச் சிதம்
பரத்தின்கண், நண்ணும்—பொருந்தாநின்ற, உனது—தேவரீரது,

உண்மையை—எதார்த்த சொரூபத்தினை, காண—தெரிச்சுக்க, நயந்துள்ளேன்—விரும்பியிருக்கின்றேன், இனி—மேல், நீ—தேவரீ, என்னும்—(அவ் வுண்மைச் சொரூபத்திற்குப் பிற் நமாகக்) கருதக் தருந்த, ஏது—எந்த, வடிவு—மூர்த்ததக்களை, புனைந்து—பொருந்தி, எய்தினாலும்—வரினும், என்—எனது, அவா—(அவ வுண்மைச் சொரூபத்தி லுள்ள) ஆசையானது, அகலா(து)—சீக்காது, திண்ணம்—(இது) நிச்சய மாய் (ஆகலின்), என்—அடியேனது, உன்—இருதயத்தின்கண், கின்று—இருந்து, அதை—அந்த (தேவரீ) அது எதார்த்த) சொரூபத்தை, காட்டுதற்கு—தெரிசிப்பித்தற்கு, சற்று—கொஞ்சம், உன்னுவாய்—கினைத்தருள்வீ ராக. ஏ-து.

(இ-பு) எய்தினாலும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. அகலா - 'அகலாது' என்பதன் துவ் விருதி குறைந்து கின்றது. சிதம் பாததே - ஏ - அசை நிலை. ஈச - விளிப் பெயர். சற்று - சிறு பருதியினைக் காட்டும் ஒ ரிடைச் சொல். உன்னுவாயே - ஏ - ஈற் றசை. அடியேன் - தோன்று எழுவாய். நயந்துள்ளேன் - பய னிலை. உண்மை - செயப்படு பொருள். அவா - எழுவாய். அகலாது - பய னிலை. இது - தோன்று எழுவாய். திண்ணம் - பய னிலை. நீ - தோன்று எழுவாய். உன்னுவாய் - பய னிலை. மேற் கூறிய விடயம் - செயப்படு பொருள். (அவாய் நிலையால் வருவிக்கப் பட்டது. (26)

உன்னும்குணர் வுக்குணர் வாயெனக் குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுரு திப்போரு ளாய்வழி காட்டினின்றாய்
பின்னுங்குரு வாயடைந் துன்னருள் பேணவைத்தாய்
யென்னென்றறரைப் பேனின்க ருணையி ருந்தவாறே. (27)

(இ-ள்) உன்னும்—கருத்த் கருந்த, உணர்வுக்கு—(அந்தக்) காரண விருத்தி ரூப) ஞாகத்திற்கு, உணர்வு ஆய்—சாட்சி ரூப மாய் இருந்து, எனக்கு—அடியேனுக்கு, உண்மை—யதார்த்த சொரூபத்

தினை, தந்தாய்-(தேவரீர) கொடுத்தருளினீர், மன்னும்-நிலை பெற்ற, சுருதி பொருள் ஆய்-வேதாந்தத்தமாய் (இருந்த), வழி-(முதலி) மார்க்கத்தினை, காட்டி நின்றாய்-அறிவித்தருளினீர், பின்னும்-பின்னரும், குரு ஆய்-குரு ரூபமாக எழுந்தருளி வந்து, அடைந்து-(அடியேன் உம்மைச் சரணாகதியாக) அடைந்து, உன்-தேவரீரது, அருள்-கிருபையினை, பேணி-விரும்பும்படியாக, வைத்தாய்-செய்தருளினீர். நின்-தேவரீரது, கருணை-கிருபை, இருந்த-(அடியேன்மீது) இருந்த, ஆறு-தன்மையை, என்-எப்படி, என்று-என, உரைப்பேன்-கறுவேன் (கறு முடியாது என்பது கருத் தாம்.)-எறு.

(இ-பு) என் னென்று - என் - 'என்ன' என்பதன் ஈறு தொக்கு நின்றது. இருந்த வார்த்தை - ஏ - ஈற் றதை. நீ -தோன்ற எழுவாய். தந்தாய் - பய னிலை. உண்மை-செயப்படு பொருள். நீ -தோன்ற எழுவாய். நின்றாய் - பய னிலை. நீ -தோன்ற எழுவாய். வைத்தாய் - பய னிலை. அருள் -செயப்படு பொருள். பாடி-தோன்ற எழுவாய். உரைப்பேன் - பய னிலை. (இருந்த) ஆறு -செயப்படு பொருள். (27)

இருந்தோரும் டத்துணர் வில்லைமாயைக்கீதன்பாற்
பொருந்தாவிடத் தில்லையு யிர்க்கோரு போதமேனுந்
திருந்தாலிவை கொண்டிறை யைந்தோழில் செய்தியென்றே
வருந்தாவருண் முன்னிலை தன்னைம தீத்தியானே. (28)

(இ-ள்) இருந்து-(ஏகாந்த விதானத்தில்) இருந்து, தரும் இடத்து-விசாரிக்கும் காலத்து, மாயைக்கு-மாயைக்கு, உணர்வு-ஞானம், இல்லை-இல்லையாய், இதன் பால்-இந்த மாயையிலிடத்து, பொருந்தா விடத்து-சேரா திருக்கின், உயிர்க்கு-சிவனுக்கு, ஒரு போத மேனும்-ஒரு வித ஞானமாயினும், இல்லை-(உண்டாவது) இல்லையாய், திருந்தா-நேர்மை யற்ற, இவை-இவ் விராண்டினையும்,

கொண்டு—(வது வாகக்) கொண்டு, இறை-பரமேசுவர சாகிய நீர், ஐக தொழில்—பஞ்ச கிர்த்தியங்கள், செய்தி—செய்கின்றீர், என்று—எனக் கருதி, முன்னிலை தன்னை—(தக்கத்திற்கு) முன்னிலையாயுள்ள சிவர்களை, யான்—அடியேன், மதித்த—(அறியாமையால்) துக்க காரணர் என குறித்து, வருந்தா—துன்புறுத விதம், அருள்—அறக்கிரகம் செய்வீராக. ஏ-று.

(இ-பு) பொருந்தா, திருந்தா-இவை ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய சொச்சங்கள். இதன்பால் - பால் - ஏழு னுருபு. ஒரு போத மேனும் - உம் - முற்று. இறை - அண்மை விளி. செய்தி முன் னிலை வினை முற்று. என்றே - ஏ - அசை நிலை வருந்தா ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய சொச்சம், இசை யெச்சத்தாற் பெற்று, “விதம்” என்னும் பெயர் கொண்டது. யானே - ஏ - ஈற்றசை. உணர்வு - எழுவாய். இவ்லை - பய னிலை. போதம் - எழுவாய். இவ்லை - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். அருள் - பய னிலை. விதம் - செயப்படு பொருள். (இசை யெச்சம்,) (28)

மதித்தென்பரு வத்தள விற்குரு வாதியாகி
யுதித்துள்ளறி வொங்கும்வ கைக்குபா யஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ் சற்குரு சற்குரு வேன்றுநைந்துந்
துதித்துந்திரி யாவெனக் கின்னரு டந்துதோன்றே. (29)

(இ-ள்) என் பருவத்து அளவில்—அடியேனது பக்குவத்துக்குத் தக்க வாறு, மதித்த—(அறக்கிரகிக்கக்) கருதி, குரு ஆதி ஆகி—குரு விவக சங்கம ரூபம் ஆகி, உதித்த—தோன்றி, உள்—(அடியேன்) மறத்தின்கண், அறிவு—ஞான மானது, ஒங்கும் வகை—விருத்தி ஆகும் கிமித்தம், உபாயம் செய்தோயை—சூழ்ச்சி செய்த தேவரீரை, எதிர்த்து—சந்தித்து, இங் கனம்—இவ் வாறு, சற்குரு—நல் வாகிரியர். சற் குரு—நல் வாகிரியர், என்று—எனக்கறி, நைந்தும்—(மறம்) தளர்ந்தும், துதித்தும்—(வாக்கினால்) துதித்தும்,

தரியா—திரியாத, எண்கு — அடிமேனுக்கு. இன் — (உமது) இனிய, அருள்—அருளின, தந்து—கொடுத்த, தோன்று— (தேவரீர்) வெளிப்படுவீ ராக. ஏ-து.

(இ-பு) வகைக்கு - கு - சாரியை. செய்தோய் - முன்னிலை தெரி நிலை வினையா வணையும் பெயர். கைந்தும், துதித்தும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுய் பொருளன. திரியா - ஈது கெட்ட எதிர் மறைப் பெய சொச்சம். தோன்றே - ஏ - ஈதற் றகை. நீ - தோன்றா எழுவாய். தோன்று - பய நிலை. (29)

தோன்றாமன்மு னிந்தோரு தாய்வயிற் றேன்றுபால
ரீன்றாடனைத் தம்மின்வே ருக்கொடி கழந்தவாபோற்
பூன்றவொரு சீயரு ளாற்புனை மேனியெல்லாம்
யான்றான்பல தெய்வமே னக்கொடி கழந்தவாறே (30)

(இ-ள்) ஒரு—ஒரே, தாய் வயின் — மாதாவினிடத்து, தோன்று—தூவித்த, பாவர்—(அநேகம்) குழந்தைகள், தோன்றா உல்—நாம் எவ்லோரும் ஒரே மாதாவினிடத்துச் செறித்திருக்கின் றோம் என) விளங்கிக்கொள்ளாமல், சுன்றான் தனை—(தம்) தாயை, தம்மின்—தம்மைப் பார்க்கிலும், வேறு(க)—அந்நிய மாக, கொடு—கொண்டு, முனிந்து—கேசிபித்து, இகழ்ந்த—நிந்தித்த, ஆ(து) — தன்மை, போல்—போல, பூன்றா—பரிபூரண மாய் உள்ள, ஒரு—ஒப்பற்ற, சீ—தேவரீர், அருளால்—கிருபையினால், பனை—பொருள் திய, மேனி—ஸூர்த்தங்கள், எவ்வாம்—யாவற்றையும், யான்—அடியேன், பல—(தேவரீருக்குப் புறம் பான) அநேக, தெய்வம்—தேவதைகளாம், என—என்று, கொடு—(கருதிக்) கொண்டு, இகழ்ந்த—நிந்தித்த, ஆது—தன்மை யாம். ஏ-து.

(இ-பு) ஈன்றாடனை - தன் - சாரியை. வேறு - 'வேறுக' என்பதன் கடைக் குறை. கொடு - 'கொண்டு' என்பதன் இடைக் குறை. இகழ்ந்த வா - ஆ - 'ஆது' என்பதன் கடைக் குறை.

பூன்றம் + ஆ = பூனா - ஆ - 'ஆக' என்பதன் கடைக் குறை.
 பூன்றம் - அம் - ஈது கெட்டு நின்று புணர்ந்தது. யான் றான -
 தான் - அசை நிலை. ஆறே - ஏ - ஈந் றசை. (இகழ்ந்த) ஆறு -
 எழுவாய். ஆம் - பய நிலை. (இசை யெச்சத்தால் வருவிக்கப்பட்-
 டது.) இதில் உவமை மணி புள்ளது (30)

இகழும்பொரு ளொன்றிலை மண்முத லெட்டுமெந்தாய்
 நிகழன்வடி வேயெனத் தேர்ந்துள நெக்குநின்றான்
 புகழும்படி யேயினி யீசவேன் புத்திதன்னைத்
 திகழும்படி செய்திதி ரோபவஞ் செய்திடேலே. (31)

(இ-ள்) எந்தாய்—எமது தந்தை யாகிய ஸ்வாமி, ஈச—
 ஈசனே, இகழும்—நிந்திக்கத் தக்க, பொருள்—வஸ்துக்கள்,
 ஒன்று—ஒன்றும், இலை—இல்லை யாம். மண் முதல்—பிருதவி
 ஆதி யாகவுள்ள (அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன்,
 சிவன் ஆகிய), எட்டும்—அஷ்ட மங்கல ஸூர்த்தங்களும், கிகழ்—
 விளங்காவினற, உன்—தேவரீரின், வடிவே—சொருபங்களே,
 என—என்று, தேர்ந்து—தெளிந்து, உளம்—மனம், நெக்கு—
 நெகிழ்ந்து, நின்—தேவரீரது, தான்—திரு வடித் தாமரைகளை,
 புகழும்படியே — தோத்திரம் செய்யும்படி யாக, இனி — இப்
 பொழுது, என்—அடியேனது, புத்தி தன்னை—புத்தியினை, திகழும்
 படிசெய்தி—விளக்குவீ யாக, திரோபவம்—மறைப்பினை, செய்தி
 டேல்—செய்யா திருப்பீ யாக. ஏ-று.

(இ-பு இலை - 'இல்லை' என்பதன் கடைக் குறை. எந்தாய்,
 ஈச - இவை விளிகள். எட்டும் - உம் - முற்றும்மை. வடிவே - ஏ -
 தேற்றம். உளம் - 'உள்ளம்' என்பதன் இடைக் குறை. படியே -
 ஏ - அசை நிலை. புத்தி தன்னை - தன் - சாரியை. செய்திடேலே -
 இஃபகுதிப் பொருள் விசுதி. ஏ - ஈந் றசை. ஒன்று - எழுவாய்.
 இலை - பய நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். செய்தி - பய நிலை.

பததி-செய்ப்பத பொருள். கீ-சொன்ன மழுஉய். செய்த
தெல்-பய னிலை திரோடவும்-செய்ய்பத பொருள். (31)

செய்யாய்கரி யான்றெழும் வெள்ளிளங் சேனவயூர்வோய்
வையார்மழு வோய்திரு வுள்ளமிவ் வஞ்சனேனு
மையாலிழி பெய்வுற கீர்பேரி தன்பினோடு
கையாற்றெழு தேத்திரின் கூத்தினைக் காணுமாறே. (32)

(இ-ள்) கரியான் - மகா விஷ்ணு, தொழும் - உணங்கும்படி
யான, வென்-வெண்மை யான, தினம்-பெயர்வதத்தினை புடைய
சேவை-ரிஷபத்தினை, ஊர்வோய்-வரிச் செலுத்தும் ஸ்வாம,
வை-கூர்மை, ஆர்-பொருத்திய, மழுலோய்-மழு ஆபதத்தினை
புடைய சுவாமி, ஐயா-யிதாவே, இவ் வஞ்சனேனும்-இந்த வஞ்சகத்
தன்மையினைபுடையேனும், பெரிது-மிகவும், அன்பினோடு-பந்தி
யோடு, விழி-சோத்திரத்தினின்றும், கீர்-நூலம், பெய்வுற-சொரிய
கையால்-அஸ்தத்தினால், தொழுது-நமஸ்கரித்து, (வத்தி-வாக்கி
னால்) துதித்து, நின்-சேவரிடது, கூத்தினை-(ஆரத்தத்) தாண்டவத்
தினை, காணும் ஆறு-(கண்ணால்) தெரிசிக்கும்படி, திரு உள்ளம்
செய்யாய்-சங்கற்பஞ் செய்தருள்வி ராக. எ-து.

(இ-பு) செய்யாய்-உடன்பாட்டு முன் னிலை வினை முற்றி.
கரியான்-குறிப்பு வினைபா லினையும் பெயர். 'தொழும்'-என்றும்
பெய சொச்சம், 'ஊர்வோய்' என்னும் முன் னிலை வினைபா லினை
யும் பெய ராகிய விளிப் பெயர் கொண்டது. ஊர்வோய், மழு
லோய், ஐயா-இவை விளிப் பெயர்கள். 'திரு வுள்ளம்' என்பது
'செய்யாய்' என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. வஞ்சனே(னும்)-
குறிப்பு வினைபா லினையும் பெயர். உம்-இறந்தது தழீஇ யது
அல்லது, இழிவு கிறப்பு. பெய்வுற-உறு-துணை வினை. 'பெரிது'
என்னும் குறிப்பு வினை முற்றி, வினை யெச்ச மாய்த், 'தொழு

தேசத்' என்னும் வினை செய்ச்சம் கொண்டது. காணு மாறே - ஏ - ஈற் றகை. தீ - தோன்று எழுவாய். செய்யாய் - பய னிலை. திரு வுள்ளம் - செயப்படு பொருள். (32)

காணுதப வக்கட லின்கரை காணவெற்குக்
கோணுகணி மார்பமெய் மன்புகோ தேத்தியென்றே
நாணுதிசைத் தேன்றிருக் காளத்தி நாதவுன்றாட்
பேணுதவ லக்கடன் மூழ்கிய பேதையேனே. (33)

(இ-ள்) கோள்—விஷம் பொருந்திய, நாகம்—சர்ப்பத்தினை, அணி—(ஆபாண மாகப்) பூண்டிருக்கும், மார்ப—மார்பினை புடைய மவாய், திருக் காளத்தி நாத—பூரீ காள ஹஸ்தியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் மவாய், உன்—தேவரீரது, தாள்—திரு வடிகளை, பேணுத—போற்றுது, அவல—துக்க ரூப மான, கடல்—(சமுசார) சமுத்திரத்திற், மூழ்கிய—மூழ்கிக் கிடக்கின்ற, பேதையேன்—(அறிவில் யாகிய) எளியேன், காணுத—(ஒருவராலும் எல்லை) அறிய முடியாத, பவ—ஐநக (மாண), கடலின்—சமுத்திரத்தின், கரை—தீரத்தினை, காண—அறியும்படியாக, ஏற்கு — அடியேனுக்கு, மெய்—உண்மை யான, அன்பு—பக்தியினை, கொடுத்தி—(தேவரீர்) கொடுத்தருள்வீராக, என்று—என, நாணுத—வெட்கம் இன்றி, இசைத்தேன்—(பலர் அறியக்) கூறினேன். ஏ-று.

(இ-பு) நாகு அணி - என்புழி, 'நாகம்' என்பது அம் ஈறு குறைந்த நின்று புணர்ந்தது. மார்ப, நாத - இவை விளிகள். என்றே - ஏ - அசை நிலை. பேதையே(னே) - குறிப்பு வினையா விரையும் பெயர். ஏ - ஈற் றகை. பேதையேன் - எழுவாய். இசைத் தேன் - பய னிலை. இவ் வாக்கியம், அவலது, விஷயம் - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது) (33)

பேதைக்கோ ரூபாகம் ளித்திடு பேரையாவெங்
கோதைக்குநீன் றென்று கோதைகோ டென்றுநின்பா

லோதற்கேனு ளத்தைவி ற்த்தன னோடிமாதர்
காதற்கோ யுண்டமை யாலுனைக் கண்டதின்றே. (34)

(இ-ள்) பேதைக்கு—அம்பாளுக்கு, ஒரு பாகம்—பாதி சர்
ரத்தை, அளித்திடு—கொடுத்தருளிய, பேனாயா—பேனா ஊரின்
கண் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சுவாமி, எம்—எம் முடைய,
கோதைக்கு—பெண்ணுக்கு, கின்—தேவரீரது, கோள்—தோளின்
கண், உறு—பொருந்தி யிருக்கும், கோதை—புஷ்ப மாலையின,
கொடு—கொடுத்தருள்வீ ராக, என்று—என, கின்பால்—தேவர்
ரிடத்தில், ஓதற்கு — சொல்லுதற்கு, என்—அடியேனது,
உளத்தை—மகத்தினை, விடுத்தனன்—(அதாக) அதுப்பியிருத்
தேன், ஓடி—(அந்த மகம்) வேகமாகச் சென்று, மாதர்—பெண்
களது, காதல்—ஆசை யாகிய, கிளை—கள்ளை, உண்டமையால்—
(பூரண மாகச்) குடித்தபடியால், உனை—தேவரீரை, கண்டது—
செர்சிக்க, துன்று—இல்லை. ஏ-று.

இது, நாயகன் அதுக்கிரகத்தினைப் பெற, மகத்தினைத் தாதாக
அதுப்ப, அம் மகம் இடையில் மாதர் ஆசையால் இடைபூறு
அடைந்ததனை, நாயகி நாயகனிடம் விண்ணப்பித்தல்.

(இ-பு) பேனாயா - விரி. அளித்திடு - இடு - பகுதிப்
பொருள் விசுதி. கின்பால் - பால் - ஏழு னுருபு. உளம் - 'உள்ளம்'
என்பதன் இடைக் குறை, கிளை - 'கள்ளை' என்பதன் இடைக்
குறை. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக் குறை. 'கண்டது' -
என்னுந் தெரி கிலை வினை முற்று, வினை பெச்சு மாயிற்று. இன்றே -
ஏ - ஈற் றசை. யான் - தோன்று எழுவாய், விடுத்தனன் - பய
னிலை. உளம் - செயப்படு பொருள். அம் மகம் - தோன்று எழுவாய்.
கண்ட தின்று - பய னிலை. உனை - செயப்படு பொருள். (34)

கண்டேன்களி கூர்ந்துச் வப்பிர காசநாமங்
கொண்டோங்குரு வேமடிவ ணுற்றேனை யாண்டசோவே
பண்டையொரு நீலகுத் திட்டப டிக்கியாணுன்
றேண்டாகிவந் தின்றுனைப் பாடத்தோ டங்கினேனே. (35)

(இ-ள்) சிவப்பிரகாச — சிவப்பிரகாசன் (என்னும்), நாமம்—
பெயர்னை, கொண்டு—(தரித்துக்) கொண்டு, ஒங்கு—பெருமை
பொருந்திய, உருவோடு—வடிவத்தோடு, இவண்—இவ் விடத்து,
உற்று—எழுந்தருளி வந்து, எனை—அடியேனை, ஆண்ட—ஆட்
கொண்ட, கோவே—தலைவனே, களி—சந்தோஷம், கூர்ந்து—
மிகுந்து, கண்டேன்—தேவரீனாத் தரிசித்தேன், ஒரு—ஒப்பற்ற,
நீ—தேவரீர், பண்டே—பூர்வமே, வருத்திட்ட படிக்கு—நியமித்த
பிரகாரம், யான்—தமிழேன், உன்—தேவரீரது, தொண்டு—
தொண்டன், ஆகி—ஆய், வந்து—வந்து, இன்று—இப் பொழுது,
உனை—தேவரீனா, பாட—(ஸாவல்) துதித்தற்கு, தொடங்கி
னேன்—ஆரம்பித்திருக்கின்றேன். எ-று.

(இ-பு) எனை - 'என்னை' என்பதன் இடைக் குறை. கோவே -
விளி. பண்டே - ஏ - அசை நிலை. வருத்திட்ட - இடு - பகுதிப்
பொருள் விருதி. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக் குறை.
தொடங்கினேனே - ஏ - ஈற் றசை. யான் - தோன்றா எழுவாய்.
கண்டேன் - பய நிலை. உனை - செயப்படு பொருள் (வருவிக்கப்
பட்டது). யான் - எழுவாய். பாடத் தொடங்கினேன் - பய நிலை.
உனை - செயப்படு பொருள். (35)

தோடக்காயேனைச் சூழ்ந்துள வைம்புலத் தோற்றமெல்லாங்
கெடக்கூறுதி நீயொரு சூழ்ச்சிசி ளக்கிலாயே
லடக்காவவை யென்றன கத்துள டங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவ வேலையெவ் வண்ணமுகக் கண்ணினானே. (36)

(தி-ள்) முக் கண்ணினுனே-திரி நேத்திரங்களை யுடைய
 ஸ்வாமி, தொடக்காய்-பந்த மாக, என்-அடியேனே, சூழ்ந்து-
 அடுத்து, உள-இருக்கும், ஐ புலத தோற்றம்-பஞ்ச இரத்திரியப்
 பாதீதி, எல்லாம்-யாவும், கெட-நாச மாகும்படி யாக, நீ-தேவரீர்,
 ஒரு-ஒரு, சூழ்ச்சி-உபாயம், கூறுதி-கூறியருள்வீ யாக (அங்கன் தூர்
 உபாயம்), கிளக்கிலாயேவ்-கூறுதிருப்பீயாகில், அடக்கா அவை-
 அடக்கப்படாத அப் பஞ்சேந்திரியங்களும், என்-அடியேனது,
 அகத்துள்-மந்தத்தின்கண், அடங்கு னாறும்-அடங்குகிற பரியந்தமும்,
 எவ் உண்ணம்-எவ் உணம், பவ வேலை-ஐகந (மாண) சமுத்திரத்தினை,
 கடக்கேன்-தாண்டுவேன், (கடக்க முடியாது என்றவடி) ஏ-று.

(தி-பு) என்-என்னை என்பதன் இடைக் குறை. கூறுதி-
 எவல் வினை முற்று. கிளக்கிலாயேவ்-கு-ஆ-சாரியைகள். இவ்-
 எதிர் மறை இடை நிலை. எவ்-மூன் னிலை வினை யெச்ச விருதி.
 அடக்கா-ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய சொச்சம். என் தன்-
 தன்-சாரியை. கடக்கேன்-உடன்பாட்டுத் தன்மை துருமைத்
 தெரி நிலை வினை முற்று. கு-சாரியை. முக் கண்ணினுனே-ஏ-
 வினி. நீ-எழுவாய். கூறுதி-பய னிலை. சூழ்ச்சி-செயப்படு
 பொருள். யான்-தோன்றா எழுவாய். கடக்கேன்-பய னிலை.
 பவ வேலை-செயப்படு பொருள்.

(36)

கண்ணுண்மத னைப்பொடி யாம்வகை கண்டவேண்டோ
 ளண்ணவயிர் யாவும் னித்திடு மப்பனையோ
 தண்ணாப்பொழிற் றில்லையு ளாயெனக் கீதுதாராய்
 மண்ணாதிய வாசைக ளாற்றனை வாழ்த்துமாறே.

(37)

(தி-ள்) கண்ணல்-(சொற்றிக்) கண்ணினால். மதனை-மகம்
 தனை, பொடி ஆம் வகை-பஸ்பம் ஆகும் படி யாக, கண்ட-பார்த்த
 எண் தோள்-அஃது புஜங்களை யுடைய, அண்ண-பாசிடமே, உயிர்
 யாவும்-சகல ஜீவர்களையும், அளித்திடும்-ரகஸிக்கின்ற, அப்பனே-

ப்தாவே, தண்-குளிச்சி, ஆர்-பொருந்திய, பொழில்-சொலைகள்
(குந்தி), தில்லை உளாய்-சிதம்பர சேஷத்திரத்தின்கண் எழுந்தருளிய
ஸ்வாயி, எனக்கு-அடியேனுக்கு, மண்-பூமி, ஆதிய-முதலாகச்
சொல்லப்படுகின்ற பெண் பொன் என்பவற்றிலுள்ள, ஆசைகள்-
விருப்பங்கள் (முற்றும்), அற்று-(அறவே) நீங்கி, உனை-தேவரீரை,
வாழ்த்தும் ஆறு-துதிக்கும் படியாகிய, ஈது-இவ் வாததினை,
தாராய்-தந்தருள்வீ என. ஏ-று.

(இ-பு) அண்ணா, அப்பனே, (தில்லை) உளாய் - இவை விளி
கள். யாவும் - உம் - முற்று. அப்பனேயோ - ஒ - அசை நிலை. ஈது -
சுட்டுப் - பெயர் நீண்டது. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக்
குறை ஆறே - ஏ - ஈற்றைச். நீ - தோன்றா எழுவாய். தாராய் -
பயனிலை. ஈது - செயப்படு பொருள். (37)

வாழ்த்தேனுனை நாடோறும் வாழ்த்தவல் லோர்கடாளிற்
முழ்த்தேன்றலை யாங்கவ ரேவற லைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேனெங் காலம் வத்திலோண் மேருவில்லோய்
பாழ்த்தேன்கிளி போற்பல னுல்கள் படித்துமியானே (38)

(இ-ள்) ஒண்-பிரகாசம் பொருந்திய, மேரு-(மகா) மேரு
கிரியை, வில்லோய்-தது வாக ஷடைய ஸ்வாயி, உனை-தேவரீரை,
நான் தொறும்-பிரதி தினமும், வாழ்த்தேன்-(வாயார) தோத்திரம்
செய்திலேன், வாழ்த்த-தோத்திரம் செய்ய, வல்லோர்கள்-சாமர்த்
தியம் உள்ள பெரியோர்களின், காளில்-திருவடி களில், தலை-
சிரைச், வாழ்த்தேன்-தாழ்த்தி வணங்கிலேன், அவர்-அப் பெரியா
ருடைய, ஏவல்-பணிகளை, தலைக் கொள்கில்லேன்-ஏற்றுச் செய்தி
லேன், நெடுங் காலம்-நீண்ட காலத்தினை, அவத்தில்-(அவ்நளம்
செய்யாது) வீணாக, வீழ்த்தேன்-கழித்தேன், கிளி போல்-கிளி
யைப் போல, யான்-அடியேன், பல னுல்கள் படித்தும்-பல சாஸ்தி
ரங்களைப் படித்தும், பாழ்த்தேன்-(அவற்றின் அர்த்தங் கொண்டு
ஒழுகாமல்) பாழாய்ப் பேசேன். ஏ-று.

(இ-பு) வாழ்த்தேன், தாழ்த்தேன் - எதிர் மறைத தன்மைய
ஒருமைத தெரி நிலை வினை முற்றது. இவற்றில் - ஆ - எதிர் மறை
ஆய - நிலை கொக்கது. உயின் - உயின்னை என்பதன் இடைக்குறை.
தா டொழும் - தொழ - காலப் பன்மைப் பொருளில் வந்த இயைச்
சொல். உம் - முற்றது. வல்லோர்கள் - குறிப்பு வினையா ல்லையும்த்
பெயர். ஆங்கு - அகை நிலை. தலைக் கொள்கில்லேன் - கு - சார்பை.
தில் - எதிர் மறை இடை நிலை. வீழ்த்தேன், பாழ்த்தேன் - இவ்வ
இன் சார்பை தொக்க உடன்பாட்டுச் தன்மை பொருமை வினை
முற்றுக்கள். மேரு வில்லோய் - வினி. கிளி போல் படித்தது -
வினை யுலமம். படித்தும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. யானே - ஏ - யாந்
றகை. யான் - எழுவாய். காழ்த்தேன் - பய னிலை. உயின் - செயப்
படு பொருள் யான் - எழுவாய். தாழ்த்தேன் - பய னிலை. தலை -
செயப்படு பொருள். யான் - எழுவாய். தலைக் கொள்கில்லேன் -
பய னிலை. வகல் - செயப்படு பொருள். யான் - எழுவாய். வீழ்த்
தேன் - பய னிலை காலம் - செயப்படு பொருள். யான் - எழுவாய்.
பாழ்த்தேன் - பய னிலை. (38)

யானாருடற் கின்பனான் பங்களை டெண்ணவெண்ணித்
தானேசிவ பாலரி னென்மகஞ் சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன் பாலல தென்கண்லி நீத்திகொல்லோ
வானேறுடை யாய்த்தி யாமதி காரகியே. (39)

(இ-பு) ஆன் ஏது உடை யாய் - இது உடைய முடை யா
ல்வாய், நீ - தேவரீர், திதி ஆம் - சம்பிப்பு ஆகிய, அதிகாரம் -
அதிகாரத்தினை, மீன் ஆயினன் பால் - உதகாவதாரத்தினை எடுத்த
மகா விஷ்ணுவின் - தத்து, அவது - கொடுக்கிருக்கின்றீர் இது அன்ற,
என்கண் - என்னிடத்து, விடுததி கொல்லோ - விட்டுக் கொடுக்க
திருக்கின்றீர் (இல்லை என்றபடி. ஆகலால்), உடற்கு - சீர்ததிற
குள்ள, இன்ப துன்பங்களை - சக துக்க நிலைகளைக் குறித்து,
எண்ண - நினைக்கத்து, உன் ஆர் - அடியேன் சம்பபிச் சக்தன்

ஆனான் (ஆகமாய்ட்டொன் - ஸ்ரீபதி. ஆனால் அம்பாமைமீனாள்),
எண்ணி—(அங்கமாம் திருநெரும சரிசத்தினது சக துககககளை
முறைமே பெறலாம், சீக்கலம்) கருதி, சிறு பாலரின்—செய் ருத்
தைகளைப் போல, என்—அடியைனது, மநம்—உள்ளம், சஞ்சலிக்
கும்—சஞ்சலத்தினை அடைகின்றது. (எனவே, “அரியாமைமீனா
லாம் அச் சஞ்சலத்தை நீக்கியருள்க” என்பது இசை
மெச்சம்) எ-து.

(39-பு) ஆர் - 'யா' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின்
திரிவு. எண்ணித் தானே-தான்-அசை நிலை. ஏ-பிரி நிலையும்
தேற்றமு மாம். பாலரின்-இன-ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த
ஹ்ரு- மீனாவினன பால்-பால்-ஏது ஹ்ருபு. அலது - 'அல்லது'
என்பதன் இடைக் குறை. கொல்லோ - கொல் - அசை நிலை. ஒ-
வினாவும், எதிர் மறைபு மாம். ஆ னே னுடையாய்-விளி. கீயே-
ஏ-சுற்றசை. யான்-எழுவாய். யார்-பய னிலை. மநம்-எழுவாய்.
சஞ்சலிக்கும்-பய னிலை. கீ-எழுவாய். விடுத்தி கொல்லோ-
பய னிலை. அதிகாரம்-செயப்படு பொருள். (39)

காரார்மிடற் றுயளி சூழ்தரு போற்கடுக்கைத்
தாரார்புய னேசிவ காமச வுந்தரிக்கோர்
சீரார்மண வாளவேன் றன்துல தேய்வமேரீ
பாராய்கடைக் கண்ணென தேண்ணம்ப லிக்கவின்றே. (40)

(40-பா) கார்—சீலம், ஆர்—பொருந்திய, மிடற்றாய்—கண்
டத்தினை புடைய சவாய், அளி—வண்டுகள், சூழ்தரு—மொய்த்
தக் கொண்டிருக்கின்ற, பொன்—பொன் போன்ற நிறத்தினை
புடைய, கடுக்கை—கொன்றைப் புஷ்பத்தினால் செய்யப்பட்ட),
தார்—மாலை, ஆர்—பொருந்தி யிருக்கின்ற, புயனே—புஜத்தினை
புடையவரே, சிவ காம சவுந்தரிக்கு—சிவ காம சவுந்தரி என்னுந்
திரு காமத்தினை புடைய அம்பாளுக்கு, ஓர்—ஒப் பற்ற, சீர்—

சிறப்பு, ஆர்—பொருந்திய, மணவாள—கணவனே, என்—அடியேனது, குல தெய்வமே—குல தேவதையே, நீ—தேவரீர், இன்று—இப் பொழுது, எனது—அடியேனது, எண்ணம்—சூததது, பல்சக—முற்றிப் பெரும்படியாக, கடைக்கண் பாராய்—கடாகு வீசுண்டத நினைச் செய்வீராக. ஏது.

(இ-பு) மீடற்றாய், புயனை, மணவாள, தெய்வமே-இவை விளிகள். குழ்தரு-தரு-துணை வினை. பொற் கடுக்கை-உவமைத் தொகை. என் நன்-தன்-சாரிமை. இன்றே-ஏ-யிரி நிலையும், தேற்றமு மாம். நீ-எழுவாய். பாராய்-பயனிலை. அடியேனை-செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலைமால் வருவிக்கப்பட்டது). சிவசாம சவுந்தரி-சிவனுக்கு விருப்பினை யுண்டுண்ணும் அச்சினை யுடையவள் என்னும் பொருளை, அவயவ ஆற்றலால் உணர்ந்தவின், காரணப் பெயர். (40)

இன்றென்னைசெய் கேனைன நாடியி் குந்ததீயேற்
கோன்றெய்தினெவ் வண்ணம் நம்மதை யோதுவேனோ
வன்றன்னமு மேனமு மோர்வரு மையசின்ரு
ளொன்றன்பர்கு ழாத்தற வீதரு ளாயவந்தே (41)

(இ-ள்) அனது—முற் காலத்தது, அன்னமும்—அந்த ரூபமாய்ப் பிசம்மாவும், எனமும்—உராக ரூப மாய் விஷ்ணுவும், தூர்வு அரும்—(முறையே மேலும், கீழும், தேடி) அறிதற் கரிய, ஐய—பிதாவே, இன்று—இப் பொழுது, என்னை—(என் பந்தம் குறித்தது) என்ன, செய்கேன்—செய்யேன், எம் உண்ணம்—எப்படி, அறம்—(பந்தம்) நாசத்தை அடையும், என—என்று, நாடி—சுருதிக்கொண்டு, இருந்த—இருந் துள்ள, தீயேற்கு—பாவியாகிய எனக்கு, ஒன்று—ஒரு உபாயம் (புலப்பட்டது), எத்தின்—(அது தேவரீர் கிருபையால்) கிடைக்கும் ஆயின், அடை—அந்த உபாயத்தினை, ஒதுவேன்—விண்ணப்பிப்பேன். சின்—தேவரீரது, தார—தரு

வகித தாமரைமயம். நு—ந—பயாருநதி யுள்ள, அன்பர்—காதல்
சுளது, குதாத ந—சகலநினைவுகள், உற—(அடிமேன்) சேர்ந்திருந்
தும்—படிமாக, ஏது—இதை ஒன்றை மாததிரம், உவந்த—சந்தோ
சித்தி, அருளாய்—அருக்கிரகம் செய்வீராக. ஏறு.

(இ-பு) என்னை—‘என்ன’ என்பதன் விகாரம். செய்கேன்.
உடன்பாட்டை தெரிநில விரை முற்று. எய்தின்—செயின்’ என
றும் உட்பாட்டு விரை மெச்சம், ‘ஒதுவேன்’ என்னும் விரை
முற்றிக கொண்டது. ஒதுவேனே—ஏ—அசை நிலை. அன்னமும்.
வனமும்—உம்—இரண்டும் எண்ணப் பொருளான. சுண்டு அன்ன
மும், எனமும், அவ வடிவங்களைக் கொண்ட பிரமாவையும்,
விவ்ணுவையும், முறையே குறித துள்ளன. ஐய—விளி. சுது-
சுட்டுப் பெயர் நீண்டது. அருளாய்—உடன்பாட்டு வல விரை
முற்று. உவந்தே—ஏ—சுற்றைச். ‘புலப்பட்டது’—இது இசை
மெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது. எய்தின்—என்புழி, “அது தேவரீர்
கிருவையால்” என்பது, இடைப் பிற வரல். யான்—தோன்றா
எழுவாய். ஒதுவேன்—பய னிலை. அதை—செயப்படு பொருள்.
நீ—தோன்றா எழுவாய். அருளுவாய்—பய னிலை. சுது—செயப்படு
பொருள்.

(41)

உவந்தாயென தைம்புல னும்மிரிந் தோடவோர்நா
டவந்தான்சிறி தும்மிலி பால்விடை தன்னின்மின்னோ
டிவரந்தேவர நாளும்வி ளங்கிலை யென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிது பாலியுன் லீலைய நிந்திலேனே. (42)

(இ-பு) எனது—அடியேனின், ஐ புலனும்—பஞ்சேந்திரிய
உணர்ச்சிகளும், இரிந்து ஒட்டாசம் அடையும்படி யாக, ஓர்நாள்—
(முன்) ஒரு காலத்தில், தவம்—தவம், சிறிதும்—கொஞ்சமும்,
இலி பால்—இவ்வாத என்னிடத்து, விடைதன்னில்—ரிஷப
வாகனத்தின்மீது, மின்னோடு—அம்பிகையோடு, இவர்க்கே—ஏறி,

உத—வருதற்கு, உவந்தாய்—சத்தோஷம் உற்ற நுதல், காறும்—
அதன் மின் தீர் நான் வரைபம், விசங்கிலை—(அடியேனடால் தீர்)
எழுந்தருளி வரவே தீவிலை, என்னை கொல்லோ—மாத காரணமோ,
கடம்—கெட்ட செட்டில், மரு—அதிகரித்திருக்கின்ற, பால்—
செயர், உத—செயர் உ, லிலை—விளையாட்டினை, அறித்தி
யென—உத—உதவியை. எ.உ.

(இ-ள்) மாத - பன்னையில் ஒருமை வருப மயங்கிற்று,
உத—வருதல், உத—உதவியை, காறும்—உத—மூன்றாம் முற்றம் அம்மைகள்.
தவர்தான, அவர்தான்—தான்—தூண்டும் அசை நிலைகள். இலி
(பால்)—குறிப்பு வினையா வினையுடைய பெயர் பால்—உத—ஒருப.
விடைதாளில்—தன்—காரியம். மின்—உவமை மாரு பெயர்.
தீவந்தை—உ—அசை நிலை. என்னை கொல்லோ—கொல்—ஆ—
தூண்டும் அசை நிலைகள். உத—என்னும் வினையெச்சம், உவந்
தாய்—என்னும் வினையெச்சம் கொண்டது. பால்—குறிப்பு வினையா
வினையும் பெயர். அறித்திலேனே—உத—நன்றி. உ—தோன்றா
எழுவாய். உவந்தாய்—பயனிலை. உ—தோன்றா எழுவாய். விளந்
திலை—பயனிலை. காரணம்—தோன்றா எழுவாய். என்னை—பய
னிலை. பால்—எழுவாய். அறித்திலேன்—பயனிலை. லிலை—
செயப்படு பொருள். (42)

அறியாமையிற் கட்டுணை வற்றதென் னுண்மையத்தைப்
பிறியாதுவி டேனென லெந்தைப் பீ ரானுணன்மை
குறியீதிரு வர்க்குமென் றுலெனைக் கோபியேவே
செறிவாய்மல மேயிறை யோடிகல் செய்ததன்றே. (43)

(இ-ள்) எதை மீறான்—எமது தகைத யாகிய நிலையோ,
அறியாமையின்—அறியாமையினால், என்—எனது, ஆண்மை—ஆற்
றல், கட்டுணை—கட்டுப்படுத்தலை, உற்றது—பொருத்தியது, உன்—
தேவரீசது. ஆண்மை—உவ்வமை, அத்தை—அந்த எனது ஆற்றலை,

பெரியாரு விடேன—(அஞ்ஞானத்தினின்றும்) நீக்காமல் விடமாட்
டென் (பின்புள்ள எந்தபடி). எனல்—என்ப தாம், இருவர்க்கும்—
(அரியான + நகசர் ஆம் உம்) இருவருக்கும், நகு—இது, குறி—
எண்ணம், என்றால்—என்று கூறின், எனை—அடியேனே, கோப
யேல்—(அங்கன பந்த முறலாமா என்று) கோபியாதிருப். ராக,
இறையோடு—சர்வ சக்தி வாயந்த கடவுளாகிய தேவரோடு,
செறிவு ஆய்—மருதி யாய், மலமே—(அந்த) அஞ்ஞானமே, திகல்
செய்தது—விரோதித்தது (அற்ப சக்தி யுடைய அடியேன் அதற்கு
எம் மாததிரம். ஆகலின், அடியேன் அதனை எதிர்க்க முடியாமை
குறித்துக் கோபியேல் என்பது தாற்பரியம்.) எ-று.

(இ-பு) அரியான மயின் - இன் - சாரியை. இறுதியில் மூன்றாம்
வேற்றுமை தொக்கது. கட்டுணல் - 'கட்டுண்ணல்' என்பதன்
இடைக் குறை. இது செயப்பாட்டு வினைப் பகுதி யடியாகப் பிறந்த
தொழிற் பெயர். அதனை - இடையில் வல் லொற்றுச் செய்யுமா
விகாரத்தால் மிக்கது. எனல் - என்னும் சொல் லெச்சம், என்று
சொல்வது எனச் 'சொல்' என்னும் தன் னெச்சங் கொண்டது.
எந்தை - எம் தந்தை என்பதன் மருஉ. என்றால் - 'செயின்' என்னும்
வாய்ப்பாட்டு வினை யெச்சம். இச் சொல் லெச்சம், 'கூறின்' என்
னும் தன் னெச்சங் கொண்டது. கோபியேலே - எதிர் மறைத தெர்
நிலை வினை முற்று. ஏ - அசை நிலை. செறிவாய் - என்னும் குறிப்பு
வினை யெச்சம், 'செய்தது' என்னும் முற்றுக் கொண்டது. மலமே -
ஏ - தேற்றம். செய்த தன்றே - அன்று ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள்.
அஞ்ஞான மாகிய அறிவினை, உயர் திணை யாகிய ஈசனோடு சேர்த்த
எண்ணப்படுங்கால், சிறப்பினால் "இருவர்" என உயர் திணையில்
வைத தெண்ணப்பட்டது. ஆண்மை - எழுவாய். உற்றது - பய
னிலை. கட்டுணல் - செயப்படு பொருள். ஆண்மை - எழுவாய். விடே
னெனல் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். கோபியேல் - பய
னிலை. எனை - செயப்படு பொருள். மலம் - எழுவாய். செய்தது -
பய னிலை. திகல் - செயப்படு பொருள். (43)

செய்விப்பன்வி னைத்தொகை வேம்பவஞ் சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனே லச்சிவ் னுண்மையு மோர்வனென்றே
ரைவர்க்கேதி ரேயேனை னோக்கிய றைந்ததையா
மைபெற்பன வாணவ ரீயதை மாற்றிடாயே. (44)

(தி-3) ஐயா—சுவாமி, வினைத தொகை—கருமத் தொகுதி
யோ, செய்விப்பன்—(உன்னைக் கொண்டு) இயற்றாவிப்பேன்,
கெம்—கொடி நாய் உள்ள, பவம்—சம்சாரத்தினை, சேர்ப்பன்—
(உனக்கு) அடைவிப்பேன், உன்னை—(ஜீவ னாகிய) உன்னை, உய்
விப்பனேல்—(கருமங்களி னின்றும், சமசாரத்தி னின்றும்) விடு
விப்பனேல், அச் சிவன்—அந்தப் பாமசுவத்தினது, ஆண்மையும்—
சாமர்த்தியத்தினையும், ஓர்வன—(ஒரு கை) பார்ப்பேன், என்று—
என, ஐய—ரீல, வெற்பு—மலை, அன—போன்ற, ஆணவம்—
அஞ்ஞாநம், ஓர்—ஒப் பற்ற, ஐயர்க்கு—பஞ்சேத்திரியங்களுக்கு,
எதிரே—முன் னிடையில், அனை—என்னை, கோக்கி—பார்த்து,
அரைந்தது—(சுபகம் செய்து) கூறினது, ரீ—(அதனால்) தேவரீர்,
அதை—அந்த அஞ்ஞாநத்தை, மாற்றிடாய்—கிவித்திப்பீராக. ஏ-று.

(தி-4) எதிரே-ஏ-தேற்றம், அவ்வது, அசை. ஐயா-வினி.
அன-'அன்ன' என்னும் உவம உருபின் இடைக் குறை. மாற்றி
டாயே-ஏ-நற் றசை. ஆணவம்-எழுவாய். அரைந்தது-பய னிலை.
(மேற் கூறிய செய்திகள்)-செயப்படு பொருள். ரீ-எழுவாய்.
மாற்றிடாய்-பய னிலை. அதை-செயப்படு பொருள். (44)

மாற்றுகேனக் காணவ மாயையில் வந்துவந்தே
தோற்றுவள கேவல மாதிரி சுத்தமொன்று
டேற்றுவவ னேற்றியி ரண்டறுத் தேங்குமாகிக்
கூற்றுவிகோள் பதத்தேன் னுலியுங் கோள்ளுவாயே. (45)

(12) ௩. ஆணவ மாயை - மலம் ஆகிய அஃறாச தீரும்; உத்த வந்தி-உகச கடி உகது, எனக்கு-அடியேனுக்கு, தோற்ற-தொடர்-தொடர் கொண்டிருக்கும், கேவலம் ஆதிம-சாக் கிரம சொபடம் என்னும் சகலாவஸ்தையையும், அழுத்தி என்னும் கேவல அவஸ்தையையும், டார்டும்-நிவிர்த்திப் பீராக, சததம் ஒன்று ஊடு-(சகல கேவல மாதிய அசத்தங்கள் நீங்கிய) சததா வஸ்தை மாதிய ஒன்றினி-த்த, ஏற்றும்-(அடியேனை) ஏற்றிப் பீராக, அண்ண-அடவடகடி; ஏற்றி-ஏறிப்படி செய்து, தூண்டு-சுவைதம் பிரதிதியை, துறுதது-நிவிர்த்திதது, எவரும் ஆதி-சர்வ கதம் ஆம், சுட்டி-எமனது, ஆவி-பிராணனை, கொள்-கொண்ட, பததது-(தேவர்க்கு) திரு உடியில், என-அடியேனது, ஆவியும்-பிராணனையும், கொள்ளுவாய்-கொள்ளுவீராக. ஏ-து.

(திரு-1) ஆணவ மாயை - பண்புத் தொகை. மாயையில் - இல் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. வந்து வந்தே - மிகுதிப் பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர். ஏ - அசை நிலை. தோற்ற - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை பெச்சம். ஆதிய - குறிப்பு வினையா லிணைந்த அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர். ஒன்றாடு - ஊடு - ஏழு னுருபு. ஏற்றும் - உடன் பாட்டுத் தெரிநிலை ஏவல் வினை முற்று. எங்கும் - உம் - முற்று. கொள் பதம் - வினைத் தொகை. ஆவியும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். கொள்ளுவாயே - ஏ - ஈற்றசை. நீ - தோன்றா எழுவாய். மாற்றும் - பயனிலை. கேவல மாதிய - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய். ஏற்றும் - பயனிலை. என்னை - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய். கொள்ளுவாய் - பயனிலை. ஆவி - செயப்படு பொருள். (45)

கொள்ளேனெனி னுமெழுத் தைந்துமுட் கோதியாநுந்
தள்ளேனெனி னுமுனைச் சார்தலஞ் சாரந்திலாரை

விள்ளோனென னுமெனே நீவை விடேல்விடேல்தா
ணன்னாமடை யாயவி நாசிங் யத்துளானே.

(46)

(19-ய) என் ஆத உடையம்—திருநன் னார்—பின் மடை உடையம், அவிராசு—அவிநாசு (கேததிரததை), யவத உடையம்—விரும்ப உடையம், மாதக் கொண்டவசே, எழுத்து ஐந்து—பஞ்சா ஸாக்கையம், கொள்ளேன்—(அடியென் பேன்க்) கொள்ளமாட் டேன, எனினும்—ஆயினும், உன்—மதததிர்தகண் (உன்ன), கோத—குற்றங்கள், யாதும்—யாவற்றை உன், தன்னேன்—நீக் கேன், எனினும்—ஆயினும், உன்—சேவரீசா, சார்—அடையச் தருத, உன்—தவத்தினே, காந்தியானா—பொருந்தாத பாவி களை, விள்ளோன்—விட்டு நீக்கோ, எனினும்—ஆயினும், உன்—அடியென், நீ—சேவரீசர், உன்—விடேல்—விட்டுவிடாதிர், விடேல்— விட்டு விடாதிர். ன-று.

(20-ய) என்னும், எனினும், என்னும்—உன்—முன்னும் என் னின்கண் உத்த இழிவு, சிறப்பு, சார் உன்—வினாத கொடுக்க, ஐந்தும், யாதும்—உன்—தூண்டும் முற்றுமகமகள். சார்ந்தினர்— தெரி நிலை வினையா வினையும் உடைய. கொள்ளேன், தன்னேன், விள்ளேன்—இவை எதிர் மறைத தெர் நிலை வினையுமுற்று. இவற்று னிடையே—ஆ—எதிர் மறை வினையுந் தெர்த்துத. உன் விடேல்— உன்—ஒரு உன் உயசர்க்கம் போன்ற அடையச் சொல். விடேல்— விடேல்—வலியுறுத்தும் பொருளில் உன் அருங்குத் தொடர். இவை எதிர் மறை என் விருதி பெற்ற உன் வினையுமுற்றுமகள். சார்—முன் நிலை அகை. உடையம், யவதளானே—இவை வினையுன். நீ—தோன்ற எழுமாய். உன்—விடேல்—யவ வினையுன்— செயப்படு பொருள்.

(47)

பயவாததில் லாபி யோபுனை நாடிநாளும்
வியவாதுட லோடுற வென்றும்வி டாதென்னுள்ளங்
கயவாதுட போகமெ லாமீவை கண்டுவிமே
பயவாததேன் நேபயக் தேன்மிகப் பாலியேனே. (47)

(தி-நா) தில்லா பரியோய்—தில்லைப் பதியினை இருப்பட்ட மாக
வுடைய சுவாய், என்—அடியேனது, உள்ளம்—மனம், உனை—
தேவரினா, நாரும்—பாதி நிகழும், நாம—தியாநிதது, நய
வாது—(அடைய) விரும்பாது, வியவாது—துதிக்காது, உட
லென—சர்வதசோடு (உள்ள), உறவு—சம்பந்தத்தை, என்றும்—
எப்பொழுதும், விடாது—விட்டு நீங்காது, உறு—பொருநதுகின்ற,
பயாகம்—பொகக்கள், எலாம்—மாவற்றையும், கயவாது—வெறுக்
காது, உவை—(மகத்தின்) இச் செயல்களை, கண்டு—பார்த்து,
விடும்—யோகத்தினையும், இது—இந்த மனம், பயவாது—கொடுக்க
மாட்டாது. என்று—எனக் கருதி, பாலியேன—தியேன், மிகப்
பயந்தேன்—அதிகமாகப் பயந்திருக்கின்றேன். ஏ-று.

(தி-பு) பரியோய் - விரி. தில்லா - 'தில்லை' என்பதன்
மருஉ. நாரும். என்றும் - உம் இரண்டும் முற்றும்மைகள். உறு
டோகம் - வினைத் தொகை. விடும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது.
என்றே - ஏ - அசை நிலை. பாலியே(னே) - குறிப்பு வினையா லணை
யும் பெயர். ஏ - நற்றகை. உள்ளம் - எழுவாய். நயவாது - பய
நிலை. உனை - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய். வியவாது -
பய நிலை. உனை - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய். விடாது -
பய நிலை. உறவு - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய்.
கயவாது - பய நிலை. போக மெலாம் - செயப்படு பொருள். பாலி
யேன் - எழுவாய், பயந்தேன் - பய நிலை. (47)

பாவாற்பெரி யோர்புகழ் சிற்றம்ப லத்துளோயை
நாவாற்சிற் றியென்றுதி செய்யுமிந் நன்கில் சொல்லு

மோவாதிரை மோருழை தாலிய வன்செலிக்கே

மேவாதல வென்றது ணீர்துவி வம்பினேனே.

(48)

(38-48) பாசால்—(செந்த) செய்யுளினால், பெரியோ—
மகானகர புகழ்—தோத்திரம் செய்கின்ற, சித் அம்பலம்—
உலோமய—சிதம்பரத்தின் கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் தேவனாக,
நாமம்—சாந்திரம், சிறியேன்—அப்பகற் றுதிய மான், சிதி—
கோத்திரம், செய்யும்—செய்கின்ற, தீர் நன்கில்—தீர்த நளமை
இல்லாத, சொல்லும்—வாஞ்சையம், உலாது—இடைபடுது,
இரை—சுப்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற, ஓர்—ஒப் பந்த, உலாது—
மான், தாலிய—பாயப் பெற்ற, உல—தேவராகு, செவிக்கு—
காசுக்கு, மேவாது அல—பெருந்தாத்தது அனது பொருத்தம்
என்றபடி, எனது—என, துணிந்த—செய்தது, விளம்பினேன்—
கூட்டுனேன். எ-று.

(49-54) பெரியோர், (சித்தம்பலம்)துறாய், சிறியேன்—
இனங் குறிப்பு வினையா கணையும் பெயர்கள். சித்+அம்பலம்=
'சித் தம்பலம்' எனத் தக்க பொற்ற, நகர பொற்றாய் நின்று
புணர்ந்தது. தூல்-'தூலகாத' என்னும் குறிப்பு வினைப் பெய
ரெச்சத்தின் வினாம். சொல்லும்-அம்-தூற்த்தது தழீஇயாக.
இரை யுழை-வினைக் தொகை. செவிக்கே-உ-அசை நிலை.
மேவாதது+அல=மேவாதல என, 'மேவாதது' என்னும் தெரி
நிலை வினையா கணையும் பெயர் தூல் விருதி கெட்டு நின்று புணர்ந்
தது. அல-என்பதன் இடைக் குறை, அண்டு 'அன்ற' என்ற
பற்க வேண்டிய விடத்து, 'அல' என வாதமை, ஒருமையித்பள்ளமை
மயக்கம். விளம்பினேனே-உ-எந் நகச. சிறியேன்-எழுவாய்.
விளம்பினேன்-பய நிலை. சொல்-செயப்படு பொருள். (49)

விளம்பற் றருஞ் சோதியென் கோவிடை யோனென்கோவேன்
 னுளம்புக்கசி வப்பிர காசனென் கோவேன்னங்கைத்
 தளம்பற்றிய சாந்தனென் கோகின்ற னைதுநாமம்
 வளம்பெற்றதி ருக்கயி லாயசொல் வாயெனக்கே. (49)

(தி-நா) வளம்—(சகல) வளங்களும், பெற்ற—பொருத்தி
 யிருக்கின்ற, திருக் கயிலாய—அழகிய கைலாயத்தின்கண் எழுந்
 தருளியிருக்கும் சுவாமி, நின் தனது—தேவரீரது, நாமம்—
 பெயரை, விளம்பற்கு—சொல்லற்கு, அரும்—அருமை யான,
 சோதி—பிரகாச சொரூபர், என்கோ—என்று கூறவா, விடை
 யோன்—ரிஷப வாகநாருடர், என்கோ—என்று கூறவா, என்—
 அடியேனது, உளம்—மனத்தின்கண், புக்க—புகுந்திருக்கும், சிவப்
 பிரகாசன்—சிவப் பிரகாச சுவாமிகள், என்கோ—என்று கூறவா,
 என்—எனது, அம்—அழகிய, கைத் தளம்—உள்ளங் கையில்,
 பற்றிய—பொருந்தி யிருக்கும், சாந்தன்—சாந்த லிங்கன், என்
 கோ—என்று கூறவா, எனக்கு—அடியேனுக்கு, சொல்வாய்—
 (எங்கன விளம்புவ தெனக்) கூறியருள்வீ ராக. ஏ-து.

(தி-பு) என்க+ஓ=என்கோ. நிலை மொழி யீது அகரம்
 கெட்டுப் புணர்ந்தது. என்கோ, என்கோ, என்கோ, என்கோ-ஓ-
 நானும் வினா. விடையோன் - குறிப்பு வினையா லினையும் பெயர்,
 நின் தனது - தன் - சாரியை. திருக் கைலாய - விளி. எனக்கே-
 வ - ஈற் றகை. நீ - தோன்றா எழுவாய். சொல் வாய் - பய னிலை.
 நாமம் - செயப்படு பொருள். (49)

எனக்கீந்தினி யாண்டிடல் வேண்டுமெம் மீசனெமற்
 றனக்கேசர ணஞ்சர ணம்புல னேடுமென்றன்
 மனக்கோதனைத் தும்மிறந் தோங்கறி வாகியாங்கே
 பினைக்காண்பவன் காட்சியு மற்றவ பேதவாழ்வே. (50)

பக்தி (வைராக்கிய) சதகம் முற்றுப் பெற்றது.

(தி-13) எம்-எம் முடைய, சசனே-துணைமொ, உனக்கே-
தேவரீருக்கே, சாணம்-அடைச்சலம், சாணம்-அடைச்சலம், பல
வேடும்-இத்திரிய உணர்கொடும், என்-எனது, மந-மநததில்கண்
பென், கொது-குற்றங்கள், அனைததும்-மாலும், திரத்த-நெகந,
பாது-பாண, அநில ஆதி-ஓர சொரூபம் ஆய், பின்-பின்னர்,
பாண-பாண-தருஷ்டாலும், காட்சியம்-திருக்கும் (திருசெய்யும் ஆய
பிற்-பத-பதாரம்), அந்ந-நீக்கிய, அபேத வாழ்வு-அந்நவத
சாம்பர்-பயகை, இனி-மேல், எனக்கு-அடியேனுக்கு, நந்த-
நந்தி, ஆண்டிடல் வேண்டும்-காப்பாற்றியருளல் வேண்டும். ஏறு.

(தி-14) ஆண்டிடல்-இம்-பருதிப் பொருள் விருதி. சசனே-
விளிப்பெயர். உனக்கே-எ-பிரிநிலை, தேற்றமு மாம். சாணம்
சாணம்-பயசிப் பொருளில் வந்த அடுத்ததொடர். பலவே
டும்-பல-பல-சுழீஇயது. என்-என்-தன்-சாரிமை, அனை
ததும்-பய-முதல். நன்-கநில-வினைத தொகை. ஆக்கு-எ.
தூண்டம்-அனை நிலைகள். பின்-பின்னர் என்பதன் இடைக்
குறைய, அ-பத-காலம் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். காட்சியம்-
உம்-எதிரது சுழீஇய எச்சம். திரத்தது சுழீஇயது மாறும்.
வாழ்வே-எ-பிரிநிலையும் தேற்றமு மாம். பான்-தோன்றா எழு
பாய். சாணம்-பய நிலை. ஆண்டிடல்-எழுபாய். வேண்டும்-
பய நிலை. (50)

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத்தில் உள்ள தோத்திரத்தின்,
தோத்திரப் பிரகாசம் என்னும் உரை
முற்றப் பெற்றது.

வைராக்ய சதகப் பிழை திருந்தம்.

பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்	பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்
1 16	குறை	குறை	20 22	மெஞ்சமே	மெஞ்சமே
2 22	தோற்றமுமாம்	தோற்றமுமாம்	24	கயினாகுப்	தலைநாகுப்
5 14	இதைத்தொனையி	இதைத்தொனையி	21 19	நாகம்	நாகம்
6 12	ஆசாரியாகுக்கு	ஆசாரியாகுக்கு	23 8	மதக் குறை	மதக் குறை
20 20	மெஞ்சமே	மெஞ்சமே	9	புகழ்வியை உள்	புகழ்வியை உள்
24 24	விவேகம்	விவேகம்	10 10	புகழ்	புகழ்
25 25	தோற்றமுமாம்	தோற்றமுமாம்	14	முகுநினை	முகுநினை
7 7	இரண்டு	இரண்டு	20	நீதான்	நீதான்
11 5	சதலை	சதலை	23	முகுநினை	முகுநினை
12 12	இழிவினால	இழிவினால்	27 9	திருஅடி - துக்குடி	திருஅடி - துக்குடி
15 15	பகைவர்	பகைவர் எனவுள்	22 22	கோற்றமுமாம்	கோற்றமுமாம்
23 23	விற்பு	முற்று	23 23	யன்னை	யன்னை
14 6	யற்றுவதானால்	யற்றுவதனால்	30 4	இல்லாக	இல்லாக
15 17	விடுக்துளேன்	விடுக்துளேன்	32 26	எழு	எழு
29 29	செல்லமே	செல்லமே	33 7	இன்னுள்	இன்னுள்
17 19	இதர	இதர	34 3	பாசாக்கினியால்	பாசாக்கினியால்
18 4	கூறினார்	கூறினார்	37 6	எண்ணு	எண்ணு
6 6	எஞ்சுரு	எஞ்சுரு	21 21	செய்காரப்	செய்காரப்
22 22	எஞ்சுருத்	எஞ்சுருத்	23 23	மண்பி நடுவ	மண்பி நடுவ
19 8	டழிபவர்	டழிபவர்	39 10	கூறினார்	கூறினார்
16 16	வளையினுள்	வளையினுள்	26 26	வச்சம்	வச்சம்
20 16	யானசு	யானசு	28 28	பாசாக்கினியால்	பாசாக்கினியால்

பக்கம்	வரி	பீழை	திருத்தம்	பக்கம்	வரி	பீழை	திருத்தம்
42	15	வேதமுங்	வேதமுங்	73	25	முதலிய	முதலிய
44	13	எல்லாம்	எல்லாம்	74	14	நாதத்துவ	நாதத்துவ
46	16	கூறினார்	கூறினார்	76	2	கருதி	கருதி
45	18	அறிவோனா	அறிவோனா		9	எம்மிட்கூடும்	எம்மிட்கூடும்
47	11	மேலுமிவ்	மேலுமிவ்	11	11	அடைந்தது	அடைந்தது
21	21	என்று	என்று	24	24	நீற்பாய்	நீற்பாய்
48	17	உருவாயி	உருவமாயி	77	8	அடைந்தது	அடைந்தது
55	5	நிகழ்	நிகழ்	79	6	கூட்டி	கூட்டி
58	1	நிவிர	நிவிர	80	6	என்ன	என்ன
2	2	பகலிலும்	பகலிலும்	26	26	வினையா	வினையா
		விடே	விடே	27	27	உள்ளமே	உள்ளமே
61	1	(73-1)	(87-1)	82	10	தென்ன	தென்ன
62	23	புஷ்பங்கனாற்	புஷ்பங்கனாற்	83	5	தா -	தாமே
67	22	உண்டி	உண்டி			செவ	செவ
68	5	மாந்திதந்	மாந்திதந்	84	22	இலையேல்	இலையேல்
69	6	பிற்புகரு	பிற்பற்றுகு	85	22	பிணக்கிதந்	பிணக்கிதந்
70	19	இவா	இவா	89	16	அடைதல்	அடைதல்
	5	கெஞ்சமே	கெஞ்சே			தல்,	தல்,
71	18	அப	அப	18	18	பொருந்ததல்	பொருந்ததல்
72	26	தெருக்கும்	தெருக்கும்			இங்கு	இங்கு
	12	அகற்றுதலை	அகற்றுதலை	19	19	முன்னிலையால்	முன்னிலையால்
13	13	பீதாடவியை	பீதாடவியை			அகில	அகில
14	14	சொல்லுவாரோ,	சொல்லுவாரோ				

பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்	பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்
89	செய்த	செய்யும்	134	கருந்	கருந்
91	எ-து	எ-து	14	ஆடித்	ஆடித்
14	கூடாமையிற்	கூடாமையிற்	25	விடக்	விடக்
92	அவை தம்மை	அவை தம்மை - அவை	7	(கூறிய வினை)	(கூறிய முனை)
9	அவ்	கட்டுக்காரணமாய் துவ	7	யடைய	யடைய
93	தோற்	தேற்	10	பிரகடம்	பிரகடம்
6	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	16	பரதபிதற்	பரததற்
98	ரணமுழு	ரணன்முழு	6	என	எனது
16	ஆது	ஆறு	141	லல்லாதரை	லல்லாதரை
18	போல்	மேல்	143	செய்கேள்	செய்கேள்
24	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	15	நெஞ்சமே	நெஞ்சம்
28	விரூளை	விரூளை	3	பயனிலை	பயனிலை நான் -
105	ஆசாயத்தின்கண்	ஆசயத்தின்கண்	4	கோணூ	கோணூ எழுவாய்;
107	உத்தி	உத்தி	15	அனுகு,	அனுகு, அடைதற்கு -
120	நெஞ்சமே	நெஞ்சே		(சரணுகதியாக).	
125	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	15	ஒரு	ஒரு
129	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	13	பெய்யுமையிடத்	பெய்யுமையிடத் தீனைக்
181	சபை கண்	சபைக்கண்		தினைக்	
182	அருவையும்	அருவையும்	147	தந்தருளமாட்	தந்தருளமாட்டாரா
16	இவனம்	இவனம்	1	டாரோ	டாரோ
183	தோழ்களின்	தோள்களின்	148	கடற்	கடல்
2	தோழ்களின்	தோள்களின்	4		
13	தோழ்களின்	தோள்களின்	151		
21	தோழ்களின்	தோள்களின்			

உ சிவமயம்,

இராம நாடக புரம் ஜில்லா, திருப் பூ வணம் வேதாந்த மடம்,

ஸ்ரீ காகிகாநந்த ரூநாசார்ய ஸ்வாமிக்கள் இயற்றியனா — பதிப்பித்தனா.

1.	வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜு-உஷா வசகம், ஸிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.	2—8
2.	விசார சாகரம் வசகம், ஸிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.	2—4
3.	விபாச தாத்பர்ய நிர்ணயம், வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
4.	வேதாந்த தித்தாந்த முக்தாவலி, வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
5.	நைஷதக் கர்மிய சித்தி வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
6.	வேதாந்த பரிபாஷை, வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—7
7.	ஸ்வாசாரிய சித்தி, வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
8.	வேதாந்த சஞ்ஞா, வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—22
9.	ஹரிதீபே - ஹரி தத்வ முக்தாவலி, வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—12
10.	மண்டல பிராஹ்மண உபநிஷத்-ராஜ யோக பாஷ்யம், வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
11.	நசாவாஸப் உபநிஷத்-சங்கர பாஷ்யம், வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
12.	கதா சரித் சாகரம், வசகம், சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு கதை.	2—4
13.	புர்க்க சதகம் - சம்ஸ்கிருதம் பத லிஸர், ஸிங்குலர் அப்டேடாத்தர சத நாமாவலி சம்ஸ்கிருதம், தமிழ்.	0—2
14.	பகவதீனை 15-வது அத்தியாயம், சம்ஸ்கிருதம், தமிழ்க் கவி உரை.	0—22
15.	வட நாட்டில், ஹரித் துவாரக் கும்ப மேளாவும், தென் லாட்டில் சாதுக்கர் மேளாவும், வசகம்.	0—22
16.	அத்வைதிகுமும், அதிட்டாகத்தி லிருப்பவர்கட்கும் ஸ்ரீ அநிகை, வசகம்.	0—22
17.	சாது சங்க சிவவல் விழாக் கூட்ட ஸைபவம், வசகம்.	0—22
18.	மடங்கலின உற்பத்தியும், தற் போது உரை கல்யாணமும், வசகம்.	1—0
19.	திருக் களர் வீர சேகர ஸ்ரீநாத தேவிகர் சரிதம் - வசகம்.	1—0
20.	தாந்திரிக த்ருவத் தைவ கண்டகம், வசகம், (குடும்புக் கோல்-கட்டாரி-பச்சம்).	0—3
21.	பக்தி (வைபாக்ய) சதகத் தோத்திரம் - தோத்திரப் பிரகாசம் என்னும் பத உரை.	0—3
22.	ஸ்ரீதா சாகர தாலாட்டு - லகு சக்தி-மக உரை, 2—0.	23. பஞ்ச தக் கவி (800)
24.	மகா சாஸ்த குறிய - மகப் பிரசாந்தி உரை 2—0.	25. லாசிபட்டம், (கவி 2055)

26. பக்தி(வைராக்ய)தகம்-பத ஷரை-பொழிப் புரை. 1--8. 27. டோசாரம்-பால போதினி உரை. 0--8
 28. வைராக்ய தீபம்-பத உரை, பொழிப் புரை. 0--8
 29. விவேக சூடாமணி (கவி 670) அஞ்ஞ வதைப் பரணி கவி (800) 1--0
 30. ஸ்தோத்திர ரச மஞ்சரி கவி 130) 0--4
 31. கீதாந்திரயம் கவி (பகவத் தீதை ஈசுவர கீதை பிரம்ம கீதை) 1--4
 32. கைவல்ய நவீதம் கவி (288) 0--9. 33. வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலி (9 சேர்த்து) 3--0
 34. நானா ஜீவ வாதக் கட்டளை - சத்யார்த்தப் பிரகாசிகை உரை. 2--0

அச் சாக வேண்டியன.

1. யுக்திப் பிரகாசம். வசநம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.
2. பேத துக்காரம் - சத்திரிகைய உரை. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
3. பிரபோத சுதாகரம் - பத ஷரை. வேதாந்தம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
4. விவேக சூடாமணி - பத ஷரை. வேதாந்தம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
5. சித்தாந்த லேச சங்கிரகம், வசநம். (56 மத விசாரம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
6. தர்க்க சங்கிரகம் - தீபிகை உரை. (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
7. சப்த பதார்த்தி - வசநம். (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
8. காணுத சித்தாந்த சந்திரிகை. வசநம். (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
9. கணேச கவசம் - பத ஷரை. சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 10. கணேச கவசம் தமிழ்க் கவி உரை.
11. சசி வந்த போதம் - பதார்த்த பாஸ்கரன் உரை. 12. வேதாந்த சூடாமணி - சந்தோஷ தாயினி உரை.
13. சங்கர விஜய விலாசம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
14. கைவல்ய நவீதம் - அருணாசல ஞான தேசிகர், பத சார உரை. 15. சமானி விதி வசநம்.
16. வீர சேகர ஞான தேசிக சரிதம், கவி 1500. 17. சத்யாச விதி வசநம்.
18. சிவ சங்கராபதாரம், சுலோகம் உரை. 19. காசிகாந்த விஜயம் வசநம்.
20. கீதா சாரத் தாலாண்டு, குறிப்பு உரை. (பாக்கட் ஷம்) 21. பட்டினத்தர் பாடல் உரை.
22. ஸ்திரீ புருஷ ஜந மரண ரஹஸ்யம், வசநம்.
24. நானா ஜீவ தாதக் கட்டளையின் சாரமும், சக்தி விவேசநமும், வசநம்.
25. சுவாதுபவத் திரு வசந்த கவி. பாக்கட் ஷம்.